

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>



Cobalt Fairy
PUBLISHING

A Duchess Disciplined

SCARLETT
OSBORNE



İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi



A dUCKEGG d)GC)PL)NEd

BİR GTEAMV REGENCV ROMANTİZMİ

D'NANS K'TAPÇIĞI L



GCARLETT OGBORNE



İÇERİKG

Okumaya Başlamadan Önce...

Bir Teşekkür Hediyesi

Kitap Hakkında

Okumaya Başlamadan Önce...

Önsöz

Bölüm 1

Bölüm 2

Bölüm 3

Bölüm 4

Bölüm 5

Bölüm 6

Bölüm 7

Bölüm 8

Bölüm 9

Bölüm 10

Bölüm 11

Bölüm 12

Bölüm 13

Bölüm 14

Bölüm 15

Bölüm 16

Bölüm 17

Bölüm 18

Bölüm 19

Bölüm 20

Bölüm 21

Bölüm 22

Bölüm 23

Bölüm 24

Bölüm 25

Bölüm 26

Bölüm 27

Bölüm 28

Bölüm 29

Bölüm 30

Bölüm 31

Bölüm 32

Bölüm 33 Epilog

Genişletilmiş

Epilog

Ayrıca Scarlett Osborne tarafından

Önizleme: Yeraltı Dünyası Düğü

Bölüm 1

Bölüm 2

Bölüm 3

Yazar Hakkında

VOU GTART REAd)NG'DEN ÖNCE...

Benimle sohbet edebileceğiniz özel bir yer olduğunu biliyor ***muydunuz?*** dünyanın dört bir yanındaki binlerce benzer düşünen kitap kurdu ile?!

Cobalt Fairy'nin doymak bilmez okurlardan oluşan facebook grubuna katılın ve size garanti ederim, keşke bize daha önce katılsaydım diyeceksiniz!

Hatta **Cobalt Fairy'nin Bültenine** katılın ve hepinizin sevdiği türdeki en yeni kitaplarımızın tadını çıkarın!

Hemen şimdi bağlantı kuralım!

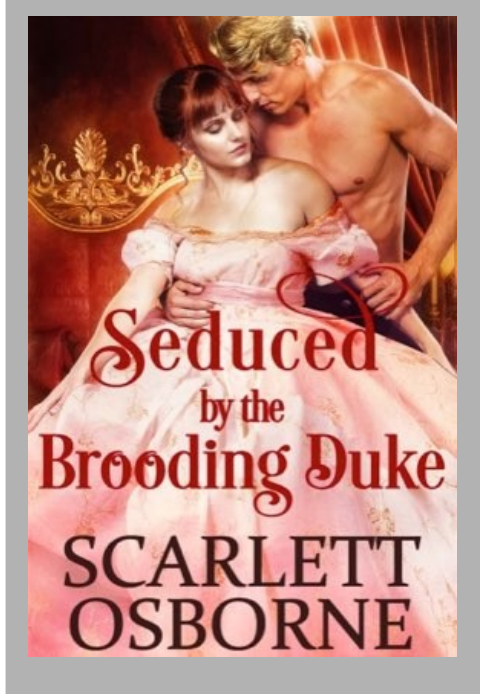


Yukarıdaki resme tıklamanız ↑

A TKANK VOU G)FT

Kitabımı satın aldığınız için çok teşekkür ederim. Bu benim için gerçekten çok önemli, çünkü bana sevginizi göstermenin en iyi yolu bu.

Teşekkür hediyesi olarak sizin için *Seduced by the Brooding Duke* adında tam uzunlukta bir roman yazdım. Yalnızca kitaplarımdan birini indirmiş olan kişiler tarafından kullanılabilir ve [buradaki bağlantıya](#) tıklayarak **ücretsiz** kopyanızı alabilirsiniz.



Sevginiz ve desteğiniz için bir kez daha çok teşekkürler.

Sevgi ve takdirlerimle,

Scarlett Osborne

TKE KİTAP HAKKINDA

"Evlilik yeminini çoktan unuttun mu? İtaat edeceğine söz vermiştin. Şimdi, arkanı dön, vahşi kedi..."

Çılgın bir kız kurusu olarak bilinen Catherine asla evlenmeyeceğini bilmektedir. Ta ki Sarsen Dükü, elinde ikisinden de eski bir kontratla ortaya çıkıp, sahip olamayacağı bir gelin talep edene kadar: kız kardeşi. O da akla hayale gelmeyecek bir şey yapar...

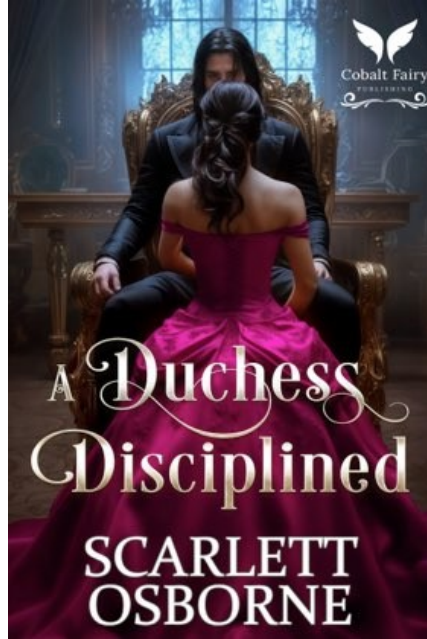
Dük William hayır cevabını kabul eden bir adam değildir. Bu yüzden evde kalmış bir kızın, kız kardeşinin yerine kendini onun arzularına kurban etmesi sorun yaratacaktır.

Ama Milliam ona nasıl haddini bildireceğini çok iyi biliyor. Ve kızın onun içinde eriyişine bakılırsa, adam bundan fazlasıyla zevk almayı planlamaktadır...

VOU GTART REAd)NG'DEN ÖNCE...

İşte hikayeyi daha iyi gözünüzde yardımcı olacak **Catherine'in Başlangıç Bölümü.**

Zorunlu değil, ama Ücretsiz ve inanıyorum!



Yukarıdaki resme tıklamanız ↑

Catherine'in Ön Bölümünü [buradan](#) okuyun.

PROLOGUE



Yirmi Altı Yıl Önce

"T o Leydi Dorothy!" Charles Richards, Sarsen Dükü. amber renkli konyakla dolu kristal bir bardak. "Majesteleri size daha nice sağlıklı çocuklar doğurmaya devam etsin!"

Benedict Leedway, Reeds Dükü, başını salladı. "Sanki o bir kısrakmış gibi konuşuyorsun, Sarsen! Lordum..."

Sarsen utanmazca sırıttı. Benedict'in Oxford'daki ortak günlerinden çok iyi bildiği bir ifadeydi bu.

Benedict, çalışmaya meyilli olduğundan, derslere katılmak ve sınavlara girmek için saatlerini harcamıştı. Herhangi bir avukatinkine rakip olabilecek bir hukuk bilgisine sahipti. Ancak Sarsen, yaramazlıklarıyla ün salmış, iflah olmaz bir çapkın haline gelmişti. Adam ne zaman uygunsuz bir iş yaparken yakalansa, aynı hokkabaz gülümsemeyi takınırdı.

Sarsen de yakışıklı bir adamdı. Benedict, Sarsen'in yeşil gözlerinin bir bakışıyla büyülenen sayısız iyi yetiştirilmiş hanım görmüştü. Beş otuz yaşına yaklaşmış olmasına rağmen Sarsen hâlâ göz alıcı bir görüntüye sahipti.

"Reeds, bir adamın kadehinin içindeyken düzgün konuşmasını bekleyemezsin!" Sarsen haykırdı. "Ve eğer bir haydut gibi içilecek bir gece varsa, o da kesinlikle bu gecedir!"

Benedict aynı fikirde olmamasına rağmen başını salladı. O da her zamankinden daha büyük bir coşku içindeydi. Onu memnun eden sadece kızının doğumu değil, karısının sağlığının iyi olmasıydı. Karısının ilk doğumu -oğulları Elias'ınki- hızlı ve olaysız olmuşken, Dorothy başından beri zorlanmıştı.

Benedict sonunda, "Belki de haklısınız," diye cevap verdi.

"Haklı olduğumu *biliyorum!*"

Sarsen konyak bardağını bitirdi ve tekrar doldurulmasını işaret etti. "Onunkini de doldur," dedi Sarsen, Benedict'in bardağını işaret ederek.

Benedict sandalyesinde arkasına yaslandı ve kadehine konyak dolduran genç adama şöyle bir baktı.

"Düşesiniz nasıl?" Benedict sordu. "Yakında sizin için bir varis bekliyor muyuz?"

"Birkaç aydır değil." Adam kelimeleri gevelemiyordu ama sesi alışılmadık derecede yüksek çıkıyordu. "Leydim iyi olduğunu yazmış. Hamileliği boyunca Bath'da kalmak istedi."

Bu beklenen bir şeydi. Sarsen Düşesi'nin Londra şehrinden hoşlanmadığı biliniyordu. Oldukça kırılgan olan sinirleri için fazla gürültülü ve kalabalık buluyordu. Benedict brendisinden bir yudum aldı ve içkinin göğsüne yaydığı sıcaklığın tadını çıkardı.

Benedict, "Varisin geldiğinde bunu kutlamalıyız," dedi.

Sarsen başını salladı. "Çocuğun varis olmayacağını henüz bilmiyoruz. Leydim oldukça gergin. Kendi annesi sadece kız çocuk doğurdu."

"Yedi tane," dedi Benedict. "Her biri bir öncekinden daha güzel."

Sarsen göz kırptı. "İşte bu yüzden en genç olanla evlendim."

Benedict, "Ama bu, birlikteliğinizden sadece kız çocukları doğacağı anlamına gelmiyor elbette," diye karşılık verdi. "Tam tersine, ilk çocuğunuzun bir varis olacağından oldukça eminim."

Sarsen kıkırdadı. "Öyle mi?"

"Gerçekten."

Benedict konyaktan biraz daha içti. Tam anlamıyla sarhoş olduğunu söyleyemezdi ama etrafındaki dünya sıcak ve hoş bir duyguya bürünmeye başlamıştı. Kulüpteki her şey bir şekilde daha yumuşak görünüyordu ve karısıyla ilgili endişeleri gün ışığında yok olan geçici kâbuslardan başka bir şey değildi.

"Pekala," dedi Sarsen, "eğer ilk çocuğum bir varis olursa, onu Dorothy'nizle evlendireceğim."

Benedict güldü. "mi?"

"Neden olmasın?"

Benedict içkisini yudumladı, esprili bir karşılık bulmaya çalıştı ama . "Diyelim ki kızım oğlunuzu sevmiyor. Ya babası gibi bir çapkına dönüşürse?"

Sarsen sahte bir dehşetle soluk soluğa kaldı. "Ben yaralıyım, Reeds! Ne cüretle bana *tırmık* dersin?"

"Şüphesiz, benim hakaretim sizin yalanlarınızdan daha kırıcı değil!" Benedict gülerek haykırdı. "Eğer oğlun da senin gibiyse, ben buna adalet derim!"

"Oğlum iyi bir adam olacak! Gerçek bir Sarsen Dükü!"

Benedict bir kaşını kaldırdı. "Hmm."

"Her neyse," dedi Sarsen, kadehiyle geniş bir hareket yaparak. "Kimin aşka ihtiyacı var ki? Leydim ve ben aşk için evlenmedik. Siz ve Majesteleri de öyle."

"Her ne olursa olsun..."

"Çok romantiksin," dedi Sarsen. "Biliyorum. Kızınız oğlumla evlenirse, en azından ona iyi davranılacağını bileceksiniz. Oğlumun onun Sarsen Düşesi olarak rahat bir yaşam sürmesini sağlayacak imkânlara sahip olduğunu bileceksiniz. Bu, pek çok genç hanımefendinin sahip olduğundan çok daha fazlasıdır."

Benedict kadehini çevirdi, bir yudum aldı ve kaşlarını çattı. "Sanırım bu kararları veremeyecek kadar sarhoşum."

Sarsen kahkahalarla kükredi. "Benim mantığımla , değil mi? Retorik üzerine aldığın onca ders boşa gitti! Utan, Reeds."

"Bilgi asla boşa harcanmaz."

"Elbette. Genel hukuk bilginizin ne kadar değerli olduğunu nasıl unutabilirim?"

"Bunun bir değeri var," diye yanıtladı Benedict. "Sizin için yasaları bilmesi için her zaman avukatlara bağımlı mı olmak istiyorsunuz?"

"Genelde bu yüzden avukat tutulur."

"Avukatınızın yasal bir konuda yanıldığını veya hata yaptığını varsayalım mı?"

"O zaman bir avukat *ordusu* tutarım," dedi Sarsen. "Ve inanıyorum ki siz, Reeds, benim parlak teklifime karşı çıkmak için iyi bir nedeniniz olmadığı dikkatleri dağıtmaya çalışıyorsunuz. Eğer ilk çocuğum erkek olursa, onunla evleneceğim."

kızınla evlendireceğim. Eğer ilk çocuğum kız olursa, onu oğlunuzla evlendireceğim. Babası siz olan her Sazlık Dükü'nün hayranlık uyandıran bir genç adam olacağına inanıyorum."

Benedict'in üzerine bir sıcaklık çöktü; alkolün ve arkadaşının ona duyduğu güvenin baş döndürücü bir sonucuydu bu. "Sana katılıyor olabilirim."

"O halde kutlamalara devam ediyoruz!" Sarsen haykırdı. "Sadece kızınız gelmekle kalmadı, biz onun kocasını da bulduk! Ya da başka bir deyişle, oğlunuza bir eş bulduk! Çocuklarınızdan biri nikâh masasında uzun süre beklemek zorunda kalmayacak."

Benedict, "Kendi uzun bekleyişinizi çok çetin bulmuşa benzemiyorsunuz," diye takıldı.

"Yaptığım kabahatleri unutmama asla izin vermeyeceksin, değil mi? Size söylüyorum, ben değişmiş bir adamım."

İkisi de bunun doğru olmadığını biliyordu. Reformcu olduğunu açıklamasına rağmen Sarsen hâlâ aktris ve şarkıcılara düşkünlüğüyle ünlüydü.

"Majesteleri sizi nasıl idare ediyor?" Benedict sordu.

Sarsen küstahça bir el salladı. "aramızda bir anlaşma var. O benim işlerime karışmıyor, ben de ona ülkede istediği bağımsızlığı veriyorum."

"Anlıyorum."

"Yine beni yoldan çıkarmana izin verdim," dedi Sarsen kederle. "Çocuğunuzun benimkiyle evlenmesini tartışıyorduk."

"Sanırım şakalarınız artık eskidi."

"Bu bir şaka değildi. Neden yapmayalım ki? Sözleşmeyi sen yaz, ikimiz de imzalayalım!" Sarsen açıkladı. "Benim ilk çocuğum senin çocuklarından biriyle evlenecek. Karım bir kız doğurursa Elias, çocuk erkek olursa Dorothy."

Benedict kadehini bitirdi ve istemesine gerek kalmadan kadehi hemen yeniden dolduruldu. Sabah bu tür hoşgörülerinden pişmanlık duyacağını biliyordu ama şu anda bunu o kadar da önemsemek zordu.

Benedict elini sallayarak, "Bir avukat getirin," dedi.

"Neden?" Sarsen sordu. "Az önce hukuk bilginizin ne kadar etkileyici olduğunu tartışıyordunuz. Sen yazıyorsun."

"İkimizin de kalemi yok," dedi Benedict.

Sarsen alay ederek ayağa kalktı ve neredeyse yakındaki masaya düşüyordu. "Sanki bu beni caydıracakmış gibi!"

Adam muhtemelen bir kalem ve kâğıt aramak için kulübün içinde düzensiz bir şekilde yürüdü. Benedict şaşkınlıkla başını salladı ve içmeye devam etti. Bu fikir saçmaydı ama *çok da* saçma değildi. Sarsen'le olan dostluğunu çocukları aracılığıyla sürdürmenin çekici bir yanı olduğunu düşündü.

Üstelik arkadaşı haklıydı. Çocuklarının bulabileceği daha kötü eşler vardı ve güvendikleri bir aile dostuyla evlenmeleri onlar için kesinlikle daha iyi olurdu. Sarsen iflah olmaz bir çapkın olsa bile, iyi bir adamdı ve böyle adamları bulmak zordu.

"Buldum!" Sarsen bir kâğıt parçasını sallayarak haykırdı.

Benedict omurgasını dikleştirdi. "Anlıyorum."

Sözleri her zaman olduğundan daha mı az net çıkmıştı? Benedict emin olamıyordu ama öyle olduğunu düşünüyordu.

Sarsen muzaffer bir sırtışıla kâğıdı aralarındaki masaya çarptı. Diğer elinde kalemi ve mürekkebi tutuyordu. Onları masanın üzerine koyarken, neredeyse mürekkebi bu kadar keyif veren kâğıdın üzerine dökecekti.

"Bunu gerçekten bir sözleşme haline getirecek miyiz?" Benedict kaleme uzanarak sordu.

"Neden olmasın?"

Neden olmasın?

Benedict omuz silkti ve sayfanın üstüne kalın, bir yazıyla 7 Aralık 1788 tarihini yazdı.

"Bu yedinci mi?" Sarsen sordu.

"Sanırım öyle," diye yanıtladı Benedict.

Kuşkusuz geçen hafta bu tarih hakkında pek düşünmemişti. Düşünceleri tamamen Dorothy'nin yaklaşan gelişiyile meşguldü ve

tarih gibi sıradan bir şey için çok az yer vardı.

"O gün," diyordu Benedict yazarken, "Reeds Dükü Benedict Leedway ile Sarsen Dükü Charles Richards arasında bir anlaşma yapıldı."

CKAPTER L



Catherine elindeki zayıf kâğıtlara aynı şiddetle bakarak yüzünü buruşturdu. Biri annesine hakaret etseydi böyle bir ifade takınabilirdi. Böyle bir ifade düzgün bir hanımefendiye yakışmazdı, ama Catherine kızlığından beri *düzgün* biri olmadığını biliyordu.

Mürebbiyesi Catherine'i hanımefendice uğraşları takdir etmesi için cesaretle ikna etmeye çalışsa da, Catherine her zaman kadından kaçmaya çalıştı. Tek birilmek bile iğlememek ya da matematik öğrenmemek için bahçelerde saklanır, gerekirse ağaçlara tırmanırdı. Bahçeler canlı ve güzeldi, her zaman macera vaat ediyordu, oysa mürebbiyesinin sunabileceği sadece sıkıcı kâğıtlar ve uzun, boşa geçen saatler vardı.

"Bence bunu bilerek yapıyorsun," dedi Catherine. "Her zaman iskambil oynamak istiyorsun, çünkü o oyuna kafamın basmadığını biliyorsun."

Masanın karşısındaki kardeşi Elias sıırıttı. "Sevgili kardeşim, ben böyle bir şey yapar mıyım?"

"Evet," dedi Catherine.

Leedway kardeşlerin en küçüğü olan Bridget, "Gerçekten de öyle," dedi.

Dorothy, "Kız kardeşlerime katılmak zorunda olduğumu hissediyorum," dedi.
"Biz hanımlar birbirimize göz kulak olmalıyız."

Catherine ablası Dorothy'ye sahte bir ciddiyetle başını salladı. "Elbette, beyefendilerin bize göz kulak olacaklarına güvenemeyiz."

Kardeşler verimsiz geçen bir sezonun ardından taşraya daha yeni dönmüşlerdi. Yirmi yaşımda genç bir kadın olan Catherine uygun bir eđ bulmak için çok az zamanı kaldığını biliyordu. Bunun kısmen kendi aptallığı olduğundan şüpheleniyordu.

Çirkin bir kadın değildi. Erkek ve kız kardeşleri gibi o da annelerinin gür, siyah saçlarıyla kutsanmıştı. Gözleri babasının ve Elias'ınki gibi maviydi. Uzun boylu ve ince yapıydı ve ailenin modası mükemmeldi. Elias kız kardeşlerinin sezonda güzel görünmelerini sağlamak için ne kadar büyük olursa olsun hiçbir masraftan kaçınmazdı. Ama Catherine, kadınların olmaması gereken bir şekilde vahşı ve düşüncesizdi.

Elias, "Belki gelecek yıl," dedi. "Bridget ve benim galip geleceğimize inanıyorum. Tekrar oynayalım mı?"

"Beni bu kadar çabuk küçük düşürmek mi istiyorsun?" diye sordu Catherine. "Önceki dokuz zafer senin için yeterli değil miydi?"

Elias sırtıttı, gözleri sevinçle parlıyordu. Leedway kardeşlerin en büyüğü olmasına rağmen, Catherine onun yaramazlık yapmaya eğilimli olduğunu fark etmişti, bu da onu genellikle daha genç gösteriyordu. "Ne demek istediğini anlamıyorum, Cat. Pratik yapmazsan kendini nasıl geliştireceksin? Ben sadece yeteneklerini geliştirmene yardımcı olmaya çalışıyorum."

Catherine ona sinirli bir bakış fırlattı. "Nedense niyetinizin o kadar da asil olmadığından şüpheleniyorum. Bu neden olabilir?"

Elias kalbini göğsüne bastırarak, "Beni herhangi bir alçaklık yapabilecek biri olarak görmeniz beni yaraladı," dedi.

Catherine kollarını kavuşturdu. "Gerçekten mi? Bu kadar yüzsüzce yalan söyleyebilmenizi etkileyici buluyorum."

"Yalan nerede?"

"Bu bir yalan mı?" Catherine sordu. "Sanırım ton aynı fikirde değil."

Elias sıırttı. "Londra'da her genç adamın yapmadığı hiçbir şey yapmadım."

"Nazik ol, Cat," dedi Dorothy. "Bu sadece bir oyun."

Elias, "Bunun yerine spekülasyon oynamaktan mutluluk duyarım," dedi.

"Üstün olduğun bir oyun daha!" Catherine haykırdı.

"Ve sanırım beni kolayca alt edebileceğin bir oyunu tercih edersin?" Elias sordu. "Bunun sana yaptığım iddia edilen şeyden ne farkı var?"

"Bu tamamen farklı."

Elias başını salladı. "Gerçekten de Aristo bile senin bu incelikli etik anlayışına gıpta ederdi. Etkileyici."

"Belki de öyledir. Ona sordun mu?" Catherine karşılık verdi.

"Hayır," dedi Elias. "Kırlarda dolaşırken Aristoteles'in hayaletini bulursam, bunu ona soracağımdan emin olabilirsin."

"Bence bir hayaletle tanışmak oldukça heyecan verici olurdu," dedi Bridget, yüz ifadesi aydınlanarak. "Tıpkı Bayan Radcliffe'in romanlarındaki gibi olurdu."

"Hayalet Aristoteles olunca cazibenin bir kısmının kaybolduğunu hissediyorum," dedi Catherine, elindeki kartları masanın üzerinde katlarken. "Eğer bir hayaletle karşılaşacak olsaydım, onun romantik biri olmasını isterdim. Hatta şövalye gibi."

Elias, "Aristoteles çok romantiktir," dedi. "O ahlakın, hukukun ve retoriğin babasıdır. Her hanımefendinin böylesine bilgili bir adamı romantizmin timsali olarak göreceğini düşünürdüm."

Dorothy omuz silkti. "Evlenmeye hiç niyetim yok."

"Bayanlara böyle mi kur yapıyorsunuz? Onlara yaklaşıp, '*Affedersiniz hanımefendi. Sizinle ahlakın güzelliği hakkında konuşmak istiyorum*' mu diyorsunuz?" Catherine ağabeyinin sesini en iyi şekilde taklit ederek sordu.

Ağabeyinin yanaklarına bir kızarıklık yayıldı ve o kadar çabuk ortaya çıktı ki, Catherine neredeyse gülecekti. "Hayır," diye cevap verdi. "Kadın tanıdıklarımın çoğu aktris. Shakespeare'den alıntı yapmamı tercih ediyorlar."

Catherine kuru bir sesle, "Elbette," dedi.

Ağabeyinin tonların çoğu tarafından bilinen cilveleşmeleri hakkında güçlü hisleri yoktu. Elias tartışmasız bir çapkın olsa da, her şeyden önce sevgi dolu bir kardeş ve yetkin bir düktü. Catherine de küçük bir suçluluk duygusuyla, Elias'ın ona tanıdığı hatırı sayılır özgürlüğü çok az erkek kardeşin genç ve bekâr kız kardeşlerine tanıyacağını sessizce kabul ediyordu.

"Yani," dedi Elias. "Whist mi yoksa spekülasyon mu?"

"Bence bir nakış yarışması yapmalıyız," dedi Catherine. "Dikişlerde ne kadar usta olduğunuzu göreceğiz."

Kuşkusuz Catherine de bir nakış yarışmasında galip gelemezdi. Dorothy iğne kullanmada en yetenekli olanıydı ve sadece ara sıra, en dikkat çekici detaylara sahip çiçekleri yapma sabrına sahip olan Bridget ile rekabet ederdi.

"Ne kadar eğlenceli olursa olsun-" Elias'ın gözleri Catherine'in omzunun üzerinden geçti. "Ne oldu Geoffrey?"

Catherine oturduğu yerde döndüğünde salonun kapısında duran yaşlı uşağı gördü. Sertçe eğildi, bu hareket başının üstündeki seyrelmiş beyaz saçları ortaya çıkardı. "Böldüğüm için özür dilerim, Majesteleri. Az önce Sarsen Dükü'nden bir mektup aldınız. Bana bunun acil bir iş olduğu söylendi."

Catherine kaşlarını çattı, zihninde Sarsen Dükü'yle daha önce tanışmadığını ya da konuşup konuşmadığını hatırlamaya çalıştı. İsim tanıdık gelse de, adamla ilgili özel bir anısı yoktu. Bunun umut verici olduğunu düşündü. Eğer Sarsen Dükü korkunç biri olsaydı, onu hemen hatırlardı.

"Acil mi?" Elias sordu, sesi Catherine'in şaşkınlığını yansıtıyordu. "Bunun ne olabileceğini hayal bile edemiyorum, ama onu alacağız."

"Herkes okuyayım mı?" Dorothy sordu.

Elias başını salladı. Geoffrey hızla odayı geçti ve mektubu Dorothy'nin eline tutuşturdu. "Böldüğüm için tekrar özür dilerim," dedi.

"Gerek yok," diye cevap verdi Elias, el sallayarak. "Eğer Sarsen Dükü meselenin acil olduğunu söylüyorsa, sanırım bir an önce halletmeliyiz."

Dorothy balmumu mührü çözdü ve mektubu açtı. Kâğıt çok inceydi, parşömen yerine daha ince olan türünden her gün için kullanılıyordu.

Yazışmalar. Catherine'e öyle geliyordu ki, Sarsen Dükü aşırı malzeme kullanarak mektubun önemini vurgulamaya karar vermişti.

Dorothy boğazını temizledi. "Mektup sana Elias."

"Bu beklenen bir şey," dedi.

"Ekselansları bizi ziyaret etmek için daha önce bir söz verdi mi?" Dorothy sordu.

Elias, "Bizimle herhangi bir anlaşma yapıldığından haberim yok," diye cevap verdi. "Neden?"

"Mektup oldukça kısa. Majesteleri yarın çay içmek için bize katılacağını söylüyor. Görünen o ki, gecikmeden paylaşması gerektiğini düşündüğü bazı yeni haberler keşfetmiş."

Catherine, "Sarsen Dükü elbette bir davetiye istiyor," dedi. "Çay içmek için bize katılmayı öylece *talep* edemez."

Dorothy şaşkın bir sesle, "Ama yine de var," dedi. "Yarın çay için size katılacağım ve babamın kâğıtları arasında keşfettiklerimi paylaşacağım."

"Bunu yapabilir mi?" Bridget sordu. "*Sormadan* bize katılabilir mi? Kendisine bir davetiye uzatılmadan?"

"Hayır," diye cevap verdi Dorothy, "ama kardeşimizin onu yine de nezaketle karşılamak isteyeceğini tahmin ediyorum."

"Neden yapsın ki?" diye sordu Catherine. "Elias da bir dük ve kendisini asla birinin malikânesine davet ettirmez, hele de bu kadar az haber vererek!"

Elias iç çekti. "Gereksiz düşmanlar biriktirerek düklüğü başarılı hale getirmedim, Cat."

Catherine, "Bir dükün geleneklere uymasını istemek onu düşman yapacaksa, o en başından beri dost değildi," diye karşılık verdi. "Belki de yarın başka bir randevumuz vardı ya da onunla görüşmek istemiyorduk! Majesteleri yine de bize eşlik etmeye zorlamakta ısrar eder miydi?"

"Belki de taşıdığı haberler gerçekten acildir," dedi Elias. "Eğer bu doğruysa, antremizde habersizce belirlemek yerine, yakında geleceği konusunda bizi uyardığı için minnettar olmalıyız sanırım."

Catherine isteksizce, "Sanırım," dedi.

Eğer mesele gerçekten acil olsaydı, Sarsen Dükü onlara katılma niyetini açıklayamazdı. Bunun yerine, yolculuktan yorgun düşmüş bir halde, hiçbir uyarıda bulunmadan gelirdi.

"Onun hakkında ne biliyorsun? Adı tanıdık geliyor," dedi Catherine.

Dorothy kaşlarını çattı. "Babamızın bir arkadaşının ölümünden dolayı perişan olduğunu hayal meyal hatırlıyorum. Sanırım merhum Sarsen Dükü'ydü, değil mi?"

"Evet," diye yanıtladı Elias. "Merhum Dük'ün oğulları bazen ziyarete gelirlerdi."

"Bunu hatırlamıyorum," dedi Catherine.

"Çok gençmişsin," dedi Elias.

Dorothy mırıldandı. "Hafızam beni yanıltmıyorsa... onlardan biri baş belasıydı."

"Sadece bir tane mi?" Catherine elini Elias'a doğru sallayarak sordu.

"Çok komik," diye Elias. "Birine tehdit dediğin için çok cüretkârsın, Cat. Çocukken tırmanmaya çalıştığın tüm ağaçları unutmuş olabilirsin."

kızım, ama ben yapmadım!"

Catherine sırtıttı. "Onları senden daha iyi tırmanabildiğim için kıskanıyorsun!"

Ağabeyi hiç ağaca tırmanmadığı için bu zor bir başarı sayılmazdı. Bu arada Catherine, uzun süredir acı çeken mürebbiyesinden kaçmak için giderek artan umutsuz girişimlerde bir sincap kadar ustalaşmıştı.

Dorothy, alaycı bir tavır takınan kardeşine elini sallayarak, "O tehdidi söylemeye gerek yok sanıyordum," dedi. "Thomas mıydı? Mürebbiyenizi çok kızdıırırdı. Çitlerin arkasına ve ağaçların arasına saklanır, zavallı kadın yaklaştığında da saklandığı yerden fırlayıp onu korkuturdu."

"O Thomas'tı," dedi Elias sevgiyle gülümseyerek. "Maceracı bir çocuktur. Deniz subaylarına ne kadar hayran olduğundan bahsettiğini hatırlıyorum. Büyük maceralara atılmak ve savaşlarda çarpışmak isterdi."

Ğçlerinde en romantik düĞünceli olan Bridget özlemle içini çekti. Catherine kız kardeĞinin muhtemelen cesur, genç bir deniz subayının savaĞa katılması ve evine, sevgi dolu kollarına dönmesi fikrini ne kadar sevdiğini *düĞündüğünü* hayal etti.

Bridget gelecek sezon Londra sosyetesine tanıtılacaktı ve Catherine'in küçük bir parçası, güzel kız kardeşinin hangi erkekle evleneceğine karar vermeye çalıştığını her düşündüğünde endişeyle çırpınıyordu. O kadar masum ve nazikti ki, herkesin içindeki iyiliği bulmaya o kadar meyilliydi ki. Bridget bazı erkeklerin genç kızları yiyip bitirmek ve onları mahvetmek isteyen kurtlar olduğunun farkında değildi.

"Bekle," dedi Catherine. "Bir düelloda öldüğünü hatırlıyor gibiyim. Sanırım adını bu şekilde biliyorum."

"Büyük olasılıkla," dedi Elias. "Bu kadar çok şey bilmenize şaşırdım."

"Neden?" Catherine sordu.

"Çünkü ben..." Elias sözünü kesti. "Annem ve babam öldükten sonra pek konuşmadık."

Catherine içten içe, Sazlık Dükü olmanın ve üç küçük kız kardeşten sorumlu olmanın getirdiği ani sorumluluğun onu eski dostundan uzaklaştırıp uzaklaştırmadığını merak ediyordu. Bazen ağabeyinin yaptığı fedakârlıkların ağırlığı onu çok etkiliyor ve Catherine ağabeyinin bu kadar genç yaşta böylesine büyük sorumluluk altına girmesinden dolayı üzüntü duyuyordu.

"Keşke yapsaydım diyor musun?" Catherine sordu.

Elias omuz silkti. "Bazen, sanırım, ama belki de en iyisi artık birbirimizle iletişim kurmamamızdır. Majesteleri pervasızlığıyla ün salmıştı."

"Dikkatli ol," dedi Dorothy sessizce. "Dikkatsiz olmakla da ünlüsün."

Masaya sessizlik çöktü ve Catherine hepsinin benzer düğüncelere sahip olduğundan emindi. Normalde kolayca gülümseyen bir adam olan ağabeyinin, onuru uğruna düelloya giderken yüz hatlarının kararlı bir ifadeye büründüğünü düşününce, Catherine'in omurgasından aşağı bir ürperti yayıldı.

Uzun bir süre sonra Elias boğazını temizledi. "Şey, henüz kimseyi o kadar kötü bir şekilde kırmadım. Dorothy, benim için endişelenmene gerek yok. Düşüncesiz olabilirim ama çoğu genç erkek de öyledir. Ailemize utanç ya da zarar getirecek hiçbir şey yapmam."

Dorothy elbisesinin sağ kolunun kenarındaki danteli kopardı. "Bunu söylemek yapmaktan daha kolay," dedi. "Ne de olsa genç bir adamsın."

"Merhum Sarsen Dükü'nün dikkatli olmasını sağlayacak siz yoktunuz," dedi Elias. "Eğer iyi bir kız kardeşi olsaydı, bu kadar pervasız olacağını sanmıyorum."

Dorothy dudağını ısırđı ve kuşkuyla baktı.

"Bu William," dedi Elias, sesinde melankolik bir şeyler vardı.

Catherine aralarındaki gerginliğı yumuşatmak için çaresizce kardeşlerine baktı. Hiçbiri ciddi anlamda kavga etmese de, Catherine yine de buz gibi anlaşmazlıkların kendisini huzursuz ettiğini fark etti.

"Onun hakkında ne hatırlıyorsun?" Catherine sordu. "O da sen ve Thomas gibi bir baş belası mıydı?"

Elias kaşlarını çatı ve dalgınca parmaklarının arasında bir kart çevirdi. "Doğrusu, onun hakkında pek bir şey hatırlamıyorum. Sezon boyunca karşılıklı hoşbeş ettik ama bunun ötesinde çok az iletişim kurduk. Birbirimizle gerçek bir konuşma yapıp yapmadığımızdan bile emin değilim."

"Belki de babasının bizimkilerle birlikte üstlendiğı bir girişimdir." Dorothy'nin sesi isteksiz çıkıyordu ve Catherine kız kardeşinin

Elias'ın pervasız çizgisini tartışmayı tercih etti. "Ya da belki bir çeşit yatırım."

"Eğer öyle bir şey olsaydı, kesinlikle bilirdim," dedi Elias. "Babamızın defterlerini incelemek için çok zaman harcadım. Hesaplanmamış tek bir kuruş bile yok. Ve eğer önemli bir meblağı gözden kaçırmış olsaydım, mutlaka fark ederdiniz."

Elias bazı konularda fevri davranırken, örneğin seçtiği kadın arkadaşlarında olduğu gibi, diğer konularda son derece titizdi. Bu alanlardan biri de defterlerdi. Onları avukatı kadar sık kontrol eder ve rakamlar hesapladıklarıyla uyuşmadığında Dorothy'den yardım isterdi. Rakamlar konusundaki zekası rakipsizdi.

"Bir gizem," diye düşündü Bridget. "Ne kadar heyecan verici!"

"Ben olsam fazla heyecanlanmazdım," diye yanıtladı Catherine. "Bunun son derece sıkıcı bir şey olduğunu sanıyorum. Heyecan verici bir konu olsaydı bize söylerdi."

Elias omurgasını dikleştirerek, "Büyük olasılıkla evet," dedi. "Ne olursa olsun, sanırım yarın Majestelerini karşılamaya hazırlanmalıyız. Gizemimizi yeterince kolay çözecektir."

"Bize biraz daha zaman tanısaydı iyi olurdu," dedi Dorothy. "O zaman düzgün bir şekilde hazırlanmamız mümkün olabilirdi."

"Belki de onu geri çevirmeliyiz," dedi Catherine. "Ya da belki de *bizim* için en iyisi başka bir nişan bulmaktır. Bu, Majestelerini gelecekte böyle düşüncesiz davranmaktan caydırabilir."

"Onu zarafetle karşılayacağız," dedi Elias.

"Evet," diye onayladı Dorothy. "Başka bir adamın uygunsuzluğu kendimizinkini terk etmemiz için yeterli bir neden değildir."

Catherine başını salladı. Bazen kardeşlerinin mükemmel davranışlar sergileme konusunda neden bu kadar ısrarcı olduklarını anlayamıyordu. Bath'a beklenmedik bir yolculuk yapmaya karar verirlerse gerçek motivasyonlarını kim daha iyi anlayacaktı? Hiç kimse.

O zaman ne zararı vardı? Bu beklenmedik ziyaretten kaçınabilir, Dük'ün uygunsuz davranışına aynı *şekilde* karşılık verebilir ve ailenin itibarını koruyabilirlerdi. Catherine'e her şey gayet açık görünüyordu.

"Sarsen'in fazla bir şey bekleyeceğini sanmıyorum," dedi Elias. "Eğer Majesteleri makul bir adamsa, gelişine hazırlanmak için yeterli zamanımız olmadığını anlayacaktır."

"Davranışları yüzünden," dedi Catherine. "Kendisini davet ettirmeyi o seçti. Kendimizi ona sunduğumuz için minnettar olmalı."

Catherine parmaklarını masaya vuruyor, dükün gelenekleri böylesine küstahça hiçe sayan nasıl bir adam olduğunu merak ediyordu. Varlığının bu kadar kolay kabul göreceğini *varsaymasına* sinirlenmesine rağmen, sadece bu yüz­süz­lüğünün bile adamı çoğu beyefendiden çok daha ilginç kıldığını kabul etmek zorunda kaldı.

Dorothy mektubu bir kenara bıraktı. "Yine de, bence bu mektupta -tabii ki, Majesteleri'nin kendisiyle bu kadar ani bir şekilde görüşmemizi talep etmekle nezaketsizlik ettiğini düşünerek."

"Böyle bir şey yapmayacağım. Bu sadece küçük bir suç," dedi Elias ve tüm kartları masadan alıp eline koydu. "Peki, tekrar oynayalım mı? Whist mi yoksa spekülasyon mu?"

Catherine ayağa kalkarak, "İkisi de değil," dedi. "Çok güzel bir gün ve bence biraz egzersiz yapmalıyız. Ben kırlarda yürüyeceğim."

Kardeşi sıırıttı. "Gördüğüm kadarıyla bir meydan okumadan kaçıyorsun."

Bir kaşını kaldırdı. "Gerçek bir centilmen bu kadar kendini beğenmiş olmazdı."

Elias başını salladı. "Her zaman bir espri hazırlıyorsun. Bu gerçekten oldukça dikkat çekici. Eğer erkek olarak doğmuş olsaydın, alışılmadık derecede zeki bir avukat olabilirdin."

"Teşekkür ederim," diye yanıtladı Catherine. "Bana katılmak isteyen başka biri var mı?"

"Yapacağım!" Bridget haykırdı.

"Harika," dedi Catherine neşeyle. "Dorothy? Eğer kabul edersen, Elias oynamak isteyebileceği tüm kart oyunlarından vazgeçmek zorunda kalacak."

Elias küskün görünmek için çaba harcadı, ama Catherine onun dudaklarının bir gülümsemeyi gizlemeye çalışırken seğirdiğinin açıkça farkındaydı. "Bana karşı gereksiz yere acımasısın."

"Sen gerçekten de acı çekmenin resmisin. Şehit Elias," dedi Catherine, alaycı bir acıma duygusuyla başını sallayarak. "Dorothy?"

Dorothy başını salladı. "Sanırım oynamaya devam edeceğim."

Dorothy'nin sesinde, Elias'ın umursamaz tavırlarıyla ilgili konuşmayı terk etme çabalarına rağmen, Dorothy'nin konuşmayı o kadar çabuk terk etme eğiliminde olmadığını gösteren bir not vardı. Catherine, bu soğuk havanın ancak Catherine ve Bridget gittikten sonra daha da artacağını dğnyordu.

"Yryşnzn tadını çıkarın," dedi Dorothy.

Bridget ayağa kalktı. Kız kardeşiyle kol kola girip salondan ıktılar. Dorothy'nin onlara katılmamış olması büyük talihsizlikti. O zaman Catherine kendini gerçekten muzaffer hissedebilirdi. "Majesteleri hakkında ne düşünüyorsun?" Bridget sordu. "Burada olacak olması heyecan verici!"

"Göreceğiz," diye yanıtladı Catherine.

Hâlâ bir günlüğüne malikneden ayrılmaları ve dkn gittiklerini fark etmesine izin vermeleri gerektiğini düşünüyordu. Malikneleri nadiren ziyaretçi ağırladıkları uzak bir yerdi. Catherine hayatı boyunca burayı kardeşlerinden başka kimsenin mlk olarak görmemişti. Dk , huzurlarını bozmak için hiçbir nedeni olmayan bir adamdı.

Onun düşüncesi biraz ilgisini çekmiş olsa bile.

CKAPTER s



//

Majesteleri, hoş geldiniz," dedi uşak. "Reeds Dükü gelişinizi bekliyor."

Sarsen Dükü William Richards yeşil gözlerini kısarak önündeki evi inceledi. Reeds Dükü'nün malikânesinde dikkat çekici hiçbir şey yoktu. William hafızasını yokladığında bile sadece göl kenarında geçirdiği birkaç dağınık anı hatırlayabiliyordu.

"Öyle olmalı," dedi William. "Ona geldiğimi bildiren bir mektup gönderdim."

Uşak uygun bir şekilde korkmuş görünüyordu. "Elbette, ."

William elini rüzgârda dalgalanan kahverengi saçlarına götürerek düzeltti. Sonra omuzlarını dikleştirerek yaklaştı. Söz verdiği gelinini bulmaya gelmişti ve onu ne kadar çabuk alırsa o kadar iyiydi.

Uşak William'ı antreden geçirip salonun önünden geçirdi. William'ın gözleri onlar geçerken odalar arasında gezindi. Kır evi cilalı, gül ağacından mobilyalar, duvar halıları, portreler ve kilimlerle doluydu. *Bu* dükalık ya zenginleşiyordu ya da borç tahsildarları henüz gelmemişti. William ilkinden şüpheleniyordu. Eğer Reeds Dükü alacaklıları tarafından tehlikeye atıldıysa, ortalık çoktan adam hakkında dedikodularla dolmuş olmalıydı.

Uşak, "Majesteleri ve hanımlar dışarıda çay içmekten hoşlanırlar," dedi.

"Anlıyorum."

Uşak kapıyı açtı ve selam verdi. Evin arkasında, merhum Reeds Dükü tarafından Yunanistan'dan satın alınan mermer heykellerle süslenmiş uzun bir yeşil alan vardı. Onun hemen ötesinde bir çardak kurulmuştu ve William bu mesafeden bile Leedway kardeşleri kolayca tanıyabildi. Hepsi solgun ve koyu renk saçlıydı. Kadınlara pek sık bakmamıştı, ama farklı yaşlarda olmasalardı, William onları ayırt edilemez bulurdu.

Onun yaklaştığını gören Reeds ayağa kalktı ve ona yaklaştı. "Sarsen," dedi. "Uzun zaman oldu."

William onayladı. "."

El sıkıştılar ve Reeds başını arkasındaki masaya doğru eğdi. Adam her nasılsa bu küçük jesti bile yapmacıksız ve düzgün göstermeyi başarmıştı. "Sizi kız kardeşlerimle tanıştırayım mı, yoksa konunuz hanımların duymaması gereken bir şey mi?"

"Hanımlar duyabilir, çünkü onları ilgilendiriyor."

Bu mesele ne kadar çabuk çözülrse o kadar iyiydi. Herkese aynı anda hitap etmek varken neden Sarsen'le konuşarak ve ardından müstakbel gelinine bilgi aktararak zaman kaybetsin ki?

Reeds'in üzerinde bir değişiklik olmuş gibiydi. Tam olarak ne olduğunu söylemek zordu ama adamın yüz hatları sertleşmiş gibiydi. "Anlıyorum. Bize katıl o zaman."

William Reeds'in ona meydan okuyup okumayacağını merak etti. Yine de bu şüpheli görünüyordu. Reeds biraz hovardaca davranmanın cüretkârlık olduğuna inanan, çoğunlukla düzgün bir adamdı. Gerçekten uygunsuz davranışlar hakkında pek az şey biliyordu.

William Reeds'i masaya kadar takip etti ve tanışma faslı . Gözleri Reeds Dükü'nün kızlarının en büyüğü olan Leydi Dorothy'ye takıldı. Yeterince güzeldi, eş olarak alınmaya uygundu. Siyah bukleler Dorothy'nin yumuşak yüzünü çerçeveliyordu ve yeşil gözleri en güzelinden daha parlaktı.

Zümrüt. Kadının beyaz elbisesi sıkı, cömert göğüslerini ve ince belini vurguluyordu. Elbisesi olmadan nasıl görüneceğini merak ediyordu.

William Reeds'in sağına oturdu. Yakındaki bir hizmetçi ona hemen çay ve bisküvi ikram etti. Hoşbeşten vazgeçip tüm meseleyi bitirmeyi tercih etti. Evlilik özünde tıpkı bir ticari işlem gibiydi. Hızlı ve verimli bir şekilde bitirilmesi en iyisiydi.

Reeds kız kardeşlerine, "Sarsen bana ziyaretinin amacını henüz söylemedi, ama bunun benim için olduğu kadar sizin için de önemli bir mesele olduğu konusunda beni temin etti," dedi.

"Öyle mi?" Leydi Catherine kuşkulu bir ifadeyle kaşlarını kaldırarak sordu.

William onun ününü biliyordu. Sözde Leedway kızları arasında en enerjik olanıydı. Kibar bir toplulukta erkekler ona neşeli derlerdi elbette. Daha az kibar bir ortamda ise ona inatçı diyorlardı. Hatta bazıları onun sert bir ele ihtiyacı olduğunu bile söylüyordu ki William buna kolayca inanabilirdi.

"Öyle," dedi William genç kadına ters ters bakarak. "Bildiğiniz ya da bilmediğiniz gibi, birkaç yıl önce Sarsen Dükü oldum. Tabiri caizse kendimi toparlamam biraz zaman aldı."

Reeds, "Anlaşılabilir bir durum," dedi.

William, Reeds Dükü'ne ve kız kardeşlerine söylemek istediklerini dikkatle prova etmişti ve Reeds'in sözünü kesmemesini tercih ederdi. Adamın boş ve sempatik sözlerini dinleyecek ne zamanı ne de eğilimi vardı.

"Artık düklüğüm geliştiğine göre, bir eş almaya karar verdim. Sadece bir varis yetiştirmekle yükümlü değilim, aynı zamanda küçük kız kardeşlerimin de bir anneye ihtiyacı var. Mürebbiyeleri yetersiz."

"Bu senin acil işin mi?" Reeds kafası karışmış bir sesle sordu.

Reeds'in başına geleceklerden haberi olmadığı belliydi. Bu şaşırtıcı değildi ama rahatsız ediciydi.

"Öyle." William ceketinden yırtık pırtık bir kâğıt parçası çıkardı ve Reeds'e uzattı. "Bu sözleşmeyi babamın eşyaları arasında buldum. Bana bir gelin sözü verildi, özellikle de Leydi Dorothy'ye ve ben de onu almaya geldim."

"Ne?" Leydi Dorothy yüzündeki tüm renklerin solmasıyla sordu.

"Bu anlaşmadan haberdar olmadığınızı görüyorum," dedi William. "Yine de, bunun yerine getirildiğini görmek niyetindeyim."

"Bu babamızın imzası," dedi Reeds. "Bunu her yerde tanırım!"

"Bu doğru olamaz!" Leydi Dorothy haykırdı.

"Kız kardeşimle evlenmek mi istiyorsun?" Leydi Bridget sordu.

Leydi Dorothy neredeyse ayağı fırlayıp ağabeyine katıldı, onun omzunun üzerinden gazeteyi okurken gözleri çılgına dönmüştü. Leydi Bridget de hemen ikiliye katıldı. Sadece Leydi Catherine sandalyesinde kaldı.

William kollarını kavuşturdu. şaşkınlıklarını tahmin etmesi gerektiğini düşünüyordu ama yine de can sıkıcıydı.

Leydi Catherine çayını yudumlarken, "Hayal kırıklığı yaratmadınız," dedi.

"Buraya sizi eğlendirmek için gelmedim leydim," dedi William. "Ve bu mesele sizi ilgilendirmiyor, sadece kız kardeşiniz Leydi Dorothy'yi ilgilendiriyor."

"Bu olamaz, bu sözleşmeden haberim yoktu," diye mırıldandı Reeds, sesi inanmamış gibiydi. "Eğer bu yasal olsaydı, eminim ki haberim olurdu."

William, Reeds'e sert bir bakış fırlatarak, "Umarım bu belgede sahtecilik yaptığımı ima etmiyorsunuzdur," dedi. "Sizi temin ederim ki öyle bir şey yapmadım ve umarım beni hakkım olandan alıkoymayacak kadar sağduyulu olursunuz. Bu meseleyi kamuoyu önünde halletmek zorunda kalırsak çok büyük bir utanç olur."

"Bunu ima etmiyordum," dedi Reeds, William'ın söylediklerine hâlâ tam olarak inanmamış gibiydi. "Sadece... kız kardeşimle evlenmek istiyorsun."

Reeds hep böyle beceriksiz miydi? Adam gerçekten savaşmıyordu bile, sadece bir balık gibi çırpınıyordu!

"Leydi Dorothy ile evlenmek benim için en avantajlı seçim. Ailelerimiz arasındaki geçmiş göz önüne alırsak, Leydi Dorothy'nin önceki sezonu duyduğumdan daha başarılı geçmediyse, itirazınız için bir neden ."

Haklı olduğunu biliyordu. Leedway kızlarından hiçbirini bir koca bulmayı başaramamıştı. Reeds, William'ın bekâr kız kardeşlerinden birini gelin olarak almak istemesine *sevinmeliydi*.

"Büyüleyici," dedi Leydi Catherine. "Uygun bir düşes bulmak için neden bir sözleşmeye bel bağladığınızı anlayamıyorum. Sizin huzurunuzda bayılan, sizinle evlenebilmek için birbirlerini parçalayan kadınlar olmalı."

William bakışlarını, ona sırttan genç Leedway kardeşe dikti. "Bu sivri dilinle, Britanya'daki tüm lordların senin lordun olmak için yalvardığını hayal edebiliyorum," dedi.

Sırtışı daha da genişledi. Onun küstahlığı! William gülümsemesini gizledi. Bu küstah genç kadını düzgün bir hanımefendiye ve eşe dönüştürmek gerçekten de bir erkeğin hoşuna gidecekti. Gelininin bu ateşli yaratık yerine ağırbaşlı Leydi Dorothy olması neredeyse üzücüydü. Ailesinin geri kalanı şaşkınlık içinde yüzünü buruştururken, Leydi Catherine bunun yerine keskin ve öfkeli olmaya karar vermişti.

William, Leydi Catherine'i dizlerinin üzerine çöktürmekten, eteklerini beline kadar sıyırmaktan ve elleriyle ona uygun bir düşes olmayı öğretmekten zevk alırdı. Her vuruşunda kalçalarını pembeleştirirken, solgun yüzünün renkten renge girdiğini hayal etti. Belindeki kaslar beklentiyle kıpırdandı.

"Kardeşim bu sözleşmeye uymak zorunda değil," dedi Catherine. "Babamızın yazmış olması önemli değil. O Reeds Dükü ve kız kardeşimin kiminle evleneceğine o karar verir!"

"Belki de bunu düşünmelisiniz," diye mırıldandı Leydi Bridget. "Romantik olabilir!"

William romantik bir adam değildi. "Kardeşin unvanına ve itibarına değer veriyorsa, tam olarak istediğimi yapacaktır. Ben sadece benim olanı ve bana vaat edileni istiyorum."

"Kız kardeşim seninle evlenmek istemiyor," dedi Catherine. "Eğer iyi bir adam olsaydın, bunu önemserdin! Karın olmak istemeyen bir kadınla evlenmezdin!"

Kollarını kavuşturdu ve dikkatini Leydi Dorothy'ye yöneltti. Yüzü düştü ve kaçmaya çalışan kapana kısılmış bir hayvan gibi etrafına bakındı. "Majesteleri, alınmak istemem. Sizde bulunacak bir kusur yok. Sadece kendimi herhangi bir erkekle evlenmeyi düşünmüyorum," dedi Dorothy. "Evde kalmış bir kız olmaya karar verdim, böylece aileme daha iyi bakabilirim."

"Düşesim olarak, bakmanız gereken kız kardeşlerim olacak. Kendinizi ailesiz bulmanıza gerek yok leydim," dedi William.

Leydi Dorothy omuzları çökmüş bir halde, "Aynı şey sayılmaz," diye mırıldandı.

"Onunla evlenmene gerek yok," dedi Catherine hararetle. "Bugüne kadar ne gördüğümüz ne de duyduğumuz bir kâğıt parçasıyla bize geldi. Ona hiçbir şey borçlu olmadığımıza eminim!"

"Onu gücendiremeyiz!" Reeds tartıştı. "Onurlu bir adam-"

"Onurlu bir adam bana vaat edilen eşi verirdi," diye bitirdi William, sesi tartışmaya yer bırakmıyordu.

Hiçbiri tartışmaya niyetli görünmüyordu.

Leydi Catherine hariç. Gözleri masanın karşısında buluştu. Gülümsemesi solmuştu. Onun yerine endişesi alnına derin çizgiler halinde kazınmıştı. Oturduğu yerden kalkarken, Leydi Catherine'in gözleri onun yüzünden hiç ayrılmadı. Yavaşça ona doğru yürüdü ve sanki kendisi bir kediymiş ve o da bulduğu bir merakmış gibi başını hafifçe eğdi.

"Çok cesurca konuşuyorsunuz leydim," dedi William.

"Bize katılmayı talep eden ve bizi habersiz yakalamak için böyle şaşırtıcı haberlerle gelen bir adamdan daha mı cesurum? Mektubunuzda ziyaretinizin amacından bahsedebilirdiniz ama bahsetmediniz."

"*Catherine*," dedi Reeds uyarırcasına.

Catherine ağabeyine aldırış etmiyor gibiydi. William şimdi genç kadının meydan okumasının nedenini anlıyordu. Ağabeyi ona nasıl davranması, nasıl *düzgün* bir hanımefendi olması gerektiğini öğretme zahmetine hiç girmemişti. Reeds çok yumuşaktı ve bu genç kadını, kendini odadaki her erkekle eşit görene kadar şımartmıştı.

William başını ona doğru eğdi. Kadın ona yakın durarak ince vücudunu net bir şekilde görmesini sağladı. Leydi Dorothy'den daha zayıftı, göğüsleri daha küçüktü ve kalçaları daha az belirgindi. Yine de çok güzeldi. Açmakta olan bir çiçek gibiydi ve daha usta bir el onu mükemmel bir eşe dönüştürebilirdi.

"Peki leydim, neden daha açık sözlü olmadığımı düşünüyorsunuz?" William sordu.

Sanki tüm dünya kendisinden ve bu küstah genç kadından ibaretmiş gibi hissediyordu. William ona bir adım daha yaklaştı, böylece genç kadının üzerinde yükseldi.

Çenesini kaldırdı ve başını geriye doğru eğerek William'ın gözleriyle buluştu. William bu pozisyonun rahatsız edici olduğundan emindi ama Leydi Catherine hiçbir rahatsızlık belirtisi göstermedi. "Sanırım bu düşünceden hoşlandınız.

bizi üzüyordu. Bunun sahnedeki bir oyun gibi olacağını hissediyordunuz. Üçüncü perdeyi başlatmak için beklenmedik bir mektupla gelecektiniz."

"Benim olanı istiyorum," dedi alçak bir sesle. "Eğer size bir koca sözü verilseydi, bu sözden dönülmesine siz de aynı derecede sinirlenirdiniz sanırım."

Reeds, "Sözümüzden dönmüyoruz," dedi. "Yine de avukatımı çağırmak istiyorum. Bu tüm taraflar için makul."

Sanki Reeds'in omurgası çıkmış gibiydi.

Leydi Dorothy elbisesiyle oynadı. "İşte ailemiz-"

William sözünü kesti ve dikkatini tekrar Leydi Catherine'e çevirerek, "Herhalde daha üçüncü perdeye gelmedik," dedi. "Bu kesinlikle dramatik bir andan ziyade Shakespeare'in komik ara sahnelerinden biri."

Tavuklar gibi gıdaklayan ve bir hanımefendinin aptalca bir sürçmesi dışında düzgün bir savunma yapmayı reddeden bir aileyi tanımlamak için başka hangi metafor kullanılabilir?

"Öyle mi? Hangi oyunu düşünüyorsun?"

"Bir Yaz Gecesi Rüyası."

"Sen Puck mısın?" Leydi Catherine sordu.

"Benim Puck olduğuma inanıyor musun?"

Leydi Catherine gülümsedi. "Bu soruya cevap vermemi istediğinizi sanmıyorum, Majesteleri."

Yüz ifadesini soğuk ve sakın tutuyordu. William, Leydi Catherine'in kendisini aşağılamak istediğinden, belki de kendisinin eşek kafalı bir adama dönüşen bahtsız Nick Bottom karakteri olduğunu ima ettiğinden kuşkulanıyordu. Zeki olduğunu sanıyordu, değil mi?

William onun güzel yüzünden o aptal kızın sırtışını silmekten başka bir şey istemiyordu. Avuçları seğirdi. Bu kibirli davranışı dizinin üzerinde düzeltmek için can atıyordu. Bu kadına çok iyi bildiği yatak odası zevklerini öğretmek ve onu mükemmel bir Sarsen Düşesi haline getirmek keyifli olmaz mıydı?

"Yeter!" William tersledi.

Yanında Leydi Catherine başladı. Mavi gözleri irileşti ve geriye doğru düzensiz bir adım attı. "Majesteleri-" Sesi neredeyse sitemkârdı.

William ayağa kalktı ve elini saçlarının arasında gezdirerek parmak uçlarına takılan birkaç koyu kahverengi teli silkeledi. "Yeter," diye tekrarladı. "Sazlık Dükü'nün daha ağırbaşlı olmasını beklerdim. Bunun yerine, surat asıp tartışıyorsun ve bu utanç verici kızın bana hakaret etmesine izin veriyorsun! Babanın hatırasını düşün. Bu evliliği o istedi. Neden onu reddedesin ki?"

Uzun bir süre sadece sessizlik oldu. Leydi Catherine bile söyleyecek söz bulamıyor gibiydi. Sazlık Dükü çenesini oynattı ve başını salladı.

"Bu mesele ailemi ilgilendiriyor ve babamızın sizinle yaptığı sözleşmeyi onurlandırmanın sonuçlarını dikkatle düşünmeliyiz," dedi, sözleri ölçülüydü. "Kendi kız kardeşleriniz olduğunu düşünürsek, eminim tereddüt nedenlerimi anlıyorsunuzdur. Onları neredeyse hiç tanımadığınız bir adamla evlendireceğinizi düşünmüyorum."

"Beni tanıyorsun," diye karşı William.

Reeds, Leydi Catherine'e bakarak, "Bir süredir birbirimize eşlik etmedik," diye ısrar etti. "Her ne kadar bizim

Aileler bir zamanlar sadık müttefiklerdi, ama artık bu doğru değil. Kız kardeşimin mutluluğuyla kumar oynamayacağım."

İlginç. Görünüşe bakılırsa genç kadın ağabeyi üzerinde öyle bir nüfuz kurmuştu *ki*, ağabeyi *onun* isteklerine boyun eğiyordu. Tüm bu ev halkı yanlıştı.

"Anlıyorum."

"Babamızın anlaşmasını yerine getirip getirmeyeceğimize karar verene kadar kalabilirsiniz," devam etti Reeds. Aksini arzu ederseniz, kararımızı verdikten sonra size haber göndeririz."

William ellerini arkasında kavuşturdu ve düke soğuk bir şekilde baktı. Reeds kız kardeşlerine baktı, yüz ifadesi çılgına dönmüştü. Adamın onlardan cesaret aldığı belliydi. Ne kadar yufka yürekli bir adam!

"Burada kalıp konukseverliğinizin tadına bakacağım," dedi William. "Belki babanın isteklerini yerine getirmeye karar verdiğin zaman birbirimizi biraz daha iyi tanırız. Ne de olsa kardeş olacağız. Kız kardeşlerinize olan sevginize saygı duyuyorum ve teklifimi düşünmeniz için size zaman tanıyacağım. Bu arada ben de burada kalıp misafirperverliğinizin tadını çıkaracağım."

Avukatı bekleyecekti, çünkü yasalar onun iddiasını destekleyecekti. William'ın bir gelin borcu vardı ve onu almak daha kolay olacaktı.

Reeds'e bu seferlik şaka yaptı.

"Yapacak mısın?" Catherine sordu.

Reeds kız kardeşine sert bir bakış atarak, "Evet," dedi.

William neredeyse gözlerini devirecekti. Reeds'in bu genç bayanı dizginlemeye çalışması için artık çok geçti. Bunu yıllar önce yapmalıydı.

Reeds, "Kız kardeşlerim ve ben konuyu enine boyuna tartışacağız," dedi."

"Sanırım öyle," dedi William. "Şimdi bana yatak odamın gösterilmesini istiyorum. Sanırım uşağınız nerede olduğunu biliyordur?"

Sonunda Reeds kabul edecekti. Leydi Dorothy'nin önerdiği gibi, sözleşmeye reddetmek Leedway ailesinin itibarını zedeleyecekti, özellikle de William sözleşmenin varlığından diğer tonları etmeyi seçerse. Reeds'in yakışsız davranışlarına rağmen William, kız kardeşlerini çok sevdiği belli olan bu adama karşı içten içe bir hayranlık duyuyordu. Başka bir zaman ve mekânda arkadaş bile olabilirlerdi.

"Geoffrey," dedi Reeds, ailenin uşağını işaret ederek.

"Bu taraftan, majesteleri," dedi uşak.

William, Leydi Catherine'e bir bakış atmaya cesaret etti ve onun yoğun bakışlarına kendi bakışlarıyla karşılık verdi. Uşağın kendisine yatak odasına kadar eşlik etmesine izin verirken, aklında kalan onun yüzü ve sesiydi. Tonların arasında tanıştığı hiçbir kadına benzemiyordu ve çoğu leydinin olmadığı kadar gerçektir.

"Teşekkür ederim," dedi William. "Sizinle tanışmak benim için bir zevkti hanımlar ve sizinle yeniden tanışmak da öyle, Reeds."

Reeds ince ince gülümsedi. "Aynı şekilde."

William resmi bir şekilde eğilen uşağı takip etti. "Size yatak odanıza kadar eşlik etmek benim için bir onurdur, Majesteleri."

"Ne kadar nazıksınız," diye William.

Yatak odasına yaklaştıkça pantolonu daha da daralıyordu. William ağık dolu bir egzersiz yapmayalı çok uzun zaman olmuştu ve geceyi Leydi Catherine'i *arzulayarak*, hayaller kurarak geçireceğinden Güpheleniyordu.

Kaderinde karısı olmak olmaması büyük talihsizlikti. Leydi Dorothy güzel bir sanat eseri gibi sevimli ve göze batmayan biriydi, ama Leydi Catherine alev gibi parlak ve canlıydı.

BÖLÜM 3



T Döşeme tahtalarının belli belirsiz gıcırtısı dışında ev sessizdi, Catherine'e bir silah sesi kadar gürültülü geldi. Kimseyi uyandırmak istemiyordu ama içinde pervasız bir enerji vardı. Catherine uykuyu bulmaya çalıştığında, onun yerine Majesteleri'nin sakın yüzünü ve yoğun bakışlarını buldu.

Onun anısı bir ateş gibiydi, vücudunu yakıyor ve onu uyanık ve huzursuz bırakıyordu. Doğumundan sadece birkaç gün sonra müstakbel Sarsen Dükü'yle evlendirilen zavallı Dorothy için durumun daha da kötü olduğunu hayal ediyordu.

Catherine kız kardeşinin yatak odasının kapısını sessizce iterek açtı, şöminenin titrek ışığının duvarda dans ettiğini görünce biraz rahatladı. Kız kardeşi beyaz bir gecelik giymiş, neredeyse iki büküm oturuyordu. Dorothy'nin gevşek, siyah saçları sırtına ve omuzlarına dökülüyordu. Küçük, boğuk hıçkırıklar havayı dolduruyor, kötü akort edilmiş bir enstrüman gibi düzensiz anlarda vuruyordu.

"Dory," dedi Catherine usulca. "Size katılabilir miyim?"

Kız kardeşinin başı ona doğru döndü ve Dorothy başıyla onayladı. Yakınlarda sandalye olmadığı için Catherine ablasının yanına, yere oturdu. Dorothy'nin gözleri kızarmıştı. Uzun zamandır ağlıyordu.

"Bugün olanlar hakkında konuşmak ister misin?" Catherine sordu.

Dorothy'nin nefesi düzensiz bir şekilde titredi ve kendi içine daha da kıvrıldı. "Onunla evlenemem, Cat."

"Elias seni zorlamayacak." Catherine yanağını Dorothy'nin dizine bastırdı. "Sarsen Dükü ısrar etse bile, ağabeyimizin seni o adamla evlendirmeyeceğini biliyorsun."

"Biliyorum," dedi Dorothy. "Tıpkı reddetmesinin akıllıca olmayacağını bildiğim gibi. Hoşumuza gitsin ya da gitmesin, Majesteleri'nin elinde onunla evlenmemi öngören bir sözleşme var. Eğer reddederse ton Elias'a kötü gözle bakacaktır."

"Tonun ne düşündüğü umurumuzda mı?" Catherine sordu.

Yine de cevabı zaten biliyordu. önemsiyorlardı.

Dorothy iç çekti. "Evlenmeliyiz. Ben asla evlenmemeye karar vermiş olsam bile, sen vermedin. Bridget evlenmedi ve Elias da evlenmeli. Düklüğün bir varise ihtiyacı olacak."

"Ama Majesteleriyle evlenmenin en iyi hareket tarzı olduğuna kendimi ne kadar ikna etmeye çalışsam da, kendimi buna inandıramıyorum," dedi Catherine. "Sizden uzak bir hayat düşünemiyorum. Sanki Sarsen Dükü'yle evlenmek ruhumun ölümü olacakmış gibi hissediyorum."

Catherine'in göğsü ağrıyordu. "O zaman bunu yapmamalısın."

Dorothy yavaşça başını salladı. "Bunu biliyorum, tıpkı reddetmemin sonuçları olacağını bildiğim gibi. Keşke Majesteleri merhamet etse ama edeceğini sanmıyorum. Eğer daha nazik bir adam olsaydı, evimize habersizce gelip benden elimi istemezdi."

Catherine dudağını ısırarak bir çözüm bulmaya çalıştı ama bulamadı. En iyi çözüm bu adamla evlenmemek gibi görünüyordu ama bunu reddetmenin tehlikelerini çok iyi biliyordu. Ona göre, *reddetmek* kız kardeşinin o adamla evlendiğini görmekten daha kötü olamazdı, ama Catherine aksi yöndeki ısrarının sağır kulaklara çarpacağını biliyordu.

"Belki onu yeniden düşünmeye ikna edebiliriz," dedi Catherine, "ya da kararımızı vermek için daha fazla zaman isteyebiliriz."

"Bu sadece kaçınılmaz olanı geciktirir."

"Şart değil!" Catherine karşı çıktı. "Daha fazla zamanımız olursa, dükü başka bir hareket tarzı seçmeye ikna etmenin bir yolunu bulabiliriz!"

Dorothy'nin gülümsemesi sevecendi ama gözleri şüpheyile parlıyordu. "Onunla evlenmek istemiyorum ama bu aile için yapmayacağım şey de yok. Eğer herkesin mutluluğu için onunla evlenmek gerekiyorsa, bunu yapmalıyım. Bunu *yapacağım*."

"Dory, yapamazsın," dedi Catherine, kız kardeşinin ellerini kendi elleriyle kavrayarak. "Bizim için kendi mutluluğunu feda edemezsin. Hiçbirimiz senin için bunu istemeyiz."

Dorothy, "Bazen mutluluğunuzu korumak için seçim yapma lüksüne her zaman sahip değilsiniz," dedi. "Bazen, kabul edip etmediğinize bakmaksızın, kaderin size dağıttığı eli kabul etmeniz gerekir."

"Bence kader ailemize haksızlıktan payına düşenden fazlasını verdi," diye karşılık verdi Catherine hararetle. "Senin de aniden aramızdan alınman hiç adil değil."

"Biliyorum," dedi Dorothy. "Ama o kadar da korkunç olmayabilir. Sen evlenene kadar Elias ve Bridget'e benim yerime . Evleninceye kadar benim yerime Elias ve

dünyada kimsem yok."

Catherine başını salladı. "Ailemizin mutluluğunu korumak için her şeyi yaparım ama senin yerini alamam. Senin her zaman yaptığın gibi Bridget'e bakamam ya da Elias'a danışmanlık yapamam. Ben... ben senin gibi düzgün ya da *terbiyeli* değilim. Ben başarısız bir hanımefendiyim ve bunu ikimiz de biliyoruz."

Dorothy kız kardeşinin ellerini sıktı. "Öyle değilsin. Sen buradaki herhangi bir genç bayan kadar iyi bir hanımefendisinsin ve eğer beyler bunu göremiyorlarsa, sana layık değiller demektir. Bu kadar basit."

Catherine'in ilk dürtüsü tartışmak oldu, ama Dorothy'yi rahatlatmak istemişti. Konuşmanın kendi şikâyetlerine dönüşmesini istemiyordu.

"Yine de," dedi Catherine, "ben sen değilim. Hiçbir kadın senin şefkatin, sabrın ve bağlılığınla boy ölçüşemez."

"Çok nazıksın," diye cevap verdi Dorothy. "Ama denemezsen asla bilemezsin, sevgili kardeşim."

Aksine, Catherine'in öğrenmeye çalışmasına *gerek yoktu*. Yine de sadece gülümsedi.

"Belki de," diye mırıldandı Catherine. "Yine de evliliği reddetmen gerektiğini düşünüyorum. Zaman verilirse, Elias'ın böyle bir seçimi haklı çıkarabileceğinden eminim. Hiçbir şey olmasa bile, tonları belgenin gerçek olmadığına ikna edebilir."

Dorothy iç çekti. "Olabilir. Yine de bunun savaşmamız gereken bir mücadele olup olmadığını merak ediyorum. Majesteleri bu eşleşmenin her iki aile için de avantajlı olduğu konusunda haklı. Elias'a bir şey olursa ne yaparız? Hastalanırsa ya da korkunç bir kazaya karışırsa, ailemize bakacak kimsemiz kalmaz."

"Sen," dedi Catherine.

"Bir kadının sözü bir erkeğinkiyle aynı etkiye sahip değildir," dedi Dorothy yumuşak bir sesle. "Bunu biliyorsun. Ben en büyük kızım, bu yüzden aklımda tutmalıyım. Umutsuzluğa kapılma, Cat. Neye karar verirsek verelim, eminim her şey yoluna girecek. Belki de farklı. Ama iyi olacak."

Dorothy dikkatini ateğe vermişti, gözleri hâlâ yeni dökülmüş yağlarla parlıyordu. Catherine'in boğazında bir yumru oluştu. Dorothy kendi isteği dışında evlendirilmişse nasıl her şey olabilirdi? Catherine çılgılık atmak, öfkelenmek ve savaşmak istiyordu. Ama Dorothy kaderine çoktan boyun eğmişken ve Elias sadece en zayıf -en uygun- direnişi göstermeye istekliyken bunu nasıl yapabilirdi?

"Yorgunum," dedi Dorothy. "Sanırım emekli olmalıyım. Sen de öyle yapmalısın. Oldukça yorucu bir gün oldu."

Catherine ayağa kalktı, dizlerindeki ağrıyı dindirmek için gerindi. "İyi geceler."

Dorothy iç çekerek, "İyi geceler," diye cevap verdi. "Sabahleyin mesele daha az korkutucu olacak. Bundan eminim."

Olmayacaktı. Catherine kız kardeşinin odasından çıkarken hâlâ konuştuklarını düşünüyordu. Dorothy evlenmek zorunda kalmamalıydı, özellikle de malikânelerine zorla girip bir gelin talep edecek kadar küstah bir adamın emriyle.

Yine de düşünceleri adamın ne kadar yakışıklı olduğu konusunda kesinlikle uygunsuz bir şekilde oyalanıyordu. Mermer bir heykel kadar soğukkanlı ve soğukkanlıydı ve fiziği de öyle görünüyordu. Dükün omuzları genişti ve ince bir bele doğru sivriliyordu. Çene hattı güçlüydü ve gözleri alışılmadık, delici bir keskinliğe sahipti. Dük ona baktığında, Catherine onun yeşil gözlerinin ruhunun derinliklerine kadar görebildiğini hissetmiş ve bakışlarının yoğunluğu onu nefessiz bırakmıştı.

Catherine düşüncelerine o kadar dalmıştı ki, sert kaslardan oluşan bir duvara çarpıp tökezleyene kadar Majesteleri'ni fark etmedi. Yüzüne bir sıcaklık hücum etti ve tökezleyerek geri çekildi. Sarsen Dükü koridorun karanlık ışığında ona bakarken, Catherine aceleyle konuşacak bir şeyler bulmaya çalıştı.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu sonunda, öfkesi alevlenmişti. "Koridorlarda dolaşmak için çok geç oldu, Majesteleri."

Sarsen Dükü böyle uygunsuz bir saatte yatak odasının dışında yakalandığı için utangaç bir ifadeyle bakma nezaketini bile göstermedi. Catherine saatin gece yarısına yaklaşıyor olması gerektiğini biliyordu. Bir kalp atışından sonra, yüz hatları keskinleşerek bir küçümseme maskesine dönüştü.

"Ben de aynısını size sorabilirim leydim. Uyumanız gerekirken neden koridorlarda dolaşıyorsunuz?"

Catherine'in çenesi sıkıştı. "Unutmadıysanız Majesteleri, burası benim evim. Böyle geç bir saatte koridorlarda dolaşmak için sizden çok daha fazla nedenim olduğunu düşünüyorum. Ayrıca, benim ne yapmayı seçtiğim sizi hiç ilgilendirmez. Kardeşimin malikanesine habersiz ve istenmeyen bir şekilde geldiniz.

-Ailemin evine geldi ve bizden fahiş bir fiyat talep etti!"

Catherinein küçük bir parçası konuşmayı kesmesi gerektiğini, yoksa Sarsen Dükü'nü derinden gücendireceğini *biliyordu*. Yüzü kızarıp öfkesi arttıkça, Catherine yine de onu gücendirmenin sonuçlarını umursamaya cesaret edemediğini fark etti.

Belki de onu yeterince kızdırabilirdi ve o da hışımına oradan uzaklaşıp onları rahat bırakırdı. Elbette, Majesteleri hikâyeyi başkalarına anlatırsa Elias bunun utancıyla mücadele etmek zorunda kalacaktı, ama bu

Asi kız kardeşinin bir skandala neden olması kesinlikle onun­kine tercih edilirdi. Sorun çıkarırsa kimse şaşır­maz.

"Buraya hiçbir açıklama yapmadan kız kardeşimi almaya geldiniz ve Dorothy'yi götürmenin ailemize ne yapacağı umurunuzda bile değil!"

Grace'in burun delikleri alevlendi ve ona doğru cesur bir adım attı. Sonra bir adım daha. Catherine ona ters ters baktı, çenesi meydan okurcasına yukarı kalkmıştı.

"İnkâr mı ediyorsun?" diye sordu.

Bir adım daha. Uygun­su­z bir şekilde yakınlaşmıştı, bu yüzden Catherine bir adım geri attı. Ancak duvarla karşılaştı ve kendini kapana kısılmış buldu. Grace onun üzerinde yükseliyordu, o kadar yakındı ki uzanıp ona dokunabilirdi. Catherine onun gözlerinin içine bakabilmek için boynu ağrıyana kadar başını geriye eğdi.

Kolonyasının kokusu, portakal çiçeği ve baharatın sıcak karışımı, Catherine'in üzerine yayıldı ve duyularını tüketti. Catherine'in nefesi titredi ve sonra nefes almak imkânsız gibi göründü. Isı göğsünün içinde kıvrıldı ve alt kasları sıkıştı.

Bir süre sessizlik içinde birbirlerine baktılar. "Demek öyle," dedi Majesteleri sonunda, o tek heceyi uzatarak. "Çok kızgınsın

Ama yine de durumu düzeltmek için bir şey yapma eğiliminde değilsiniz. Çok fazla öfke ve mantıklı bir düşünce yok."

"Çok mantıklı düşüncelerim var!" Catherine tersledi. "Doğru olmayan hiçbir şey söylemedim, değil mi?"

Sarsen Dükü, "Hayır, ama oldukça açık bir çözüm kendini gösteriyor," dedi. "Bunu daha önce düşünmemiş olmanız oldukça şaşırtıcı leydim. Eğer Leydi Dorothy'nin benimle evlenmesini istemiyorsanız, onun yerine siz geçebilirsiniz. Bana merhum Reeds Dükü'nün kızlarından bir gelin sözü verildi ve hangisi olduğu pek de umurumda değil."

Catherine sıkılmıŸ diŸlerinin arasından, "Ne kadar romantik," dedi.

"İkiniz de eşit derecede çekicisiniz," diye devam etti Majesteleri, sanki onu duymamış gibi. "İkiniz de gençsiniz ve düklüğüm için varisler üretmeniz muhtemel. Leydi Dorothy'yi size tercih etmiyorum."

"Bu ne cüret?" Catherine yüzü kızararak sordu. "Sanki kız kardeşimle ben birbirimizin yerine geçebilirmişiz gibi konuşuyorsun, sanki biz takas edilecek ve tereddüt etmeden sana sunulacak hayvanlarmışız gibi!"

Sarsen Dükü, "Teklif çoktan yapıldı," diye cevap verdi. "Bunu yerine getirmek sizin ya da kız kardeşinizin görevi. Bundan hoşlanmayabilirsiniz ama

yine de doğru."

"Kardeşim merhamet etmeyecektir."

"Bunu *yapacağını* ikimiz de biliyoruz," dedi Majesteleri, gözleri keyifle parlıyordu. "Ben her zaman istediğimi elde ederim leydim."

Catherine bu sözlere verdiği tepkiyi açıklayamıyordu. Daha da öfkelenmesi gerektiğini hissetti, ama bunun yerine garip ve istenmeyen bir sıcaklık kıpırdandı. Catherine'in kalbi hızla çarptı ve gözleri adamın yüzüne takıldı.

Dudakları. Sarsen Dükü ona o kadar yakındı ki öpüşebilirlerdi ve içinden bir zevk sarsıntısı geçti. Catherine bunu görmezden gelmek için mücadele etti.

Catherine, "Kendine ne kadar da güveniyorsun," dedi.

"Güvenim tamdır," diye cevap verdi, sesi alçak ve boğuktu. "Ama seni uyarıyorum, karımdan düzgün bir hanımefendi ve Sarsen Düşesi olmasını bekliyorum. Eğer kendi elini kız kardeşinin eliyle değiştirmeyi seçersen, bildirilmesini bekle."

"Benim *evim* mi?" Catherine alay etti. "Bir kadının yerinin ne olduğunu sen nereden bileceksin?"

Gözleri beklentiyle ve Catherine'in tam olarak kavrayamadığı bir şeyin vaadiyle parlıyordu. Sarsen Dükü başını ona doğru eğdiğinde, sıcak nefesi yanağına değdi. Catherine'in ayak parmakları terliklerinin içinde kıvrıldı. Kaçması gerekiyordu ama kaçamadı. Sanki vücudu yere sabitlenmiş gibiydi.

"Sizin yeriniz," diye onayladı Majesteleri, Catherine'in kulağının arkasına bir bukle sıkıştırarak.

dokunuş bir kelebeğin çiçeğe konması kadar hafıftı ama Catherine'e yıldırım çarpmış gibi geldi. Nefesi düzensiz bir şekilde titredi ve nabızı hızlandı.

"Düzgün ve eksiksiz bir şekilde," diye mırıldandı.

İçinde yeni bir öfke kıvılcımı çaktı ve öncekinden daha fazla alev aldı. Tırnaklarını avuçlarının içine geçirdi. Catherine, Sarsen Dükü'nün tam olarak ne demek istediğini anlayamıyordu, ama sanki bunu zaten bilmiyormuş gibi, *ona* haddini *bildirecek* herhangi bir erkeğe meydan okudu. Sanki bir leydi ve Sazlık Dükü'nün kız kardeĞi değil de, yersiz konuĞan asi bir hizmetçiymiş gibi!

"Böyle bir şey yapmayacaksın," dedi Catherine, sesi titreyerek. "Ne kız kardeşime ne de bana."

Sırıttı. "Göreceğiz bakalım. Gecenizin tadını çıkarın leydim."

"Yapacağım," dedi, sıkıca gülümseyerek. "Teşekkür ederim."

Tek kelime daha etmeden arkasını döndü. Catherine onun köşeyi dönmesini bekledikten sonra derin bir nefes aldı. Hava göğsünü titretti. Başını duvara yaslayıp gözlerini kapattı ve kendini dengelemeye çalıştı. Bu zordu, çünkü birçok çelişkili duygu içinde bir fırtına gibi esiyordu.

Catherine öfkeliydi. Sarsen Dükü'nün peşine düşmek ve malikâneyi bir an önce gelin olmadan terk etmesini istemek için yanıp tutuşuyordu. Adamın kendine güveni başparmağına batan bir diken gibiydi ve onu söküp atmak için yanıp tutuşuyordu. Öfkenin altında daha derin bir şey vardı. Tanıdığı ama tanımamayı dilediği bir özlem.

Majesteleri iğrenç ve huysuz bir adamdı, buna şüphe yoktu, ama çok yakışıklıydı. Catherine boğazında yükselen yumruyu zorla bastırdı. Majestelerinin çözümü ne kadar iğrenç olsa da, güzel bir sadeliği vardı.

Catherine geceye ve sessizliğe doğru, "Onunla evlenebilirim," diye mırıldandı. "Eğer evlenirsem, Dorothy bunu yapmak zorunda kalmayacak."

Bu korkunç bir düşünceydi ve bunu düşündüğü için kendinden nefret ediyordu. Yine de, Majesteleriyle evlenmenin babasının verdiği sözü yerine getireceğini inkâr edemezdi. Sarsen Dükü'nü yatıştıracak ve Dorothy'nin ailesinden ayrılmasına gerek kalmayacaktı.

Catherine aynı gece aileleri için her şeyi yapabileceğini söylememiş miydi? Dorothy'nin rolünü üstlenmek dışında her şeyi? Gözlerini sıkarak kapattı ve yanağının içini ısırıldı. Catherine bunu yapacaktı. Ailesi için, Majesteleriyle evlenecekti.

* * *

Reeds Dükü masanın başında oturuyordu, yüzü taş gibi sertti. Reeds'in bariz bir şekilde kendine güven ve mülkü üzerinde hâkimiyet kurma arzusuna rağmen, gözleri yorgunluğunu ele veriyordu. Kız kardeşleri de benzer bir yorgunluk içinde görünüyordu. Leydi Dorothy'nin gözleri kızarmış ve şişmişti; geceyi ağlayarak geçirdiğinin kanıtıydı bu. Leydi Bridget elinin arkasında esnemelerini bastırıyordu ve Leydi Catherine aşırı yorgun küçük bir tahrikle saldırmaya hazır vahşi bir kedi gibi görünüyordu.

William sessizce yumurtalarını çiğnedi. Böylesine rahatsız edici bir kahvaltı yapmayalı uzun zaman olmuştu. Reeds henüz zaferini resmen kabul etmemiş olsa da kazanmıştı.

Reeds sert bir sesle, "Sözleşmemiz hakkında düşünüyordum," dedi.

"Ben de öyle," dedi William. "Babanın istediği gibi onurlu bir şey yapmaya ve bunu yerine getirmeye karar verdiğine inanıyorum."

Reeds çenesini sıktı. Adamın vücudu gergindi, omuzları çökmüştü ve sırtı dikti. William genç adamın muhtemelen kendisine meydan okumak, sözleşmenin asla yerine getirilmeyeceği konusunda ısrar etmek istediğini hissetti.

Yine de Reeds, Leydi Dorothy'ye özür dileyen hızlı bir bakış attı. William o bakışta Reeds'in şartları çoktan kabul ettiğini gördü. William genç ve güzel bir eş ve kız kardeşleri Hannah ve Hester için yeni bir anne ile ayrılacaktı. Gözlerinin Leydi Catherine'e kaymaması için tüm gücünü kullanması gerekti. En büyük kız kardeşi istemişti ve her ne kadar içinde küçük kız kardeşinin uyandırdığı tutkuları uyandırmasa da, William Leydi Dorothy'nin uygun bir eş olacağından emindi. Her zaman olduğu gibi kazanmıştı.

Reeds, "Kız kardeşim ve ben sözleşmeyi uzun uzun tartıştık," dedi. "Biz teklifinizi kabul etmeyi *düşünüyorum*."

"Düşünüyor musun?" William sordu.

Bu cesaret nereden gelmişti? William bunun uzun süre devam edeceğini düşünmüyordu.

"Evet," dedi Reeds. "Öncelikle bu sözleşmenin gerçekliğini doğrulamak istiyorum. Westwood Baronu'yla konuşup atalarımızın bu anlaşmayı yaptığına dair bir anısı olup olmadığını öğrenmek istiyorum. Sonra da avukatımla konuşup bu anlaşma hakkında bilgisi olup olmadığını öğreneceğim."

"Sizi kandırdığımdan mı şüpheleniyorsunuz? Kız kardeşlerinizden birinin karım olmasını isteseydim, böyle saçma bir plana başvurmadan da onu elde etmenin bir yolunu bulabileceğime eminim."

Reeds kahvesinden bir yudum aldı. William bunun cevabını düşünmek için bir oyalama taktiği olduğundan şüphelendi. Adam sanki üzücü bir şey söylemenin eşiğindeymiş gibi görünüyordu. Ne kadar acınası!

"Sanırım öyle," dedi Reeds, "ama eminim tereddütümün nedenini anlıyorsunuzdur. Sözleşmenin gerçekliğinden emin olmadan kız kardeşlerimden birini seninle evlendirmek istemem."

"Bana güvenmiyorsun."

"Kız kardeşlerimin yanındaki herkese güvenmiyorum," diye cevap verdi Reeds. "Özellikle de kız kardeşimle evlenmeye karar vermiş olan adama güvenmiyorum."

Kız kurusu. Sizinle evlenecek istekli bir kadın bulmaktan aciz misiniz?"

Leydi Catherine'in söyleyeceği bir şeye benziyordu. William kardeşinin bu ani cesaretinden onun sorumlu olup olmadığını merak etti. Belki de gece boyunca onunla konuşmuştu.

"Sanki mantıksız mışım gibi davranıyorsunuz," dedi William soğukkanlılıkla. "Birçok ton lordu kendilerine pek de aşık olmayan kadınlarla evlenir. Görücü usulü evliliğin gerçeği budur. Bütün karı kocaların birbirlerine aşık olduklarına mı inanıyordunuz? Sizin bu kadar saf olduğunuzu düşünmemiştim."

Leydi Catherine içini çekti. William ona baktığında, genç kadın keskin bir şekilde gülümsedi ve sanki onları öldürmeye niyetliymiş gibi yumurtalarını bıçakladı.

"Canınız mı sıkkın leydim?" William sordu.

Narin, kadınsı vücudunu güzelce ortaya çıkaran soluk pembe bir elbise giymişti. William'a önceki geceyi hatırlattı. Ona o kadar yakın durmuştu ki, aşağıya baktığında onun sıkı göğüslerini ve ince boynunu takdir edebilmişti.

Parmak uçlarının kızın kulağının kabuğuna değdiği o hafif dokunuşun anısı yaktı. Ona tekrar ve daha uzun süre dokunmak için yanıp tutuşuyordu.

William, Leydi Catherine'i dizlerinin üzerinde ya da yatağının üzerinde oturmuş, büyük bir cesaretle kendisine bakarken hayal edince nabzı hızlandı.

"Öyleyim," dedi Leydi Catherine.

William, "Belki de konuklarınızın önünde bu tür hoşnutsuzluk duygularınızı göstermemelisiniz," dedi. "Hiç yakışık almıyor."

"İstediğimi yaparım," diye tersledi Leydi Catherine. "Burası *benim* evim."

Leydi Catherine'in neden bu kadar heyecanlı olduğu hemen anlaşılıyordu. Ağabeyi genç bayanı düzeltmeyi başaramamış ve ondan en küçük kadınsı zarafeti bile göstermesini istememişti. Eğer William'ın gelini olsaydı.

Eğer karısı olsaydı ve onu sabahın erken saatlerinde yatak odasının dışında dolaşırken yakalasaydı, onu belinden yakalar ve nefessiz bırakana kadar öperdi. Sonra da Leydi Catherine'i yataklarına götürür ve genç bir hanımın yapmaması gereken bir yerde dolaşmasının sonuçlarını ona öğretirdi.

"Avukatınızın gelmesi ne kadar sürer?" William sordu.

"Bu sabah kendisine bir mektup gönderdim," diye yanıtladı Reeds. "Kendisine durumu etraflıca açıkladım, bu yüzden hızlı bir şekilde cevap vereceğinden eminim."

William üstü kapalı eleştiriyi fark etti. Reeds'e sözleşmeyi sunarken o kadar açık sözlü olmamıştı. Bunun nedeni Reeds'in çok düzgün olması ve istediği şey için mücadele etmekten korkmasıydı.

"Cevabımızı iki gün içinde almamız gerekiyor. Avukatım Londra'da," diye devam etti Reeds. "Yani cevap için beklememiz gerekiyor."

William, "O halde evlilik sözleşmesini yazmayı geciktirmeye gerek görmüyorum, nasıl olsa düğünden iki hafta önce beklemek zorunda kalacağız," dedi. "Avukatın raporunun tamamen tatmin edici olacağından eminim."

"Haber gelene kadar hiçbir şey yazmayacağız," diye ısrar etti Reeds. "Dorothy ve ben de bunu yapmaya karar verdik."

"Haber alır almaz," dedi Leydi Dorothy, "eğer yeterli olursa, sizinle evlenirim. Sözleşmeye göre."

"Ne?" Leydi Bridget gözlerini kocaman açarak fısıldadı.

"Ailemizin onurunu korumak için," dedi Reeds. "Yapılması gereken bu."

Bir çatal ince porselen bir tabağa çarparak gürültüyle şingırdadı. Herkesin başı masanın üzerinde ellerini yumruk yapmış olan Leydi Catherine'e döndü. William masayı kaplayan dantel için biraz korktu. Kadının tırnakları onu parçalamaya hazır görünüyordu. "Hayır," dedi Leydi Catherine. "Hayır, Dorothy onunla evlenmeyecek."

William bir kaşını kaldırdı. Dudakları sinsî bir gülümsemeyle kıvrıldı. Bu ifade kadını kızdırmışa benziyordu, çünkü cevap olarak kaşlarını çattı. Kadının yüzü tehditkâr olamayacak kadar güzeldi ve William'ın kanı beklentiyle alevlendi. Direnmeye devam etmek niyetinde miydi, yoksa ailesinin içinde bulunduğu kötü durum için en basit çözümün kendini sunmak olduğunu mu fark etmişti?

"Majesteleri bu aileden bir eş istiyor," dedi Leydi Catherine. "Dorothy onunla evlenmek istemiyor, o yüzden evlenmemeli. Ancak benim arkamda bir dizi başarısız mevsim var. Evlilik çağındayım ve böyle sözler vermedim."

William yüzünün hiçbir şeyi ele vermemesine izin verdi, ama zaferinin beklentisiyle nabzı yükseldi.

"Ne demek istiyorsun?" Reeds sordu.

"Aptalca bir şey söylemeyin," dedi Leydi Dorothy. "Bunu Elias'la zaten konuştum ve-"

"*Ve*," diye araya girdi Leydi Catherine, "Majesteleriyle evlenmeliyim. Eğer beni kabul ederse, Sarsen Düşesi olmaktan gurur duyarım."

William soğukkanlılıkla kabullenmiş gibi yaptı. İçten içe vücudu sıcaklık ve arzuyla kıpırdanıyordu. Bu düzenleme tahmin ettiğinden *çok* daha iyiydi. Leydi Catherine onun çözümündeki bilgeliği, zarafeti görmüş gibiydi.

"*Ne*?" Reeds sordu.

Leydi Dorothy'nin boğazından boğuk bir ses çıktı ve Leydi Bridget neredeyse tost ve reçeliyle boğuluyordu.

"Ne kadar ilginç bir çözüm öneriyorsun," dedi William. "Kabul ediyorum."

"Bekle!" Reeds haykırdı. "Cat, sen -neden sen-?"

"Gerekçemi zaten açıkladım," dedi Leydi Catherine. "Bu konudaki hislerimi değiştiremeyeceksiniz. En mantıklı seçim bu. En iyi seçenek bu."

"Katılıyorum," dedi William. "Bence harika bir düşes olacaksın."

Elbette uygun miktarda düzeltme ile.

Leydi Catherine'in bu unvana layık olması için biraz daha zaman geçmesi gerekecekti ama o, Leydi Catherine'in bu unvana layık olacağından emindi.

"Evet, ama..." Leydi Bridget sözünü kesti.

Leydi Catherine'in gözleri öfkeyle parlıyordu. "Tabii avukatın verdiği cevapların tatmin edici olması koşuluyla," dedi. "Eğer tatmin etmezlerse, düğün olmayacak. Bu şartları kabul ediyor musunuz, Majesteleri?"

Tatmin edici olacaklardı. Leydi Catherine bu kumarı kaybetmişti ve bunu biliyordu. Bu sadece daha fazla zaman kazanmak için zayıf bir teklifti.

"Öyle," dedi William. "Misafirperverliğinizi biraz daha sürdüreceğim, Reeds."

"Tabii ki."

Reeds William'la konuşmasına rağmen bakışları Leydi Catherine'de sabit kaldı. William adamın, kız kardeşinin onun yerine konuşmasına ve ağabeyinin rızası olmadan evlenmeyi kabul etmesine sinirlenip sinirlenmediğini merak etti. Reeds kızgınsa bile öfkesini belli etmedi.

William, "O zaman müstakbel eşim hakkında daha fazla şey öğrenme fırsatını yakalamaktan keyif alacağım," dedi. "Benimle birlikte bahçelerde bir yürüyüşe çıkacaksınız leydim."

"Elbette, . Hemen gidelim mi?"

Sıkı sözleri ve sert ifadesi William için bir sirenin çağrısı gibiydi, karşı konulmaz ve akıldan çıkmayan.

"Yemeğimi bitirdim," dedi William. "Bitirdin mi?"

"Ben de öyle," diye cevap verdi Leydi Catherine.

Reeds boğazını temizledi. "Önce kız kardeşimle konuşmak istiyorum. Her şey oldukça hızlı gelişti."

William bu isteği reddetmeyi düşündü, ama kız kardeşlerini düşününce merhamet göstermeye daha yatkın hale . O

başını sallayarak onayladı. "Genç gelinimi bahçede bekleyeceğim."

"Leydi Catherine için," dedi Reeds sitemle. "O *henüz* senin gelinin değil."

"Olacak. Bu yeterince yakın."

William, Leydi Catherine'i saygıyla selamladıktan sonra odadan çıktı ve yavaş adımlarla bahçeye doğru yola koyuldu. Şüphesiz aile bir süre daha tartışacaktı. Yine de çok uzun sürmeyeceğini umuyordu. Dün gece Leydi Catherine'le beklenmedik karşılaşması zihninde güçlü bir şekilde yanıyordu. Birkaç dakikalığına da olsa onunla tekrar yalnız kalmayı arzuluyordu.

William bahçenin girişinde bekledi ve ona dokunacak kadar yüzsüz olup olmadığına karar vermeye çalıştı. Leydi Catherine onun yaklaşımlarına açık olacak mıydı? Yoksa dehşete mi kapılacaktı? Belki de tüm bu cüretkârlığı sadece bir gösteriştten ibaretti.

Bunun gibi bazı asi bayanlar tanıyordu. Bilinmeyen bir şeyle karşılaşana kadar ateş ve öfke doluydular ve sonra tüm ateşleri bir anda sönerdi. Onun böyle bir hanımefendi olmamasını ve böylesine sıkıcı bir gelinle evlenme sözü vererek kandırılmamış olmasını umuyordu.

Sonunda, arkasındaki zeminde belli belirsiz bir terlik sesi duydu. Başını çevirdiğinde Leydi Catherine'in orada durduğunu gördü, hizmetçisi de birkaç adım gerisindeydi. "Bir refakatçi düşünmüşsün," dedi William.

Çok sevimli.

"Elbette," dedi Leydi Catherine. "Düzgün bir hanımefendinin onsuz olmaması gerekir."

"Sizin düzgün bir hanımefendi *olduğunuz* izlenimine kapılmamıştım."

William başını bahçelerin olduğu yöne doğru eğdi. Bakımlı bahçe yolu boyunca yürümeye başladı. Süpürge otları ve neşeli çiçekler açmış, henüz hafif sonbahar soğğundan etkilenmemişlerdi. William dikkatle dinlerse, Leydi Catherine'in zayıf adımlarını ve yanında yürürken elbisesinin fısıltısını duyabilirdi.

arasına mümkün olduğunca mesafe koymaya kararlı görünüyordu. Omzunun üzerinden hızlı bir bakış, aynı şeyin, herhangi bir yasadışı cilveleşmeyi imkânsız kılacak kadar yakından takip eden yavan hizmetçi kadın için geçerli olmadığını doğruladı.

Yürümeye devam ettiler ve onlar yürüdükçe Leydi Catherine daha çok kıpırdandı. William gülümsemesini gizledi. Etrafındaki çiçekler kadar yabaniydi ama uygun bir bakımla özenle yetiştirilmiş bir güle dönüşebilirdi.

Leydi Catherine alay etti. "Bahçelerde dolaşmak için ısrar ettiniz ve söyleyecek hiçbir şeyiniz yok."

Sırttı. "Bu sizin ilk görgü dersiniz leydim. Dşesimin sadece kendisiyle konuşulduğunda konuşmasını beklerim."

Yüzü, yanakları gllerin en kırmızısıyla boy lşecek kadar kızardı. Leydi Catherine bir kalp atışı boyunca çenesini oynattı, sanki onu yaralamak için en iyi iğneyi seçmeye çalışıyordu.

"Eğer senin karın olacaksam bir anlaşmaya varmamız gerekiyor," dedi.

"Katılıyorum."

Leydi Catherine, "Seninle sadece kız kardeşimi bu kaderden kurtarmak için evleniyorum," dedi. "Bunu hoş bir anlaşma haline getirmek niyetinde değilim. Tam tersine, öyle çekilmez biri olacağım ki, eş aramaktan tamamen vazgeçeceksin. O zaman benim ya da kız kardeşimin değil, *sizin* onurunuz lekelenmiş olacak."

"Anlıyorum," dedi William. "Peki, tonlara senin vahşi ve amaçsız bir kadın olduğunu söylersem zarar görmeden kurtulacağını mı sanıyorsun?"

"Ton bunu zaten biliyor. Evlenmeden önce karısının karakterini öğrenmeye özen göstermeyen aptal bir adam olduğunuza inanacaklar."

"Hayır, seni nasıl mükemmel bir düşes yaptığıma hayret edecekler," dedi William. "Dün Shakespeare'den bahsetmiştik. Eminim *Hırçın Kız*'ı biliyorsunuzdur?"

"En iyi işi değil."

"Bir cadaloz böyle düşünür."

"Kendi düşünceleri ve arzuları olan hanımlardan korkuyor musunuz?" Leydi Catherine sordu. "Ben her zaman yüksek ruhlu olacağım ve ben GekillendirilmemiÇ bir çamur ya da istediğiniz Gekle sokabileceğiniz bir oyuncak değilim. Ben bir evcil hayvan ya da ders verilecek bir öğrenci değilim."

William hiçbir şey söylemedi. Onunla tartışmanın boşuna bir çaba olduğu çok açıktı. Bunun yerine, Leydi Catherine'in kaşları çatılırken ona sakince bakmakla yetindi. Bu onu açıkça karşı çıkmaktan daha çok kızdıracaktı.

" çıkarıyorsun!" diye tersledi. "Bilerek öyle!"

Kız ondan uzaklaştı. William onun gitmek üzere olduğunu görünce bileğinden yakaladı ve planladığından daha büyük bir güçle onu kendine çekti. Sırtını adamın göğsüne dayadı ve genç kadının nefesi kesildi.

"Dinle," dedi.

Ona baktı, dudaklarında bir gülümseme belirdi. "Bu uygun bir davranış mı majesteleri? Bir bayanı kavrayıp kendinize karşı tutmak?"

Çenesini sıktı. Leydi Catherine sadece meydan okumaya kararlı değildi, aynı zamanda onunla alay etmekten de zevk alıyordu.

"Öfkelenebilecek tek kişi siz değilsiniz leydim, bu yüzden çok yumuşak davranmanızı tavsiye ederim."

Leydi Catherine ona karşı ürperdi ve sırtını dikleştirdi. William onun vücudunun hareketlerini fark ettiğinden bile şüpheliydi, oysa kendisi bunların fazlasıyla farkındaydı. Erkekliği zonkluyordu. Eğer çoktan evlenmiş olsalardı ve refakatçi de başka bir yerde olsaydı, onu hemen orada, bahçe yolunda götürebilirdi.

Onu imlerin üzerinde yatarken görebilir ve anında beline sarılabılırdi. Şu anda en fazla cesaret edebildiğı Şey onun elini tutmak ve lavanta ve gl kokusunu içine çekerek ona sarılmaktı.

Elbisesi çok hafif bir giysiydi. Ona biraz daha ısrarla bastırırsa, elbisenin altındaki kalçalarını hissedebilirdi.

William alçakgönüllülükle, "Sen bir oyuncak ya da evcil hayvan değilsin," dedi.

Leydi Catherine'in nefesi kesildi. "yle düşünüyor gibisiniz."

"Hiç de değil. Ancak, eğer bir düşes olmak istiyorsanız, öğrenmelisiniz," diye devam etti, "ve ben size öğretmekten mutluluk duyarım."

"Zor bir ğrenci olacağım."

Karanlık bir Şekilde güldü. "Bu zaten belli."

"Elinizden geleni ardınıza koymayın majesteleri. Nasıl bir ders tasarlarsanız tasarlayın, sizi temin ederim ki sizden *bir Şey* ğrenmeye niyetim yok," dedi Leydi Catherine. "Ben olduğum gibi bir kadınıam."

Adamın gözleri, hâlâ utangaç bir sırtışıla eğilmiş olan dudaklarına kaydı. Leydi Catherine gerçekten de ona meydan okuyabileceğini düşünüyordu. *Herhangi bir karşılaşmada onu alt edebileceğini düşünüyordu.*

William ona doğru eğildi, hizmetçinin irkilmiş soluğunun farkındaydı ama umursamıyordu. Dudaklarını yaladı ve Leydi Catherine'den aldığı keskin bir nefesle ödüllendirildi.

Yüzündeki kızarıklık boğazına ve göğüslerinin üst doğru yayıldı. Allıkları da kendisi gibi vahşiydi. Güzel ve narin bir renk cümbüşünden ziyade, onunkiler kırmızı bir tuval üzerine serpiştirilmiş düzensiz kırmızı sıçramalardı.

"Seni kırmak için sabırsızlanıyorum," dedi yavaşça ve kasıtlı olarak. "Gerçekten de harika bir eğlence olacak."

BÖLÜM 4



Catherine vahşı kadındı ama aptal değildi. O biliyordu ki Majestelerini çok fazla kızdırmaması gerektiğini düşündü. Yine de ona böyle sırtırken nasıl karşı koyabilirdi ki? Bu kadar saçma bir şekilde kendinden eminken? *Dizlerini* bu kadar zayıflattığında?

Seni kırmak için sabırsızlanıyorum. Gerçekten harika bir eğlence olacak.

Bunlar berbat kelimelerdi ama yine de içinde derinlerde bir şeyler bu kelimelerle canlandı. Vücudu onun için beklentiyle, hatta özlemle titredi. Bu durum *onun* suçuydu. Catherine sessizce, ona bu kadar ağık dolu bir tepki verdiği için kendisine ve bedenine lanet okudu. Catherine onun ceketine sarıldı ve kahkahalar göğsünde gümbürdedi. Bu ses onu yıldırım gibi çarptı ve Catherine'i derinden sarstı.

"Sonunda sessizlik," dedi. "Tam istediğim gibi."

Asla onun sessiz, düzgün karısı olamayacaktı. Catherine kendini ona doğru çekti, göğsü onunkiyle aynı hizadaydı. Ceketinin ince kumaşı, korsajının üzerinde yükselen göğüslerinin üst kısımlarına değdi. Sonra dudaklarını onunkilere bastırdı. Ondan ve kulaklarında uğuldayan kandan başka bir Gey düğünmüyordu.

Catherine daha önce öpüşme hakkında bir şeyler okumuştı ama hiç öpüşme deneyimi yaşamamıştı. İlk düğündüğü, yumuşak dudaklarını onunkilere bastırmanın garip bir duygu olduğuydu. İkinci düğüncesi ise onu daha uzun ve daha derin öpmek için can attığıydı.

Grace'in kahve ve şeker tadı vardı ve başını eğdiğinde, çenesindeki hafif tozlu saçlar dudaklarını hoş bir şekilde çizdi. Vücudu onu arzulamakla yanıp tutuşurken, öpüşmeyi kesmek için kendini zorladı. Sadece bir kalp atışı sürmüştü ama Catherine'e sanki sonsuza kadar sürmüştü gibi geldi.

"Benden istediğiniz uygun davranış bu mu?" diye sordu.

Yüz ifadesi karardı ve sağ eli kızın saçlarını buldu, güneş şapkasının siperliğinin hemen altında. Dudaklarını onunkilere çarparak kızın irkilerek çıkardığı nefesi bastırdı.

Sarsen Dükü onu o kadar derinden öptü ki, Catherine onun kendisini yutabileceğini düşündü. Dudaklarından garip, ürkek bir inilti kaçtı. Onun

Parmakları saçlarını sıkıyor, çekiyor ve kafa derisinde zonklayan bir his yaratıyordu. Catherine tekrar inledi, vücudunda dolaşan duyguları tarif edemiyordu. Göğsü hava almak için ağrıyordu ama o-

Adam öpüşmeyi kesti ve kadın kocaman gözlerle ona baktı. Göğsü kabardı. Birden, Catherine'in kalçaları gerilen göğüslerine çok sıkı geldi. Daha önce dizleri güçsüz hissederken, Şimdi bütün vücudu titriyordu. Bacaklarının arasında derin bir acı hissediyordu ve bu hissi hafifletmek için boğuna kalçalarını sıkıldığında, Majesteleri'nin gözleri ağıya doğru kaydı.

İçgüdüsel olarak adamın kendisine ne yaptığını *bildiğini* hissetti. İçinden geçen tüm o harika ve korkunç duyguları biliyordu. Grace onu serbest bıraktı ve Catherine bir an için donup kaldı. Adam bileklerine dokunduğunda, sanki onu yakmış gibi geri çekildi.

"Saçlarınız kuş yuvası gibi görünüyor," dedi. "Kendine çeki düzen vermeni öneririm."

"Saçıma dokunmamalıydınız," dedi Catherine. "Leydimin hizmetçisi sabahının önemli bir bölümünü saçlarımla düzgün olması için harcıyor."

Catherine şapkasına uzandı. Sanki yanlış yere konmuş *gibi*di. Çenesini sıkı ve buklelerini aceleyle şapkanın altına sıkıştırdı. Ağabeyi ya da kız kardeşleri onu bu halde görürlerse soru soracaklardı ve Catherine onlara cevap veremeyecekti.

"Sadece kendinizi suçluyorsunuz leydim," dedi Majesteleri. "Beni öpmemiş olsaydınız, saçınıza dokunma ihtiyacı hissetmezdim."

"Eğer böyle centilmence davranmasaydın, seniöpmezdim," dedi Catherine kesin bir tavırla. "Beni tahrik ettin."

"*Beni siz* kıskırttınız. Kendi aptallığınızı başkalarına yüklemeniz çok dikkatsizce, leydim."

"Ve kendi kusurlarınızı inkâr etmeniz çok alçakça, Majesteleri."

"Beni sınamayın leydim. Bir dahaki sefere sizi bu kadar kolay serbest bırakmayacağım," dedi sıkıca gülümseyerek. "Bahçelerdeki yürüyüşünüzü başka bir adama böyle yakışsksız bir şekilde saldırmadan bitirebileceğinize inanıyorum. Yoksa bu da ihtiyacın olan başka bir ders mi?"

Catherine'in nefesi kesildi. "Benim erdemimi sorgulamaya nasıl *cüret* edersin?"

"Davranışlarınız göz önüne alındığında, erdeminizi sorgulamanın fazlasıyla yerinde olduğunu düşünüyorum."

Catherine'in aval aval bakan hizmetçisi Elizabeth'in yanından düzgün adımlarla geçerek arkasını döndü. Catherine adamın geri çekilen sırtına bir şeyler fırlatma isteğiyle savaştı. Ellerini yüzüne götürdü, teninin ne kadar sıcak olduğunu farkındaydı.

"Siz... iyi misiniz leydim?" Elizabeth tereddütle sordu. "Ekselanslarını çağırayım mı?"

Catherine bir an için Elizabeth'in Sarsen Dükü'nü kastettiğini düşündü ve içini korku ve istek karışımı bir duygu kapladı. Elizabeth'in kastettiği kişinin kesinlikle kendi kardeşi, Sarsen Dükü olduğunu anlayınca, hızla çarpan kalbi sakinleşti.

Catherine, Majesteleri'nin duymadığından emin olduğu anda, "*Hiçbir* Gey söyleme," diye tısladı.

Elizabeth ona kocaman mavi gözlerle baktı. "Emin misiniz leydim? Elbette, kardeşiniz-"

"Bilmesi gerekmiyor!" Catherine tersledi. "Gerekli olduğunu hissettiğim zaman -ve eğer hissedersen- kardeşime söyleyeceğim. Benim adıma bir Gey söylemeni istemiyorum. Anlıyor musun?"

"Evet, leydim."

"Ve sen benim güvenime asla ihanet etmezsin, değil mi?" Catherine söyledi.

Elizabeth dudağını ısırđı ve kaşlarını çattı. Leydi'nin hizmetçisi Catherine'in çok iyi bildiği bir ifade takınmıştı. Elizabeth sessizliğini korumak istemiyordu. Genç kadın sonunda, "Hayır leydim," diye mırıldandı. "Eğer hiçbir şey sylemememi istiyorsanız, söylemeyeceğim."

Catherine sertçe başını salladı. "Güzel."

Sarsen Dükü ile kendisi arasında geçenleri Elias'a asla anlatmayacaktı, özellikle de bu karşılaşmayı kendisinin de tam olarak anlamadığı düşünülürse. Majesteleri bir canavardı. Korkunç ve acımasız. Soğuk, o öpücük dışında-

Daha önce hiç bu kadar *canlı* hissetmemişti. Sanki ona yeni bir dünya açılmıştı, her şeyin harika ve korkutucu olduğu bir dünya. Vücudu beklentiyle uğulduyordu. Catherine ocuk değildi. Vücudunun neden böyle hissettiğini biliyordu ve zaman zaman, en azından kadınlar için, genellikle evlilik yatağıyla sınırlı olan tüm o ak dolu aktiviteleri dğnmğt.

Daha önce hiç bu tür faaliyetlere ateşli bir şekilde katılmak istememişti. *Bu* adamlarla karşı karşıyayken neden onları bu kadar şiddetle arzuluyordu? O vardı

Her zaman bu duyguların sadece gerçekten sevdiği bir adam tarafından ilham edilebileceğini hayal ederdi ve sevgisine Majesteleri'nden daha az layık bir adam düşünemezdi.

"Düşünmek için zamana ihtiyacım var," dedi Catherine. "Sanırım bir süreliğine yatak odama döneceğim. Rahatsız edilmek istemiyorum, bu yüzden gecenin geri kalanında sizi memnun edecek şeyleri yapabilirsiniz."

"Nasıl isterseniz leydim. Teşekkür ."

Catherine bahçeden hışımla çıktı, öfkesi kendi arzusuyla savaşıyordu. Çenesini sıktı, zihni hızla çalışıyordu. O adamla evlenemezdi. Dorothy de evlenemezdi.

Kalbi o kadar hızlı atıyordu ki, yankısı kendi kafatasının içinde yankılanıyordu. Majestelerinden onurlu bir şekilde kaçmanın bir yolu olmalıydı. Bu yüzden onu kızdırmaya karar vermişti. Eğer nişanı bozarsa, kadının itibarı zedelenebilirdi ama onun utancı çok daha büyük olacaktı. Yine de planı *başarısız* olursa ne yapacaktı? Sarsen Dükü kayıpları kolayca kabullenecek bir adama benzemiyordu. Kızın ona attığı her iğneye karşılık, o da kıza aynı şekilde karşılık veriyordu!

Eğer merhamet etmezse, başka ne seçeneği vardı? Kız kardeşinin o adamla evlenmesine izin vermezdi ama onunla evlenmeye de dayanamazdı. gelmeyen bir çözüm yolu olmalıydı. Eve girdi,

Yatak odasına doğru hızlı adımlarla ilerlerken Majesteleri'nin düşüncelerine dalmıştı.

"Ama Dory-"

Catherine salonun hemen ilerisinde aniden durdu. Bridget'in yumuşak, ağlamaklı sesi duvarların arasından süzülüyordu. Catherine'in kalbi küçük kız kardeşinin sesindeki sıkıntıyla sızladı. Kız kardeşinin bu kadar kederlenmesine neyin sebep olduğunu tahmin etmek için epey düşünmek gerekmedi.

"-Onunla gerçekten evlenmek istiyor olamaz, değil mi?" Bridget sordu. "Kedi mi?"

Dorothy, "Ciddi olduğuna inanıyorum," dedi.

Catherine kendini duvara yasladı ve sakin bir nefes aldı. Onları gizlice dinlemek yerine kız kardeşlerine katılmalıydı, ama Dorothy'nin nazik sesi onu duraklattı. Dorothy'nin onları teselli ederken kullandığı ses buydu, her zaman kullandığı ses.

"Onu tanımıyor bile!" Bridget haykırdı. "Hiçbirimiz tanımıyoruz! Ya korkunç bir adamsa? Perrault'nun *Mavi Sakal*'ındaki gibi bir canavarsa!"

Dorothy usulca güldü. "O bir canavar değil. Ekselanslarının keşfedilecek ölü eşlerden oluşan bir odası olmadığından eminim. Hiç evlenmedi bile."

Bridget, "Tam anlamıyla demek istemedim," diye cevap verdi. "Ama ya karanlık bir sırrı varsa? Catherine çoktan Sarsen Düşesi olana kadar bilemezdik. O zaman ne olacak?"

"O zaman onu kurtarırız," dedi Dorothy. "Elias hiçbirimizin mutsuz bir evlilik sürdürmesine asla izin vermez. Tonlar arasındaki itibarımızı göz önünde bulundurmamız gerektiği doğru ama ağabeyimiz asla itibarını bizim mutluluğumuza tercih etmez."

"Catherine'in Sarsen Dükü'yle evlenmesine izin vererek yaptığı da bu değil mi?" Bridget sesini daha da yükselterek haykırdı. "Bu onun mutluluğunu ve özgürlüğünü feda etmek değil mi, böylece tonların kısır dillerini yatıştırabilir miyiz?"

"Catherine reşit oldu," dedi Dorothy. "Kendi seçimlerini yapabilir."

Catherine gözlerini kapadı ve tırnaklarını avuçlarının içine geçirdi. Bu onun seçimiydi. Dorothy, Majesteleriyle evlenmeyi kabul etmişti ve Catherine sessiz kalabilirdi. Bunun yerine konuşmayı ve kendini sunmayı seçmişti. Ekselansları'nın önerdiği çözümü kabul etmeyi seçmişti. Kendisinden başka suçlayabileceği kimse yoktu.

"Ayrıca," diye devam etti Dorothy. "Onunla evlenip evlenmeyeceğini henüz bilmiyoruz. Belki Westwood Baronu sözleşmenin sahte olduğunu söyleyecek ya da avukat sözleşmenin yasal olarak bağlayıcı olmadığı ve bu nedenle yerine getirilmesi gerekmediği konusunda ısrar edecek."

"Biliyorum."

"O halde, Bridget'in evliliği gerçekleşene kadar endişelenmemize gerek yok. Biraz zamanımız var," dedi Dorothy.

"Biliyorum," diye cevap verdi Bridget. "Ama ya onunla evlenirse? O zaman ne yapabiliriz?"

"Bir şeyler düşüneceğiz," dedi Dorothy. "Her zaman düşünürüz. Biz bir aile olduğumuz sürece, her zaman birbirimize sahip olacağız. Birlikte yaşamasak bile, bu doğru olacaktır."

Catherine yanağının içini ısırdı. Dorothy başkalarının moralini düzeltmek için ne söyleyeceğini her zaman bilirdi. Keskin cevaplar vermekte usta olan ama başkalarını teselli etmeye çalıştığında her zaman bocalayan Catherine'e hiç benzemiyordu. Dorothy'nin yerini dolduramazdı, bu yüzden içlerinden biri Sarsen Dükü'yle evlenecekse, Catherine bu kişinin o olması gerektiğini biliyordu.

"Ve bir g n," diye devam etti Dorothy, "evlenecek ve kendi aileni kuracaksın. Bu senin hayalin, değil mi?"

"Evet," dedi Bridget.

"Senin adına mutlu olacağım," diye cevap verdi Dorothy. "Eğer sen ve Catherine mutlu bir evlilik yaparsanız, Elias ve benim yaptığımız her şey işe yaramış demektir. İkiniz için tek istediğimiz, ikinizi de mutlu bir evlilikle, sevgi dolu kocalarınızın kollarında güven içinde görmektir."

"Ama Catherine mutlu olmayabilir," dedi Bridget. "Ben her zaman onun bir açk bulacağını hayal etmiştim. Sezon bittikten sonra yüzündeki hayal kırıklığını görmedin mi? Elbette Catherine bunu saklamaya çalıştı ama ben fark ettiysem sen de fark etmiş olmalısın."

Catherine yüzünü buruşturdu. Hayal kırıklığını iyi gizlediğini düşünüyordu ama Catherine'in sandığı kadar başarılı bir oyuncu olmadığı anlaşıyordu. Sezon başarısızlığı beklenmedik bir şey değildi, ama yine de kötü beklentileri yüzünden kendini derin bir tatminsizlik içinde bulmuştu.

Birkaç balo ve suareye katılmıştı ve sadece bir avuç davetliyi kabul etmişti; onun konumundaki bir leydinin kazanması gerekenden çok daha azını. Belki de Dük'ün gelişi, bir leydi olamamasının kefareti olmalıydı. Kendine sadık kalamamanın ve tonun beklentilerini karşılayamamanın cezası.

"Biliyorum. Belki de olabilir," dedi Dorothy. "Bu durumdan çıkabilecek en kötü sonuçları düşünmek kolay ama bu anlaşmanın iyi sonuçlanması da aynı derecede muhtemel. Catherine ve Majesteleri henüz birbirlerini çok iyi tanımıyorlar. Belki de birbirlerini sevdiklerini fark edecekler."

Catherine başını iki yana salladı. *Böyle* bir şey asla olmayacaktı ama kız kardeşlerine Sarsen Dükü'ne karşı en ufak bir sevgi bile beslemeyeceğini söyleyecek cesareti yoktu. Karnındaki kaslar sıkıca kasıldı. Majesteleri kesinlikle içinde bir şeyler uyandırıyordu ama bunlar sevgi değildi.

Onlar aşk değildi ve asla da olmayacaklardı. Catherine kendini duvardan itti ve yavaşça merdivenlerden yukarı çıktı. Elini tırabzanın üzerinde gezdirdi. Ebeveynlerinin ölümünden sonraki iki yıl boyunca günlerinin çoğunu malikânede geçirmişlerdi. Yakında ayrılabilirdi.

Dorothy, "Her şey yoluna girecek," diye devam etti. "Söz veriyorum Bridget. Ailemiz güçlüdür. Çok daha kötü durumları atlattık. Bunu da atlatacağız."

"Biliyorum," dedi Bridget. "Haklısın. Sen her zaman ."

Kız kardeşlerinin sesleri daha yüksek geliyordu. Catherine başını çevirdi ve onların salondan çıktıklarını gördü. Nefesi boğazında düğümlendi. Onlara bakarken içini bir sevgi dalgası kapladı.

"Bahçelerdeki yürüyüş nasıldı?" Dorothy sordu, sesinde az önce Bridget'le yaptığı çalkantılı konuşmadan hiçbir iz yoktu.

Olanları kız kardeşlerine, özellikle de Dorothy'ye anlatmayı çok istiyordu, ama Catherine bunu yapamadı. Kız kardeşleri onun uygunsuzluğunu affetseler bile, ki affedeceklerdi, Catherine onların yükünü artırmak istemiyordu.

"Yeterince hoştu," dedi Catherine. "Majesteleri sıra dışı bir adam. Konuşmamızdan sonra düşünecek çok şeyim var."

Yürüyüşün nasıl geçtiği konusunda yalan söylemeden verebileceği en tarafsız cevap buydu.

"Sanırım öyle," dedi Dorothy. "Kesinlikle sohbete ilham veren bir adam."

Catherine'di.

Dorothy, "Bu sizin ortak bir noktanız olabilir," diye ekledi.

"Belki de."

Catherine koridorun ilerisine baktı ve gülümsedi. "Yürüyüşümden sonra biraz yoruldum. Sanırım odamda biraz vakit geçireceğim."

Dorothy kaşlarını çatı, gözleri endişeyle parlıyordu. "Elbette, Catherine."

"Sana okuman için bir kitap getireyim mi?" Bridget sordu. "*Mansfield Park*'ı okumayı yeni bitirdim. Hoşuna gideceğini düşünüyorum.

"Belki başka zaman," diye yanıtladı Catherine. "Yine de teşekkür ederim."

Catherine, Majesteleri'nin uyandırdığı çelişkili duygulardan hâlâ tam olarak kurtulamamıştı ve aşk, okumak istediği *son* konuydu.

CKAPTER 5



T gün mükemmeldi. Ilık güneş ışığı büyük beyaz ağaçların arasından süzülüyordu.

bulutlar gökyüzünde tembelce hareket ediyordu. Hava hafif bir esintiyle kıpırdadı. Çiçekler ve ağaçlar başlarını eğip uzuvlarını sallayarak bahçede fısıldayan yumuşak bir ses senfonisi oluşturdular. William gözlerini kapadı ve çiçeklerin tatlılığının duyularını doldurmasına izin vererek içine çekti. Lavanta ve güllerin en hafif fısıltısını yakaladı ve zihninde Leydi Catherine'in görüntüsünü canlandırdı.

Öpüşmelerinden sonra, kadın iri gözlerle ve ürkmüş, ayrılmış dudaklarla ona bakmıştı. Leydi, tıpkı rüzgârın rahatsız ettiği çiçekler gibi kızarmış ve darmadağınık görünmüştü. Leydi Catherine'i dizlerinin üzerinde, dudaklarını ayırmış ve bir öpücükten çok daha samimi ve küstah bir şeyi almaya hazır olarak hayal etti.

"İyi günler, "

Gözleri birden açıldı. Sanki düşünceleri onu çağırması gibi, Leydi Catherine bahçede karşısında duruyordu. Önceki gün yaşananlardan sonra Leydi Catherine'in kendisiyle tekrar konuşmak isteyip istemeyeceğini merak ediyordu. Genç hanımların çoğu kendilerini dikkat çekici bir şekilde ulaşılmaz kılardı. Leydi Catherine öyle görünmüyordu.

Leydisinin hizmetçisi onu takip etti. Genç kadının yüzü kıpkırmızıydı, muhtemelen bir gün önceki olayı hatırladığı için. O ara ne kadar keyifli olsa da, William önceki geceyi odasında volta atarak ve korkunç bir hata yapıp yapmadığını düşünerek geçirmişti. Leydi Catherine'in olayı ağabeyine anlatmasını ve Majesteleri'nin öfkeli bir tanrı gibi üzerine ceza yağdırmasını bekliyordu. Ama hiçbir şey olmamıştı. William ne hizmetçinin ne de Leydi Catherine'in kimseye söylemediğinden şüpheleniyordu.

Omurgasını dikleştirdi ve kararsız bir ifade takındı. "İyi günler leydim. Bana katılın."

Leydi Catherine özenle onun yanındaki banka oturdu. Adam ona dikkatle baktı ve narin profilini inceledi. Leydi Catherine harika bir güzelliğe sahip değildi. Ton'un pek çok hanımefendisiyle kıyaslandığında onu benzersiz bir şekilde güzel yapan hiçbir şey yoktu, yine de onda benzersiz bir şekilde ilgi çekici bir şey vardı. Bakışlarını o ince elmacık kemiklerinde, yumuşak çenesinde ve kristal mavisi gözlerinde gezdirmeyi arzuladığını fark etti.

"Kitabınızı beğendiniz mi, Majesteleri?" Leydi Catherine atılmış cildi işaret ederek sordu.

"Samuel Butler'ın *Hudibras*'ı," diye yanıtladı William. "Eseri biliyor musunuz?"

"Hayır."

"Yazık. Oldukça keyifli bir kitap," diye yanıtladı William. "Kardeşinizin kütüphanesinde buldum ve tekrar okumayı düşündüm."

"Bana kitapları okumak için açmanız gerektiği söylendi," dedi Leydi Catherine.

"Bu bahçelerin güzelliği karşısında dikkatim dağıldı."

"Onları annem tasarladı," dedi Leydi Catherine. "O öldüğünden beri hiç değiştirmedik. Bir bahçe ne kadar değişmeden kalabilirse o kadar."

"Onu onurlandırmak için mi?"

"Evet."

William mırıldandı ve bakışlarını ileriye dikerek düşündü. Leydi Catherine'in üzerinde bir değişiklik olmuş gibiydi. Neredeyse kibar, genç bir bayan olmak için çaba harcıyor gibiydi. Bu umut vericiydi.

"Sizi anlıyorum," dedi William. "Ben de annemi genç yaşta kaybettim. Tek üzüntüm kız kardeşlerimin onu hiç tanıyamamış olması."

"Daha önce kız kardeşlerinizden bahsetmiştiniz."

"Evet. Hannah ve Hester."

"Onları çok seviyor olmalısınız," dedi Leydi Catherine, "onların iyiliği için kendi mutluluğunuzu feda ettiğinize göre."

"Neden böyle düşündünüz?"

"Onlar için evlenmek istediğinizi söylemiştiniz," diye karşılık verdi Leydi Catherine, "böylece bir anneleri olacak."

"Evlenmeye fedakarlık demezdim."

"Hayır mı?" diye sordu kaşlarını kaldırarak. "Benimle evlenmek için özellikle istekli olduğunuzu düşünemiyorum."

"Bunu neden düşündün ki?"

"Çünkü ben size uygun bir hanımefendi değilim," dedi Leydi Catherine. "Aksi takdirde, doğamı değiştirmeye çalışmazdınız."

"Mükemmellik bile geliştirilebilir."

"Yani ben mükemmellik miyim? Bunlar bana söylediğin en nazik sözler olabilir."

William alay etti. "Mükemmellikten çok uzaktasınız, sözlerimi böylesine kasıtlı bir şekilde yanlış yorumlamanız da bunu açıkça ortaya koyuyor."

Leydi Catherine ciddiyetle başını sallayarak, "Ve şimdi de benim hakkımda çok nazik bir şey söylediğinizi kabul etmek istemiyorsunuz," dedi. "Anlıyorum, Majesteleri."

"Öyle mi?" diye sordu kuru bir sesle.

"Gerçekten de öyle. Benim ne kadar mükemmel olduğumu kabul etmekten utanıyorsunuz," diye cevap verdi Leydi Catherine. "Bu sizin kusurlarınızı daha güçlü bir şekilde düşünmenize neden oluyor."

Leydi Catherine hayatında tanıdığı en saçma kadındı!

"Kusurlarım var mı?" diye sordu William. "Belki de onların ne olduğunu bana söylemelisiniz leydim. Beni karakterim hakkında incelikli bir gözlem yapacak kadar iyi tanıdığınızı düşünemiyorum."

Yüz ifadesi sinsi ve keskin bir hal aldı, bir gün önce ona gösterdiği gerçeğe daha çok benziyordu. "Bunları size anlatmamı istediğinize emin misiniz? Sizi üzmemek istemem, Majesteleri."

"Buna inanmakta güçlük çekiyorum."

"Çok şüphelisiniz," dedi Leydi Catherine. "Aksini gösteren hiçbir kanıt olmamasına rağmen hep kötü bir niyetim olduğunu varsayıyorsunuz."

"Hepsi bu kadar mı?"

"Pek sayılmaz. İkiyüzlüsün," dedi. "Düzgün bir hanımefendi olmam konusunda ısrar ediyorsun ama sen pek de düzgün bir adam değilsin."

Leydi Catherine'in bakıŒ açısına göre uygunsuz bir adam gibi göründüğünü fark ettiği için, öyle olmadığı konusunda ısrar etmekten kendini alamadı.

"Bir anlaşmanın getirilmesinde ısrar etmek hiç de uygunsuz değil," dedi William. "Bana yıllar önce ailenizden bir gelin teklif edilmiş olmalıydı."

"Sizce de öyle mi?" Leydi Catherine öyle dedi. "Eğer bu doğru olsaydı, babanız bir şeylerden bahsederdi herhalde."

"Onun yapmamış olması, bana bir eş borçlu olmadığı anlamına gelmez."

"Size bir eş borçlu olduğuna inanmanız, sizin kadar hızlı ve beklenmedik bir şekilde gelmenizi gerektirmez."

"Ama öyle," diye cevap verdi. "Sizin ve kız kardeşlerinizin başka talipleri olmadığını nereden bilebilirdim ki? Size ya da Leydi Dorothy'ye talip olarak buradaki tüm erkeklerin kalbini kırmak zorunda kalırsam çok yazık olur."

Dudakları küçük bir gülümsemeye dönüştü. "Böyle kusursuz bir mantıkla nasıl tartışabilirim?"

"Yapamazsın."

Reeds, Leydi Dorothy ve Leydi Bridget bahçeye girdiler. Reeds ve Leydi Dorothy tokmakları, Leydi Bridget ise pall mall oynamak için gerekli topları taşıyordu.

"Oh!" Catherine haykırdı, yüzü aydınlandı. "Pall mall oynamakta oldukça iyiyimdir."

"yle misin?"

"En iyisi," dedi.

Reeds, William ve Leydi Catherine'in oturduğu banka ulaştığında içtenlikle güldü. "Az önce konuğumuza pall mall'da en iyi olduğunuzu mu söylediniz?" Reeds sordu. "Bu gerçeği abartmak olur."

"Kesinlikle yle değil!" Leydi Catherine karşı ıktı. "Bu oyunu en son oynadığımızda ben galip gelmiştım!"

"Beni bir kez geçmeyi başıardın," diye cevap verdi Reeds. "Bunun seni pall mall'da *en iyi* yaptığını sanmıyorum."

"Bir kereden fazla," diye yanıtladı Leydi Catherine.

"İki kez."

Leydi Catherine kaşlarını çatı. "Bundan daha fazlası. Sizi sık sık alt ettim."

"İkinizden birinin her oyunun kaydını tuttuğunu öğrensem şaşardım," diye cevap verdi Leydi Dorothy, eğlenerek gülümseyerek. "İkiniz de sadece oyunun tadını çıkaramaz mısınız?"

"Hayır," dedi Reeds.

Leydi Catherine, "Kesinlikle hayır," diye onayladı.

William hiçbir şey söylemedi, kardeşlerin onun varlığını unutmuş gibi görünmelerini sessizce izledi. Reeds ve diğer hanımlar şimdiye kadar onun varlığını bile kabul etmemişlerdi. Leydi Catherine'in neden bu kadar sıra dışı bir hanımefendi olduğu bir sır değildi. Ailesi misafirlerin önünde bile rahatsız edici derecede tanıdık bir şekilde davranıyordu.

Leydi Bridget alaycı bir ifadeyle gülümseyerek, "Bu cevabı tahmin etmeliydiniz, sevgili kardeşim," dedi. "Bir oyun olduğunda nasıl davrandıklarını bilirsin."

Reeds, "Bugün zaferle çıkacağıma inanıyorum" dedi.

Leydi Catherine ayağa fırladı. "Sizi küçük düşürdüğüm için üzgünüm, özellikle de bir misafirin önünde, ama kazanacağımdan eminim. Kendini yenilgiye hazırla kardeşim."

"Göreceğiz," dedi Reeds. "Bize katılacak mısın, Sarsen?"

"Elbette."

William ayağa kalktı ve Leedway kardeşlerin yanlarında bir tokmak daha getirmiş olduklarını fark etti. Onu da kendilerine katılmaya davet edeceklerini tahmin etmişlerdi. William onların misafirperverliği hakkında iyi düşünmesi gerektiğini sanıyordu ve aksi takdirde tavırları bu kadar gayri resmi olmasaydı düşünebilirdi de.

Sazlık, demir halkaların çoktan toprağa yerleştirilmiş olduğu düz bir çim alana ulaşana kadar bahçe yolundaki yolculuklarına öncülük etti. Leydi Catherine, teklif bile edilmeden kardeşinden bir tokmak aldı.

"Affedersiniz!" Reeds alaycı bir tavırla haykırdı.

Leydi Catherine sırtıttı, gözleri parlıyordu. "Umarım yenilmeye hazırsınızdır."

Leydi Bridget başını salladı. "Her zaman."

Tokmakların geri kalanı dağıtıldı ve William sanki bir bastonmuş gibi kendi tokmağına yaslanarak beceriksizce durdu. Onlara katılmamak için bir bahane bulmaya çalıştı, çünkü oraya ait olmadığı çok açıktı. Leedway kardeşlerin hepsi bir araya toplanmış, Reeds'in ilk vuruşunu yapmasını ve topu yerde uçurmasını izliyorlardı.

Kabul etmek gerekir ki, oldukça iyiydi.

Leydi Catherine bir sonraki topa vurdu. Kardeşinin topuna çarptı ve onu yerden sektirerek bir sonraki halkadan uzağa gönderdi.

"Sen!" Reeds haykırdı. "Bunu nasıl ?"

"Aşkta ve savaşta her şey mübahtır," diye ilan etti Leydi Catherine.

Leydi Dorothy sırasını almaya hazırlanırken, Leydi Catherine omzunun üzerinden baktı. Gözleri onunkilerle buluştu ve kardeşlerinden uzaklaştı. "Bize katılacak mısınız?" diye sordu. "Yoksa huysuz bir kedi gibi burada durup bizi mi izleyeceksin?"

Leydi Dorothy'nin vuruşu Reeds'ten coşkulu bir bağırış ve talihsiz kadından bir iniltiyle karşılandı. Görünüşe göre pall mall Leydi Dorothy'nin başarılı olduğu bir oyun değildi.

Leydi Bridget'in saldırısı çok az mesafe kat etti. İç çekti ve başını salladı. Reeds tereddüt etmeden bir sonraki hamlesine hazırlandı.

"Hakkında hiçbir şey bilmediğin konularda konuşma," dedi William. "Benim mizacım hakkında henüz hiçbir şey bilmiyorsun."

Eğer yapsaydı, genç bayan çığlık atarak kaçabilirdi.

Ona kendini haklı gösterebilirdi ama yapmadı. Leydi Catherine gibi resmiyeti uyulmaması gereken bir rahatsızlık olarak gören bir kadın varken neden yapsındı ki? Resmi davranışlar onun kendini herkesten ve her şeyden korumak için kullandığı bir kalkandı. Kardeşi hayatta kalmazken, kendisinin hayatta kalmasının nedeni .

"Benim sıram!" Leydi Catherine haykırdı.

Ondan uzaklaştı ve aceleyle oyuna gitti. William yüzünü buruşturdu. Onun düzgün bir hanımefendi olmanın önemini anlamasını sağlayabilirdi. Bu biraz zaman ve çaba gerektirecekti ama o zeki bir kadındı. Kesinlikle öğrenebilirdi.

Leydi Catherine topa vurdu ve top kalan çemberden geçerken sevinçle bağırdı.
"Bilin bakalım kim kazanıyor?" diye sordu.

"Sen," dedi Reeds. "Şimdilik. Seni en başından yok edemem, Cat. Sana en azından birkaç puan kazanma şansı vermeliyim."

"Oh, lütfen!" Leydi Catherine küçümseyici bir el sallayarak haykırdı.

Leydi Dorothy başını salladı. "Nazik olun çocuklar."

"Evet, anne," dedi Reeds.

Leydi Catherine, "Ben sadece onun bu davranışına aynı şekilde karşılık veriyorum," dedi.

Leydi Dorothy topuna yaklaştı ve vurmaya hazırlandı.

"Oh, bekle! Size henüz sıra gelmedi," dedi Leydi Catherine, William'a dönerek.

William kuru bir sesle, "İzleyerek yeterince eğleniyorum," dedi.

"Emin misiniz?" Reeds sordu. "Sadece tek bir turu kaçırdınız."

"Oldukça eminim."

Reeds omuz silkti. "."

Oyun yeniden başladığında, Leydi Catherine bir kez daha William'ın yanına geçti. "Çok stratejik," dedi. "Seni yeneceğimi ve utanacağımı biliyorsun. Kardeşimin bu dersi henüz öğrenememiş olması ne yazık."

Gülümsememek için çenesini sıkı.

"Kibir genç bir bayana yakışmaz," dedi.

"Buzdan yapılmış olmamı mı bekliyorsunuz?" Leydi Catherine sordu. "Sizin gibi mi?"

Leydi Dorothy'nin vuruşu fena değildi. Sırada Leydi Bridget vardı.

"Benim buzdan olduğuma inanıyor musun?" diye sordu sesini alçaltarak. "Dün bahçede buna inanıyor gibi görünmüyordunuz. O zaman sana oldukça sıcak davrandığımı hatırlıyorum."

Kızardı ve sanki duyabileceklerinden korkuyormuş gibi kardeşlerine baktı. William elbette bu kadar yüksek sesle konuşmamaya dikkat ediyordu.

"Sıcak davrandın," diye yumuşakça kabul etti. "Ama sadece beni küçük düşürmek için."

"*Önce* beni küçük düşürmeye çalıştınız," dedi.

Onun öpücüğünü, öpücüğün sıcaklığını ve duyularını nasıl tükettiğini çok iyi hatırlıyordu. O gece yatakta uyanık yatarken, kadın rüyalarına girmişti. Daha önce hiçbir kadın onu böyle öpmemişti. *Onları* öpmüştü.

"Bunu hak ettiniz," dedi Leydi Catherine.

"Ne kadar ilginç bir iddia."

Kadın dudağını ısırdı ve William o dudağı kendisinin ne kadar zevkli olacağını düşündü. Leydi Catherine'in ağzı bir gülü öpmek kadar yumuşaktı.

"Bileğimi tuttunuz," diye hatırlattı Leydi Catherine ona. "Ben sadece sizin zaten yapmış olduğunuz şeye tepki verdim."

William zihninde başka bir karşılık aradı ve bir karşılık bulması için geçen her saniyede Leydi Catherine'in gülümsemesi daha da büyüdü.

"Yenilgiyi kabul ettin mi, Cat?" Reeds neşeyle sordu.

Leydi Catherine irkildi ve dönüp kardeşine baktı. "Ne?"

"Sıra sende," dedi Reeds. "Sarsen'le öyle bir sohbeta dalmıştınız ki oyunu unuttunuz mu?"

"Oh!"

Leydi Catherine aceleyle balosuna giderken, Reeds William'a şaşkın bir bakış attı. "Sen ve kız kardeşim birbirinizin arkadaşlığından hoşlanıyor musunuz?" diye sordu Reeds.

"Hem de çok," diye yanıtladı William.

Leydi Catherine'in davranışları tuhaf olsa da, oyun sırasında genç kadın daha çok tanıdığı leydiye benziyordu. Fazla resmi değildi ve her zaman keskin bir söz söylemeye hazırды. Yine de bahçedeki davranışlarını unutamıyordu. Huzurlu ve neredeyse hanımefendi gibi görünüyordu.

Annesinden bahsettiğinde onun kendisine nasıl baktığını düşününce içinde bir şeyler yumuşadı. Birbirinden çok farklı iki insandılar ama aralarında hiçbir ortak nokta olmadığı da söylenemezdi. Leydi Catherine de annesini kaybetmişti ve ailesini seviyordu. Henüz bir düşesin davranması gerektiği gibi davranmasa bile, William onun ailesine olan bağlılığının takdire şayan olduğunu inkâr edemezdi.

Leydi Catherine'in topu çimlerin üzerinden geçti ve genişçe sırtıttı. "Mükemmel bir vuruş daha!" diye ilan etti.

Reeds, "Yeterli," dedi.

Leydi Catherine'in sırtıttışı genişledi. "Yenilginin soğuk pençesinin yaklaştığını hissediyor musun?"

"Henüz değil!"

"Dürüst olmak gerekirse," dedi Leydi Dorothy. "Sanki kimin kazanacağı bir ölüm kalım meselesiymiş gibi davranıyorsunuz!"

Leydi Bridget güldü. "Öyle!"

"Çünkü *öyle*," dedi Reeds.

"Gerçekten de öyle," diye onayladı Leydi Catherine. "Merak etme sevgili kardeşim. Herkesin seni sevgiyle hatırlamasını sağlayacağım."

William'ın yanına döndü. Leydi Bridget, Leydi Dorothy'ye doğru eğildi ve kulağına alçak sesle bir şeyler mırıldandı. Her iki kadın da William'a bakarak, fısıltıyla konuştukları konunun kendisi olup olmadığını merak etmesine neden oldu.

Leydi Catherine alçak bir sesle, "İşinize geldiği zaman resmisiniz," dedi, "ya da size üstünlük duygusu verdiği zaman. İşinize gelmediğinde -bir şey *istediğinizde*- her türlü nezaket kuralını bir kenara bırakmaya fazlasıyla heveslisiniz."

"Her zaman mükemmel bir beyefendi olmamı ister misin?" William alçak bir sesle sordu. "Emin misin?"

Nefesi duyulabilir bir şekilde kesildi ve William cevabını almıştı.

KISIM 6



Catherine, hayal kırıklığına uğramasına rağmen pall mall'da Elias'ı geçemedi.

Kardeşi, kazandığı zaferden sonra olabileceği kadar sevimsiz değildi ama yemekte Catherine'e kendini beğenmiş gülümsemeler atmaya devam etti. Catherine sessizce öfkeleni ve onu hile yapmakla suçlayabilirdi -eğer böyle bir şey yaptığına dair bir kanıtı olsaydı, ki yoktu.

Önüne bir kase kestane çorbası konmuştu. Fındıkların kahverengisi yemeğin kasvetli görünmesine neden olabiliirdi, ama aşçı görünüşünü canlandırmak için maydanoz dalları ve rendelenmiş havuç eklemişti. Catherine dilindeki lezzet patlamasının tadını çıkararak bir kaşık yedi.

"Bay Davies bu akşam gelecek. Avukatım," diye ekledi Elias, muhtemelen Majesteleri'nin yararına.

"Çok iyi. Sonunda bu meseleyi halledebiliriz," diye cevap verdi dük. "Eminim avukatınız bir evlilik sözleşmesi yazmak için yeterli olacaktır.

"Fazlasıyla yeterli," diye yanıtladı Elias. "Bay Davies işinde oldukça yeteneklidir."

Majesteleri ince bir şekilde gülümsedi ve hiçbir şey söylemedi, onun yerine bir kaşık çorba daha yedi.

"Ne kadar çabuk!" Dorothy hayretle baktı, kaşları sıkıntıyla çatılmıştı. "Gelmesinin daha uzun süreceğini tahmin etmiştim."

Catherine içten içe kız kardeşinin, adamın sözleşmenin yasal olarak bağlayıcı olduğunu kabul edebileceği korkusuyla avukatın acele *etmemesini* umup ummadığını merak ediyordu. Bay Davies'in kabul etmesi ne kadar uzun sürerse, Catherine'i Majesteleriyle evlenme sözünden kurtarmak için o kadar çok zamanları olacaktı.

Ama Catherine hiçbir çözüm bulunamayacağından korkuyordu. Sarsen Dükü'yle evlenmek zorunda kalacaktı ama Dorothy yerine onun olması daha iyiydi.

Elias boğazını temizleyerek, "Ona konunun acil olduğunu söyledim," dedi. "Majestelerini bekletmek istemem."

"Tabii ki hayır," diye mırıldandı Dorothy, sesinde en ufak bir alay ya da isyan belirtisi bile yoktu.

Catherine mükemmel bir hanımefendi olmak için çok çabalayan kız kardeşine karşı bir sevgi ve hayranlık dalgası hissetti. Catherine'e her zaman çok zahmetsiz görünmüştü ama kız kardeşinin birazcık çöküşünü izledi. Belki de bir hanımefendi olmanın baskısı ablasının üzerinde sandığından daha ağırdı.

"Bay Davies kararını açıkladıktan sonra ayrılacak mısınız?" Bridget sordu.

"Bu kararın ne bağlı," diye yanıtladı Majesteleri, sesinde anlaşmazlığa yer yoktu.

Catherine, Sarsen Dük'ünün kendisine evlenme teklifini reddetmesi halinde savaşmak isteyeceğinden ve onu gelini olarak almakta ısrar edeceğinden kuvvetle şüpheleniyordu. Böyle bir Geyden tüm varlığıyla nefret etmesi gerektiğini düşünüyordu ama Dük'le ilişkisi arttıkça ondan gerçekten daha az *nefret eder olmuşt*u. Dük hazretlerine karşı herhangi bir düşkünlük ya da çekim hissetmiyordu ama onunla olan etkileşimleri içinde derinlerde bir şeyleri uyandırıyordu.

Son öpüşmelerinin anısı kanının damarlarında daha hızlı akmasına neden oldu ve içindeki her şey ısındı ve sızladı. Çoğu genç kızın yaptığı gibi bacaklarının arasındaki o hassas yeri daha önce de düşünmüştü - elbette düşündüklerini itiraf etmeden - ama Majesteleri'nin dudaklarını dudaklarının üzerinde hatırladığında içinden geçen hisler kelimelerin ötesindeydi. Daha fazlasını hissedip hissedemeyeceğini bilmek istiyordu, daha birçok muhteşem duygunun ortaya çıkmasının mümkün olup olmadığını

Majestelerinin onu öpmesine ya da ona dokunmasına izin verdi. Catherine'e şimdiden, sanki kanını alevlendirmiş gibi geliyordu.

"Ne olursa buna uymalıyız," dedi Elias, "ne olursa olsun."

"Elbette," diye cevap verdi Majesteleri. "Eğer avukatınız benim iddiamı kabul etmezse, ben de kendi avukatımı tutarak sizinkine itiraz edeceğim ve inanıyorum ki mesele benim lehime sonuçlanacaktır. Sizi bu seferlik hoş göreceğim ama aptal yerine konmayacağım."

Elias ve Sarsen Dükü yemek masasında bakışlarını birbirlerine diktiler, aralarındaki gerilim o kadar yoğun ve ağırdı ki, Catherine bunun fiziksel, elle tutulur bir şey olması gerektiğine yemin etti. Sonunda kardeĞi, Majesteleri'nin bakığlarını kırmak istercesine ĖaĖkın ĖaĖkın baktı.

Sarsen Dükü, sanki diğeri herkes üzerinde güç sahibi olmaktan zevk alıyormuş gibi, acımasız bir memnuniyetle gülümsedi. Catherine'in yüzüne bir sıcaklık yayıldı; kardeşine yapılan muamele karşısında duyduğu öfke, Dük'ün bahçede ona *terbiyeli* olmayı öğreteceğine dair yaptığı sert uyarıyla savaşıyordu. Ne demek istemişti? En ufak bir fikri yoktu ama olasılıkları düğündüğünde arzuyla ürperdi.

"Hiçbirimiz seni aptal yerine koymaya kalkışmayız, Sarsen," dedi Elias sessizce.

"Bunu duyduğuma sevindim," dedi Majesteleri. "Eğer bana meydan okumak isteseydiniz, aklınızı kaçırap kaçırmadığınızı merak ederdim."

"Neden aklını kaçırsın ki?" Catherine sordu. "Sen sadece vermeden geldin, kardeşimin misafirperverliğini talep ettin ve görünüşe göre kendi arzun dışında kimsenin arzusunu dikkate almadan onun kız kardeşiyle evlenmeye karar verdin."

"Bu doğru değil."

" mi, Majesteleri?"

Bir kaşını kaldırdı ve çorbadan zarif bir kaşık aldı. Majesteleri'nin gözleri kısıldı, ifadesi fırtınalı bir günde Londra kadar karanlıktı. Catherine'in göğsü onun vereceği yanıtı beklerken inip kalktı. Cevabın şimşek gibi hızlı ve parlak olacağından emindi.

Sarsen Dükü sadece gülümsedi ve kendisi de bir kaşık çorba yedi. Kadının kendisinden iğneleyici bir söz koparmaya çalıştığını fark etmiş miydi? Bu onun otoriter tavrının bir başka belirtisi miydi? Onun küçük bir zafer kazanmasına bile izin vermeyecek miydi? Bu düşünce heyecan verici olmamalıydı, ama öyleydi. Belki de bunun nedeni Catherine'in her zamanki gibi düzgün bir hanımefendi olmamasıydı.

Bir sonraki yemek, biberiye ve küçük kırmızı biber parçacıklarıyla tatlandırılmış ve tereyağlı kuşkonmaz yatağında servis edilen kızarmış koyun etiydi. Catherine'in favorisi.

Catherine nefis bir parça koyun eti yedikten sonra, "Aşçımızı özleyeceğim," dedi.

"Benimki de buna eşit," dedi Majesteleri.

Catherine, "İmkânsız," diye karşı çıktı.

Sarsen Dükü başını salladı. "Tamamen mümkün. Aslında doğru."

"Aşçınızın oldukça mükemmel olduğunu tahmin ediyorum," dedi Elias. "Kötü bir aşçıya sahip olmak hiçbir düke yakışmaz."

Bridget, "Aşçı gizlice saklanan bir prens ya da onun gibi bir şey değilse," diye araya girdi. "O zaman, sanırım buna izin verilebilir."

Dorothy güldü. "Peki aşçı gibi davranan bu prensler nerede?"

Bridget'in yüzü aydınlandı. "Sir Thomas Malory'nin *Orkneyli Sir Gareth'in Öyküsü*'nü düşünüyordum. O bir prensi ve bir mutfak hizmetçisi kılığına girmişti."

Catherine'in dudakları eğlenerek kıpırdadı ve başını Sarsen Dükü'ne doğru eğdi. "Peki mutfaklarınızda kaç prens yaşıyor majesteleri? Herhangi bir aşçı istemiyorum."

Majesteleri gözlerini kıstı. "İtiraf etmeliyim ki mutfaklarımda bir prens yok. Korkarım ki mutfaklarımda bir prensin olması kendimi bölgesel hissetmeme neden olur."

"Öyle mi? Ev halkınızın şiddet yoluyla devrilmesini mi bekliyorsunuz?" Catherine sordu.

"Hayır, çünkü onu indirirdim," diye cevap verdi Majesteleri. "Evimin ne kadar düzenli olduğuyla gurur duyuyorum ve kimsenin bunu bozmasına asla izin vermem."

Dük varsayımsal bir prensten söz etse de, Catherine bu sözlerin kendisine yönelik bir uyarı olduğunu hissetti. Ama ne yapabilirdi ki? Uygunsuz biri olabilirdi ama yine de bir leydiydi. Ve insanların hanımefendileri nadiren dinledikleri iyi bilinirdi. Neden kocasının ve ev halkının diğerlerinden farklı olacağını düşünsündü ki?

"Evinizi yıkmayı kim hayal edebilir ki, Majesteleri?" Catherine alay etti.
"Bunu deneyecek kadar cesur birini hayal bile edemiyorum."

"Aklıma bir genç bayan geliyor," dedi gözlerini kısarak.

Catherine gülümsedi ve sahte bir masumiyet ifadesi takınarak gözlerini açtı. Sarsen Dükü'nün bahçede yaptıkları konuğmalardan bazılarını kendi ailesinin önünde, yemekte tekrarlayacak kadar ileri gidebileceğini düğünmemiğti. Belki de Ŗu an için avantaj ondaydı.

Catherine kardeşlerine sinsi bir bakış atarak, "Ben böyle bir Ŗeyi aklımdan bile geçirmem," dedi.

Bridget sırtıttı. Dorothy endişesini gizleyemeyerek dudağını ısırdı. Elias bir Ŗey söyleyecekmiş gibi ağzını açtı ama ağzından tek kelime çıkmadı.

"Ben de öyle hissediyorum," dedi Majesteleri. "Sanırım Ŗimdiden mülkü nasıl yöneteceğinizi, kaç tane elbise alacağınızı ve servetimi ve ismimi nasıl yok edeceğinizi planlıyorsunuz."

"Öyle mi? Medyum musun?" Catherine sordu. "Bir kahin mi?"

"Yakında evlenecek olan bir kadının kaprislerini anlamak için ikisine de gerek yok," diye cevap verdi Majesteleri.

"Senin de fark ettiğin gibi, ben çoğu kadından farklıyım," diye karşılık verdi Catherine. "Benim de diğerleriyle aynı Çeyleri isteyeceğimi nereden biliyorsunuz? Belki de aklımda farklı bir tasarım vardır."

Uzun bir süre onu düğündü ve Catherine onun yoğun bakışları altında oturduğu yerde kıpırdanma isteğiyle savaştı. Ona sadece o böyle bakmıştı, sanki ruhunun en derinlerine kadar görmüş ve orada bir meydan okuma bulmuş gibi. Sanki bir meydan okumayı bekliyormuş, hatta hoş karşıliyormuş gibi görünüyordu.

"Beni şaşırtabileceğinden şüpheliyim," dedi Majesteleri küçümseyerek, "yine de deneyeceğin kesin. İnatçı kadınlar bunu hep yapar."

Catherine gülümseyerek, "İnatçı bir kadın olmadığım için Çanslıyım," diye cevap verdi.

Elias homurdandı. "*Kedi*."

"Ne?" Catherine sordu. "Ben değilim!"

"Sen inatçılığın ta kendisisin," dedi.

"Bunu söylemenin daha nazik bir yolu var," dedi Dorothy. "Kararlı, belki de."

"Mulish," diye ekledi Bridget. "Aykırı."

"Bunlar çok daha az nazik!" Catherine haykırdı. "Bridget, kendi kız kardeşin hakkında nasıl böyle düşüncesiz şeyler söyleyebilirsin? Korkarım ki sert sözlerinle ailemize kıyaslanamayacak bir zarar verdin. Majesteleri böyle soğuk bir kız kardeşe sahip olacağını bildiği için benimle evlenmek istemeyecektir."

Sarsen Dükü, "Bundan şüpheliyim," diye cevap verdi. "Tam tersine, sanırım Majesteleri evlenme konusunda ısrarcı olmaya devam ediyor."

Catherine başını sallayarak, "Belki de sen kötü seçimler yapan bir adamsın," dedi. "Ne yazık ki!"

Grace bir parça koyun eti yerken, gözleri Catherine'in yüzüne sabitlenmişti, sanki çok dikkatle izlemesi gereken biriymiş gibi. Ya da belki de Catherine bir geyik, o da aç bir kurt gibi bir *şeydi*.

"Ben kötü seçimler yapan bir adam değilim," diye yanıtladı. "Her adımım dikkatle hesaplanır."

Ona gelini olmasını teklif ederken ne gibi hesaplar yapmıştı? Catherine'in kalbi kaburgalarına çarpıyordu. Ėlk düğüncesi hiç hesap yapmadığı yönündeydi, ama birden Dorothy'nin odasının dığındaki koridorda buluştuklarını, Dorothy'nin kız kardeğinin yerine kendisini teklif ettiğini hatırladı. Belki de Dorothy onun tasarımının bir parçası olmuştu, ama Catherine bir erkeğin Dorothy yerine onu neden seçebileceğini anlayamıyordu.

"Sana inanıp inanmadığımı bilmiyorum," diye cevap verdi Catherine. "Belki de olmadığın halde kendini stratejik biri olarak göstermek isteyen bir adamsın, çünkü aptal olarak algılanmak isteyecek bir adam düşünemiyorum."

Majestelerinin çenesi kasıldı ve Catherine'in içinden, onu bağarılı bir Ėekilde sinirlendirdiği için bir memnuniyet dalgası geçti. Onun fırtınalı doğasının biraz eğlenceli olduğunu kabul etmek zorunda kaldı. Catherine'in zaman zaman erkekleri kızdıracak şeyler söyleme eğilimi vardı; bu doğruydı. Ama daha önce hiç böyle bir tepki verdiğini görmemişti ve bundan *hoğlandığını* fark etti.

Dük, "Sanmıyorum ama aptalların kendilerini kolayca ele verdiğini görüyorum," dedi. "Doğaları gereği, aptallıklarını gizleyemezler."

"İyi bir noktaya değindin," *diye* araya girdi Elias, sanki onlara masada bulunan diğerk kişiler.

Catherine kardeşine sertçe gülümsedi. "Katılmıyorum."

"Öyle mi?" diye sordu.

Dorothy Catherine'e belli belirsiz bir endişe ifadesiyle bakarken, Bridget'in gözleri romantik bir Çey düğünürken sık sık takındığı o hülyalı ifadeyle parlıyordu.

"Gerçekten de öyle. Başkalarının zeki olduğuna inandığı pek çok aptal adam sayabilirim," diye cevap verdi Catherine. "Dolayısıyla, ilk varsayımınız yanlış, Majesteleri. Aptal adamlar her zaman kendilerini ele vermezler."

"Aptal adamlar kendilerini mantıklı adamlara yeterince kolay gösterirler," diye karşı çıktı Majesteleri. "Bahsettiğiniz adamlar daha da aptal adamlar buldular."

Catherine, "Acaba bu parlamento hakkında ne söylüyor," diye düşündü.

Sarsen Dükü homurdandı. "Bolca, sizi temin ederim."

"Kesinlikle," diye onayladı Elias.

Dorothy gözlerini Catherine'in yüzüne dikerek, "Keyfiniz yerinde görünüyor, majesteleri," dedi.

"Neden olmayayım?" diye sordu. "Yakında bir karım olacak."

"Göreceğiz," diye alay etti Catherine. "Eğer Bay Davies aynı fikirde değilse, yakında bana tam bir centilmen gibi kur yapmak zorunda kalabilirsin."

Catherine onun delici yeşil gözlerindeki parıltıdan, Majesteleri'nin ona kur yapmaktansa, onu omzuna atıp tutsak gelini olarak alıp gitme olasılığının daha yüksek olduğunu düşündü.

Kuşkusuz, onun iri cüssesinin ve sert yüz ifadesinin beklenen kur yapma ve sırnaşma ritüeli içinde yumuşadığı görüntüsü son derece eğlenceliydi. Catherine'in dudakları küçük bir gülümsemeyle kıpırdadı.

Hayır, bu adamın kimseye kur yaptığını düşünemiyordu. Belki de bu yüzden onu kabul etmeye istekliydi. Başka hiçbir kadın ona sahip olamazdı. Yine de seçilmiş olmak heyecan vericiydi - uygunsuz lord ve uygunsuz leydi. Ne güzel bir çift olacaklardı! Catherine bunu düşündükçe, Sarsen Düşesi olmanın hak edilmiş bir kader olabileceğini daha çok düşünmeye başladı.

CKAPTER 7



Reeds'in avukatı William'ın anlayabileceği hafif, yapmacık bir adamdı.

ancak *darmadağınık* olarak tanımlayabilirdi. Daha cömert bir adam, avukatın buruşuk giysilerinin ve dağınık saçlarının nedeninin seyahat olduğunu varsayabilirdi ama William, Bay Davies'in genel bir kaos içinde yaşayan bir adam olduğundan şüpheleniyordu. Adamın kahverengi gözleri bir o yana bir bu yana kayıyordu, sanki bilinmeyen bir saldırının kapının arkasından fırlayıp kendisine saldırmasını bekliyormuş gibiydi.

Yine de Reeds bu ürkek, zavallı adamı zeki olmasaydı işe almazdı. William kollarını kavuşturdu ve sözleşmeyi acı verici bir yavaşlıkla okuyan Bay Davies'e kaşlarını çattı.

"Eee?" William sordu. "Bu yasal, değil mi?"

Bay Davies Reeds'e baktı. Üç adam Reeds'in çalışma odasında baş başa kalmışlardı. Reeds ikisine de konyak ikram etmişti. William ve Bay Davies reddetmişlerdi ama Reeds yine de kendine bir bardak doldurmuştu. William

Reeds'in endişeli olduğundan ve dikkatini dağıtacak bir şey istediğinden şüphelendi, çünkü çok az içmişti ve bunun yerine yerde volta atıyor, sanki daha önce hiç alkollü içki görmemiş gibi elindeki bardağı döndürüyordu.

"Ne düşünüyorsun?" Reeds usulca sordu. "Bu anlaşmayı daha önce hiç duymadım."

"Bu babanızın imzası," diye onayladı Bay Davies. "Bunu her yerde tanırım."

"Bunun..." olması mümkün mü? Reeds William'a endişeli bir bakış atarak sözünü kesti. "Sahte mi?"

William'ın kaşları daha da çatıldı. "Bir sahtekârlık," dedi açıkça. "Sanki bir gelini güvence altına almak için böyle çaresiz önlemlere başvuracakmışım gibi. Kardeş olduğumuz için şanslıyız, Reeds, yoksa böyle bir suçlamayı onuruma yapılmış bir hakaret olarak görürdüm."

Reeds hemen, "Öyle demek istemedim," diye cevap verdi.

"Ne anlamda söylediniz o zaman?" William sordu. "Babamın imzayı taklit ettiğini mi ima etmek istiyorsunuz?"

"Hayır," diye mırıldandı Reeds.

Adamın sürekli itiraz etmesi yorucu olmaya başlamıştı. Elbette Reeds, Leydi Catherine'in çıkarlarını düşünmeliydi ama o zengin bir dükle evlenmekten çok daha kötüsünü yapabilirdi. Reeds bu anlaşmanın şartlarını kabul ederse, herkes için en iyisi olacaktı.

William, "O halde bunun meşru olduğunu kabul ediyorsunuz, Bay Davies," dedi.

Avukat sanki kendisiyle konuşulacağını tahmin etmemiş gibi irkildi. "Öyle görünüyor," dedi adam, sesi titreyerek. "Özür dilerim, Majesteleri."

Reeds, Bay Davies'e kederli bir bakış attı. "Özür dilemenize gerek yok. Sizin işiniz kanun, beni memnun etmek değil," dedi. "Keşke bu anlaşmadan daha önce haberdar olsaydım. Hepsi bu kadar. Oldukça ani oldu."

"Evlilik sözleşmesinin bir an önce hazırlanmasını istiyorum," dedi William. "Avukatınızın bunu yapabilecek durumda olduğunu sanıyorum."

"Evet," dedi Reeds.

"İkimiz de imzaladıktan sonra gideceğim," dedi William. "İki hafta içinde kız kardeşinle evleneceğim. Verdant Kalesi'nde böyle bir düğün için uygun bir yer gibi görünen muhteşem bir şapel var."

"Hazırlıkların hızla yapılması gerekecek," dedi Reeds. "Ve ton için biraz zaman alacak-"

"Ton'un da katılması gerekiyor mu?" William sordu. "Bana öyle geliyor ki kız kardeşinizin düğününde onların bulunmasını istemesi için bir neden yok."

Leydi Catherine sadece çok uygunsuz bir hanımefendi değildi, aynı zamanda başarısız bir sezonu yeni bitirmişti. William bunun kendi yararına olduğunu düşündü, çünkü mevcut seçenekler arasında Leydi Catherine onun zevklerine en uygun olanı gibi görünüyordu.

"Sanırım hayır," dedi Reeds, "ama kız kardeşim sadece bir kez evlenecek. Düğününün düzgün olmasını isterim. Evliliğinin basitçe... aceleye getirilmiş, parça parça bir mesele olduğunu hissetmesini istemiyorum."

Reeds açıkça zaman kazanmaya çalışıyordu ve şüphesiz kendisinin ve kız kardeşlerinin adını lekelemeden bu sözleşmeden kurtulamayacağına dair kanıtlar artmasına rağmen kurtulabileceğini umuyordu.

" bir şey olmayacak," dedi William . "Kız kardeşinize uygun bir düğün yapılmasını sağlayacağım. Şimdi, eğer Bay Davies lütfedip

bizim için sözleşme..."

* * *

Bir kalem darbesiyle mesele halledildi. İki hafta içinde William, Leydi Catherine ile Verdant Şapeli'nde evlenecekti. Artık bir karısı olacaktı ve sevgili kız kardeşleri de nihayet evlerinde çok ihtiyaç duydukları kadınsı varlığa kavuşacaklardı.

William amaçlarına ulaştıktan sonra bir an önce oradan ayrılmak istiyordu. Kuşkusuz Reeds ve kız kardeşleri üzülecekti. Sanki Leydi Catherine müreffeh bir evlilik yerine darağacına gönderiliyormuş gibi kederli vedalaşmalar yapmak isteyeceklerdi.

Fuayeye yaklaştığında Leydi Catherine'in kendisini beklediğini gördü. Dudakları eğlenerek kıpırdadı, çünkü o anda ona kocasını uğurlayan uygun bir leydiyi hatırlatıyordu. William, Reeds'in kız kardeşlerine evlilik sözleşmesini çoktan bildirdiğini biliyordu, William ise yapmacık, endişeli avukatla baş başa kalmıştı.

"," dedi William.

". "

"İki hafta sonra görüşürüz," dedi. "Düğünün durumu hakkında endişelenmene gerek yok. Sizin için fazlasıyla yeterli olacaktır."

"Gerçekten de uygun ve hızlı bir düğün." Leydi Catherine ellerini arkasında kavuşturdu ve ona doğru bir adım attı, gözleri uzun bir süre onun yüzünü aradı. "Ne kadar romantik."

"Öyle olacak. Eğer eve bir gelin getirirsem ve onlara kutlayacakları uygun bir düğün sunmazsam kız kardeşlerim çok üzülür."

Leydi Catherine kuru bir sesle, "Kendi düğünüm bile benim değil," dedi.

"Gerçekten gelinin iyiliği için mi?" diye sordu William. "Bana öyle geliyor ki düğünler büyük ölçüde ton için yapılıyor, böylece tüm lordlar ve leydiler kimin en abartılı gösteriyi yaptığına dair dedikodu yapabiliyor."

"Sanırım." Leydi Catherine durakladı ve kaşlarını çattı. "Bu konu hakkında daha fazla düşünmenizi rica ediyorum."

". Karım olmayı kabul ettiniz ve sözleşme imzalandı. Benimle evlenmeyi reddettiğiniz takdirde itibarınızın ne kadar zarar göreceğini hatırlatmama gerek yok sanırım."

"Sorun o değil," dedi Leydi Catherine. "Kız kardeşleriniz... Ben anaç bir kadın değilim. Onlara *annelik* yapamam. Bunu hiçbir zaman istemedim ve bu rol için uygun değilim. Eğer onların iyiliği için gerçekten bir gelin bulmak istiyorsanız, kararınızı yeniden gözden geçirmelisiniz."

William kollarını kavuştu. Bunun yerine Leydi Dorothy ile evlenmeye hazır olduğunu açıklarsa Leydi Catherine'in kendisinden hoşnut olmayacağından şüpheleniyordu. Anaç birine . Leydi Catherine'in daha ilginç bir kız kardeş olması ne yazıktı.

William başını salladı. "Senden onların annesi olmanı istemiyorum. Kız kardeşlerimin hayatlarında şiddetle istedikleri ve ihtiyaç duydukları bir koruyucu, bir kadın varlığı olacaksın. Senden tek istediğim bu."

"Anlıyorum."

"Bunun için yeterli olacağınıza inanıyorum."

"*Yeterli* deyip duruyorsunuz, sanki bu yeterliymiş gibi," dedi Leydi Catherine. "Sanki daha iyisini istiyorsunuz -daha iyisine sahip olmayı diliyorsunuz- ama olamayacağınızı biliyorsunuz."

"Ben gerçekçiyim."

Leydi Catherine başını salladı ve yüzünde kararlı bir ifade belirdi. "Sizinle bir sözleşme yapmak istiyorum."

William karanlık bir şekilde güldü. ", biz çoktan yaptık."

"Bir şartname istiyorum."

"Sana şaka yapabilirim."

"Kız kardeşleriniz için iyi bir *kadın olmaya* çalışacağım ve toplum içinde değerli bir düşes olmaya çalışacağım," dedi Leydi Catherine. "Ancak özel hayatımda sadece ve sadece kendim olmak istiyorum."

William bir kaşını kaldırdı. Leydi Catherine'i Sarsen Düşesi olarak hayal etti, bir leydinin olması gerektiği gibi ilkel ve düzgün. Vahşi, sivri dilli hanımefendinin kendisine karşı çıktığını ve hanımefendilerin kırıncı olmamaya çalıştıklarında yaptıkları gibi belli belirsiz gülümsediğini hayal etmeye çalıştığında, William bunu yapamadığını fark etti. Leydi Catherine'in böyle Geyler karğısında fevkalade bocalayacağından Güpheleniyordu.

Sarsen Dükü olarak bu tür davranışları düzeltmesi gerekecekti. Leydi Catherine uygun bir düşes *olabilirdi* ama yardım almadan düşes olacak disiplinden yoksundu. *Onun* yardımı, tabii ki. William gülümsedi.

ve Leydi Catherine'in düzeltmeye değer bir yanlış adım atmasının ne kadar süreceğini merak ediyordu.

"Belki de bu konuda bir şartım var," dedi, sesinin alçak ve boğuk olmasına izin vererek. "Eğer toplum içinde iyi bir düşes değilseniz, davranışlarınızı düzeltmek için iznim var. Tatmin edici sonuçlar görene kadar tekrar tekrar."

"Ne demek istiyorsun?" diye sordu.

Ona doğru bir adım attı ve Leydi Catherine neredeyse belli belirsiz titredi. Yanaklarına renk geldi ve William onun nabzının hızla attığını biliyordu. "Daha yakına gel," diye mırıldandı. "Vahşi bir kadını yola getirmek için işe yarayan tek bir yöntem buldum. Bu bir pazarlık değil."

O kadar yakındılar ki onu öpebilirdi. Gözleri kızın hafifçe ayrılmış dolgun, mercan dudaklarına kayd ve içini tam da bunu yapma dürtüsü kapladı. Ah, centilmen olmalıydı, ama öyle olmasa ne değişirdi ki? O ve Leydi Catherine zaten evleneceklerdi ve yalnızdılar. Onu yalnız gönderebilmek için uşak ve hizmetçileri başka bir yere göndermiş olmalıydı. Ne kötü bir kız!

"Ne demek istediğinizi anlamıyorum, Majesteleri," dedi.

Bunu bilerek yapıyordu, onu kışkırtıyordu. William homurdandı ve ağzını zorla onun ağzına bastırdı. Leydi Catherine onun ağzının içinde inledi ve William kollarını ona doladı. Leydi Catherine de üstünlüğü ele geçirmek için gelişigüzel bir çabayla onu sertçe öptü. William'ın boğazından kısık bir kıkırdama yükseldi ve bir eliyle Leydi'nin sağ göğsünü avuçladı. Kadın onun ağzına doğru soludu ve ceketini avuçladı.

William günahkâr dekolteli korsajın içine uzandı ve bağıparmağını kabaca meme ucunun etrafında dolaştırarak onu gül goncası gibi bir tepe noktasına çıkardı. Leydi Catherine onun karşısında eridi, kalçaları kıpırdandı ve ona süründü. William, Leydi Catherine'in göğüs ucunu sertçe çimdikledi ve Leydi Catherine ağzına doğru ağıladı. Ses doğrudan William'ın sertleşen erkekliğine gitti ve kendini daha fazla tutamadan buna bir son vermesi gerektiğini biliyordu.

Kadının göğüs ucunu son bir kez sıktı ve göğsünü ayırdı. Sonra geri adım attı ve ellerini arkasında kavuşturdu, dükal sofistikeliğinin tam bir resmiydi. "Neden sen..." Leydi Catherine soluk soluğa kaldı, nefesi kesik kesik geliyordu. "Neden durdunuz?"

Yüzü kızarmıştı ve güzel göğüsleri elbisesinin korsajının üzerinde yükseliyordu. Sağdaki hâlâ serbestti, pembe meme ucu kumaşın sınırlarının üzerinden meydan okurcasına yükseliyordu.

"Kendine çeki düzen ver!" diye bağırdı. "Bir düşes bu kadar telaşlanmaya izin vermez."

Gözleri büyüdü ve şişmiş dudakları William'ın onu tekrar yakalamak istemesine neden olacak şekilde ayırık kaldı. Leydi Catherine telaşla elbisesinin korsajını çekti. Leydi serbest kalan göğsünü tekrar elbisesinin içine sokmak için çabalarken William'ın nabzı hızlandı. Sonunda başardı ama elbisesi hâlâ biraz buruştu. Yüzündeki renk göğsüne kadar yayılmıştı.

"Bunu yaptınız," diye homurdandı Leydi Catherine. "*Beni sen yaptın* telaşlandı."

"Sana fena halde başarısız olduğun bir sınav sundum," diye cevap verdi William, hayal kırıklığı içinde başını sallayarak. "Düzgün bir hanımefendi beni itip kakardı. Seni iki hafta sonra göreceğim, benim kızaran gelinim. Sanırım bir anlaşmamız var?"

Sessizce başını salladı, gözleri kocaman açılmıştı.

William aniden döndü ve Leydi Catherine'in onun geri çekilişini izlediğini fark ederek uzaklaştı. İlginç bir evlilik olacaktı, özellikle de leydinin *bu kadar* istekli olduğu düşünülürse. Kendi kendine sııttı. Leydi Catherine beklentilerinin çoğunu çoktan aşmıştı.

CKAPTER 8



Catherine'in kardeşleriyle geçirdiği son iki hafta yapraklar gibi savrulup gitti şiddetli bir fırtınaya yakalanmıştı. Sanki William bir saniye içinde onu telaşlı ve arzulu bir halde bırakmış, bir saniye sonra da majesteleriyle evlenmek üzere Verdant Şapeli'ne götürülüyormuş gibi görünüyordu.

Catherine yanağını arabanın koltuğuna yasladı ve Yorkshire kırsalının inişli çıkışlı yeşil tepelerini seyretti. Boğazında bir yumru oluştu. Bu adamla evlenecekti. Her nasılsa, Sarsen Düşesi olacağına hâlâ tam olarak inanamıyordu.

"Romantik bir yere benziyor," dedi Bridget. "*Verdant Şapeli*. Bana bir ortaçağ romantizmini hatırlatıyor, Sir Gawain'in gideceği bir yer gibi."

Catherine dalgın dalgın, "Kırsal kesime bakılırsa bu isim uygun sanırım," diye cevap verdi.

Elias derin bir iç çekti. "Catherine, bunun için özür dilemek istiyordum. Seni isteğın dışında evlenmeye zorlayacağımı hiç düşünmemiştim ama-"

Catherine, "Ğtibarımızı zedelededen kaçmanın bir yolunu göremiyorsun," diye araya girdi. "Anlıyorum. Bu senin hatan değıl ve en azından Dorothy bir zamanlar kendine verdiği sözü tutabilecek."

Dorothy etekleriyle oynadı, gözleri Elias'ın yüzünden Catherine'inkine kaydı. Dorothy usulca, "Bunun için sana teĞekkür ederim," dedi.

"Bana teşekkür etmenize gerek yok."

Catherine kız kardeĞinin söylemek istediğı daha çok Ğey olduğunu sezdi, ama Dorothy onun yerine sustu. Mükemmel bir hanımefendi görüntüsüyle ellerini kucağında kavuĞturdu ve bakıĞlarını elbisesinin kıvrımlarının altından görünen terliklerine dikti.

Catherine kuru bir sesle, "Bu ruh hali oldukça melankolik," dedi. "Sanki kutlama yapmamız gerekiyormuş gibi hissediyorum. Ne de olsa bir dükle evleneceğim. Herhangi birimizle evleneceğimi, hele de bu kadar iyi biriyle evleneceğimi tahmin eden var mıydı?"

"Yapardın!" Bridget, Catherine'in ellerini kendi elleriyle kavrayabilmek için uzanarak haykırdı. "Onun için mükemmel birini bulurdun.

Evlen!"

Catherine başını salladı ve kız kardeşinin ellerini sıktı. "İkimiz de bunun pek olası olmadığını biliyoruz."

"Olabilirdi," diye ısrar etti Bridget.

"Yine de olabilir," diye cüret etti Elias. "Cat ve Sarsen Dükü arkadaş olabilirler. Bu tam olarak *aşkla* aynı şey değildir, ama sonunda aşkın gelişebileceği bir temeldir."

Catherine, Majesteleriyle veda öpücüğünü düşündü. Hâlâ sağ göğsünde, eliyle meme ucunu sıkan elinin hayali dokunuşunu hissediyordu. Adamın dokunuşları doğrudan kalbine acı veren bir zevk dalgası göndermişti ve Ekselansları gittikten sonra, kalçalarının arzusunun kanıtlarıyla ıslandığını fark etti.

Sarsen Dükü, uygun bir düşes olmadığı takdirde davranışlarını düzelterceğini söylemişti ve Catherine bunun tam olarak ne anlama geldiğini bilmese de, bunun onu ne kadar sert öptüğüyle bir ilgisi olup olmadığını merak etti. Eğer onun düzeltme tarzı buysa, Catherine uygun bir Sarsen Düşesi olma sözünü yeniden gözden geçirmek isteyebilirdi. En azından, bu konuda *daha fazla Gey* öğrenme fırsatını sevinçle karşıladı.

"Göreceğiz," dedi Catherine.

Bridget dudağını ısırarak, "Oldukça korkutucu görünüyor," dedi. "Belki de gizli derinlikleri olduğunu kanıtlayacaktır."

"Çoğu erkek öyle," dedi Dorothy. "Sanırım Catherine'i bizden aldığı için bize korkutucu geliyor."

"Sana korkutucu geliyor mu?" Catherine kardeşine bakarak sordu. "Onu hepimizden daha uzun süredir tanıyorsun."

"Gerçekten de öyle," dedi Elias, "ama itiraf etmeliyim ki Sarsen'le son yıllarda nadiren konuştuk. Çocukluğumdan hatırladığım çocuğun şimdiki adama benzeyip benzemediğini kim bilebilir?"

"Hepimiz zaman içinde biraz değişiriz," dedi Dorothy, "ama bence bazı doğal yanlarımız vardır ki, dünyada geçirdiğimiz onca zaman bile onları değiştiremez. Örneğin, hepinizi her zaman seveceğimi biliyorum. Hayat bana ne verirse versin, sevgim asla azalmayacak."

"Majestelerinin kız kardeşleri var," dedi Catherine aniden. "Onların hayatında kadınsı bir varlık olabileceğimi umuyor. Bundan söz edip etmediğimi hatırlamıyorum."

"Kız kardeşlerden söz etmiştin," dedi Dorothy. "Niyetinin senin onların annesi olman olduğunu fark etmemiştim."

"Öyle olmadığını söylüyor," dedi Catherine, "neyse ki. Sadece kadınsı bir varlık, anneleri değil. Bakım işini sana bırakıyorum, Dory."

Dorothy mırıldandı. "Bir şeye ihtiyacın olursa her zaman eve gelebileceğini biliyorsun. Her zaman."

Araba durdu ve Catherine derin bir nefes aldı. "Biliyorum."

Uşak arabayı açtı ve sertçe eğildi. "Hoş geldiniz, Majesteleri ve hanımlarım."

Arabadan teker teker çıktılar. Catherine'in ayakları taş patikayı aydınlatırken etrafına bakındı. Sarsen Dükü'nün atalarından kalma evi olan Verdant Kalesi'nin adı çok yerindeydi. Görkemli kale göz alabildiğine uzanıyordu. Orta Çağ'a kadar uzanıyordu ama o dönemden geriye sadece birkaç kalıntı kalmıştı. Yüzyıllar boyunca kuleler yeniden inşa edilmiş ve kemerler tasarlanmıştı. Artık uçan payandalar, zarif çiçek ve asma oymaları ve yükselen kuleler taşıyordu. Bazılarında, o uzun koridorların içinde daha da görkemli görünmesi gereken zarif renkli camlardan yapılmış pencereler vardı. Catherine uzakta bir kilise gördü; gül pencere ve mütevazı bir iç mekâna sahip geleneksel bir İngiliz kilisesine benziyordu.

Her iki bina da *yeşille* çevriliydi. Bu renk ağlayan söğütlerin narin, geniş yapraklarında, yemyeşil çimenlerde ve mor ve pembe kır çiçeklerinin ince saplarında mevcuttu. Bridget bir konuda haklıydı; Verdant Kalesi sanki bir ortaçağ romansına aitmiş gibi görünüyordu. Neredeyse uhrevi büyücü Morgan le Fay'in görkemli bir şekilde ortaya çıkmasını bekliyordu.

Bridget hülyalı bir iç çekişle, "Oldukça güzel," dedi.

"Evet," diye yanıtladı Catherine. "Güzel ve uzak."

Belki de Sarsen Dükü için uygundur.

"Gidelim mi?" Elias sordu.

Catherine kendini çelikleştirdi. O ve kardeşleri şatonun girişine doğru kısa bir yürüyüşe başladılar ve uşak onları hemen içeri aldı. Verdant Şatosu'nun içi de en az dışı kadar güzeldi. Giriş yaldızlı çerçeveler içinde portreler, kusursuz bir İran halısı, pahalı gül ağacı mobilyalar ve ejderha şeklinde oyulmuş korkulukları olan geniş bir merdivenle doluydu.

"Leydi Hannah ve Leydi Hester sizinle tanışmak için sabırsızlanacaklar," dedi Majestelerinin uşağı , derin bir eğilerek. " Majesteleri sizin onlarla tanışmanızı istedi.

Varışınızdan hemen sonra. Sizi salona yönlendirebilir miyim?"

Catherine bir kaşını kaldırdı. Daha nazik bir ev sahibi, bu kadar uzun bir yolculuktan sonra konuklarına dinlenmeleri için zaman tanırdı ama Sarsen Dükü'nün çoğu erkeğe benzemediğini zaten fark etmişti. Kız kardeşlerin nasıl olduklarını merak ediyordu.

"Evet," dedi Elias. "Biz de genç tanışmak için sabırsızlanıyoruz."

Cömertçe dekore edilmiş salona girdiler. Catherine kanepeye oturdu, Dorothy solunda, Bridget de sağındaydı. Elias yakınlardaki yalnız bir sandalyeye oturdu. Genç bir hizmetçi hemen içeri girerek onlara çay ve bisküvi getirdi. Catherine fincan ve fincan tabağı için minnettar olduğunu fark etti, çünkü bu ona tutacak, ellerini meşgul edecek bir şey veriyordu.

"Bu kız kardeşler hakkında bir şey biliyor musun?" Bridget sordu.

"Hiçbir şey," dedi Elias.

"Ben de hiçbir şey bilmiyorum," dedi Dorothy.

Catherine naneli çayını yudumlarken düşünüyordu. Majesteleri iki küçük kız kardeşi için bir anne istemediğini iddia etmişti. Ama bu gerçekten doğru muydu? Catherine'in

Çok küçükken kendisinden alınan kendi annesini düşündüğünde kalbi sızladı.

Belki de Majesteleri'nin niyeti genç kızların bir anneye ihtiyaç duymamasıydı, ama ya aynı fikirde değillerse? Catherine annelik rolü için hiç uygun değildi ve bu kızların ondan bir annelik rolü beklemesi felaket olurdu.

Ve eğer isterlerse, nasıl reddedebilirdi? Catherine'in zihninde bir anda, düzgün bir hanımefendi, anne ve düşes olmak için gösterdiği bocalama çabalarıyla iki kızı ağlattığı dehşet verici bir görüntü belirdi. Bu rollerden birine hiçbir zaman ulaşamamıştı ve diğer ikisinde de daha başarılı olacağını düşünmüyordu.

"Yine de seni çok seveceklerine eminim," dedi Bridget. "Seni kim sevmez ki Cat? Çok canlısın!"

Catherine'in başarısızlıkla sonuçlanan sezonu, onun pek sevimsiz biri olabileceğinin kanıtıydı, ama yine de tonlar arasında kendisine saygı duymayan çok az kadın olduğunu kabul etmek zorunda kalmıştı. Her zaman diğer kadınların ondan hoşlandıklarından şüphelenmişti, bunun en büyük nedeni de, gruptaki pek çok uygun bekârın ilgisini çekmek için bir rekabet ortamı yaratmamasıydı.

Elias ceketindeki birkaç kırıntıyı silerken, "Seni sevecekler," dedi. "Bundan hiç şüphem yok."

Catherine aynı fikirdeymiş gibi bağını salladı, ama içindeki kuğkuyu bastırmayı bağaramadı. "Dediğiniz gibi," dedi, buna gerçekten inanmasa da.

Uşak geri döndü ve boğazını temizledi. "Leydi Hester ve Leydi Hannah'yı takdim etmek benim için bir zevk."

Herkes ayağa kalktı. Elias eğildi ve hanımlar birbirlerine reverans yaptılar. Hester ve Hannah genç kızlardı, Catherine'in tahminine göre on iki yaşlarında bile değillerdi. Her ikisinin de görünüşü birbirinin aynısıydı; arkaya doğru toplanmış ve bukleler halinde kıvrılmış kahverengi salar ve Majesteleri'nin aynı keskin yeşil gözleri.

Her ne kadar kızların yüzleri gençliğin tüm çiçekleriyle yumuşak olsa da, her ikisinin de ifadeleri oldukça sertti. Catherine'in aklına hemen mrebbiyesinin boş yere onu yola getirmeye çalışması geldi.

"Sizinle tanıştığıma memnun oldum," dedi Dorothy, herkes tekrar yerine oturduğunda.

Leydi Hannah ve Leydi Hester kalan iki sandalyeye oturdular. Sanki gerçek kızlar değil de oyuncak bebeklermiş gibi hareketsiz ve kaskatı oturuyorlardı. Catherine, her zaman onlara gülümsemeyi başarmış olan Dorothy'ye gülümseyip glmsemeyeceklerini görmek için bekledi.

Ama birbirinin aynısı iki baş sallamadan başka bir şey alamadı. Leydi Hannah pembe, Leydi Hester beyaz bir elbise giymemiş olsalardı, Catherine ikisini birbirinden ayırt edemezdi, çünkü tavırları bile hangi kızın hangisi olduğuna dair hiçbir ipucu vermiyordu.

"Ve seninkini," dedi Leydi Hannah çay fincanından özenle yudumlarken.

Elias boğazını temizledi. "Sanırım Ekselansları ile konuşmam gerekiyor. Müsait olup olmadığını biliyor musunuz?"

"Hayır," diye cevap verdi Leydi Hester.

Catherine'in -ve görünüşe bakılırsa kardeşlerinin- bir açıklama beklediği bir duraklama oldu, ama Leydi Hester hiçbir açıklama yapmadı. Catherine, nezaketi kaybolmuş bir sanat gibi gören Ekselanslarının onlarla konuşmak için müsait olmadığını duyunca hiç Gâçırmadı. Muhtemelen ziyaretlerini daha da rahatsız edici hale getirmek için bilerek ortalıkta görünmüyordu. Sarsen Dükü başkalarını huzursuz etmekten zevk alıyor gibiydi.

Elias, "Bu çok talihsiz bir durum," dedi.

"Şu anki topluluğu yetersiz mi buluyorsunuz?" Leydi Hannah onaylamaz bir tavırla sordu.

"Hiç de değil," diye cevap verdi Elias. "Sadece halletmemiz gereken bazı beyefendilik meseleleri var."

"Çok güzel bir eviniz var," dedi Bridget aniden. "Verdant Kalesi çocukluk geçirmek için harika bir yer olmalı, çünkü çok geniş ve güzel."

Leydi Hannah sert bir tavırla, "Sanırım," diye cevap verdi.

"Bahçeler oldukça abartılı ve çeşitlidir. Bir tanesinde her çeşit gül, diğerinde ise sadece zehirli bitkiler var" dedi Leydi Hester, sesinde bir coşku kırıntısıyla. "Ayrıca arazide binicilik ve yelkencilik için pek çok yer var."

"Hepsini görmek isterim," dedi Catherine.

"Öyle olacağını tahmin ediyorum," dedi Leydi Hannah. "Ne de olsa Sarsen Düşesi olacaksınız. Burası kardeşimizin olduğu kadar sizin de bölgeniz olacak."

"Evet," diye onayladı Leydi Hester.

Catherine'in omuzlarına huzursuz bir his yerleşti. O genç, annesiz kızlara baktı ve yeni pozisyonuyla ilgili güvensizliğini her santiminde hissetti. Kuşkusu omuzlarına çöken ve onu ezmekle tehdit eden bir ağırlık gibiydi.

Catherine bu yüzden boğulabileceğini düşündü. Cevap olarak ne söyleyecekti? Anneleri hakkında soru sormalı mıydı? Bırakın küçük bir çocuğu, yeni tanıştığı biri için bile fazla mahrem bir soru gibi görünüyordu bu.

"Bu kadar uzun bir yolculuktan sonra dinlenmek istersiniz herhalde," dedi Leydi Hannah bir kraliçe gibi buyurgan bir tavırla. "Geoffrey size Majesteleri'nin size tahsis ettiği odaları gösterecek."

Majesteleri mi? Bu hitap, insanın kendi sevgili kardeşi için fazla resmi görünüyordu. Catherine ne diyeceğini bilemez bir halde, "Harika," dedi.

Bu iki soğuk, çekingen kız nasıl olmuştu da cesur ve küstah olan Majesteleri'yle aynı kumaştan çıkmıştı? Kâhya Geoffrey onları odalarına götürmek için geldiğinde Catherine bu soru üzerinde düşündü. Birlikte, görkemli erkek ve kadın portrelerinin sıralandığı uzun bir koridordan geçtiler - şüphesiz Ekselansları'nın ataları. Sonunda heybetli meşe bir kapıya geldiler.

"Bu üç oda birbirine bağlanıyor," dedi Geoffrey. "Majesteleri, Leydi'den beri birbirinize yakın kalmak isteyebileceğinizi düşündü.

Catherine yakında evinizden ayrılacak."

Dorothy, "Çok nazik biri," dedi.

Geoffrey, Elias'a başıyla işaret ederek, "Odanız koridorun ilerisinde, Majesteleri," dedi.

"Ah, teşekkür ederim."

Elias onlara belli ki zoraki bir gülümseme verdi ve uşağı takip etti.

Catherine, müstakbel damadının, kalacağı yerin bir zindan ya da başka bir ortaçağ ucubesi olmasına karar vereceğini yarı yarıya tahmin ederek kapıyı açtı, ama oda güzeldi. Biraz steril olsa da zarifti.

Tek boynuzlu atları ve ormanları tasvir eden duvar halıları eski taş işçiliğini kaplıyordu ve yerdeki kilimler odayı yumuşatıyordu. Oda, kâhyanın söylediği gibi üçe ayrılıyordu. Catherine, gül bahçelerine bakan pencereden içeri süzülen ışıkla çalkalanan en yakın odaya baktı.

Bridget, "Öyleyse hemfikiriz," dedi, "Hester ve Hannah hanımlar çok... sıradışıdır."

Dorothy tereddütlü bir sesle, "Bunu doğrudan söylememeliyim," diye cevap verdi.

Catherine kız kardeşlerine bakarak, "Ama *öyleler*," dedi. "Çok soğuk ve düzgünler."

"Belki de yavaş ısıtıyorlar," diye kabul etti Dorothy. "Zaman verilirse, eminim ki onların ne kadar... uygun olduklarını göreceksiniz."

Catherine içini çekti ve kendini en yakındaki yatağın üzerine atma isteğine direndi. "Ama onlar için nasıl *bir Gey* olabilirim ki?" diye sordu. "Ben çok farklıyım! Bunu bilecekler. Muhtemelen zaten biliyorlardır."

Dorothy yatıştırıcı bir sesle, "Bu senden hoşlanmayacakları anlamına gelmez," dedi. "Onlar sadece kız. Sizi uygun bir hanımefendi olmadığınız için yargılayacaklarını sanmıyorum. Bu toplantının hepimiz için olduğu kadar onlar için de garip olduğunu unutmayalım."

Catherine yanağının içini ısırdı, bu mantığa itiraz edemiyordu ama de bunu yapmak istiyordu. Dorothy'nin haklı olduğunu düşünüyordu. Catherine yerde volta atmaya başladı, terlikleri ince iğlenmiş halının üzerinde fısıldıyordu.

Catherine isteksizce, "Sanırım haklısın," dedi.

Dorothy'nin yanılıyor olmasının ne önemi vardı ki? Catherine çoktan anlaşmış ve evlilik sözleşmesi imzalanmıştı. Rotayı değiştirmek için artık çok geçti.

BÖLÜM 9



Eğer biri William'a Leydi Catherine ile olan evliliğini sormak isteseydi tüm Britanya'daki en sessiz evlilik olurdu. Yeminlerini yerel din adamının önünde edeceklerdi ve bu da yeterli olacaktı.

William'ın evlilikle ilgili ısrarcı olduğu tek konu düğün gecesi idi ama gelini için hiçbir şey yapmadığının söylenmesini istemezdi. Leydi Catherine'i söz verdiği gelin olarak güvence altına aldıktan sonraki iki hafta içinde William, Verdant Şapeli'nin görkemli bir şekilde dekore edilmesini sağlamış ve o gün için özel bir menü hazırlanmasında ısrar etmişti.

Hatta çalışanlara düşesin odalarını yeni sakinleri için temizlemeleri ve döşemeleri talimatını vermişti. Annesinin vefatından bu yana odalara pek dokunulmamıştı ama o sadece temizlenmeleri değil, aynı zamanda günümüz modasına uygun hale getirilmeleri konusunda ısrar etti.

Şimdi düğün kahvaltısında oturmuş, sessizce evleneceği güne kadar olan saatleri sayıyordu. William, Leydi Catherine'in kardeşlerinin hemen ayrılmakta tereddüt edeceklerini tahmin ediyordu, ama oyalanmamaları gerektiğini elinden geldiğince belli edecekti. Leydi Catherine'in yeni görevleri olacaktı ve bunları uzun süre ihmal etmesi doğru olmazdı.

"Günaydın," dedi Leydi Catherine, ağabeyinin yanına otururken.

"Günaydın," diye William.

Leydi Catherine'in gelinliği oldukça güzeldi. Beyaz muslin bir giysiydi, beyaz işlemeler ve güneş ışığında parlayan minik, ışıltılı incilerle süslenmişti. Tasarımın yetenekli bir terzinin elinden çıktığı belliydi, çünkü gelinliğin bedeni Leydi Catherine'in kusursuz, beyaz göğüslerini mükemmel bir şekilde sarıyordu. Tostunu ve üzerine bolca sürülmüş portakal marmelatını yerken umursamaz bir tavır takındı. İçinde bir cehennem vardı. Tıpkı iki hafta önce olduğu gibi o göğüslere dokunmak için yanıp tutuşuyordu. William o elbiseyi omuzlarından yırtmaktan, yüzünü kaplayan o parlak kızarıklığı görmekten ve onun şok olmuş, kadınsı soluklarını duymaktan başka bir şey istemiyordu.

"Düğün için güzel bir sabah," dedi Reeds sohbet etmek için önemsiz bir girişimde bulunarak.

"Evet," diye kabul etti William.

"Burası da oldukça güzel bir yer," dedi Leydi Bridget. "Odamın penceresinden şapeli görebiliyorum ve öğlen güneşi taşa vurduğunda çok güzel görünüyor. Bir peri masalından çıkmış gibi görünüyor."

"Periler diye bir şey yoktur," dedi Hester. "Ve peri masalları çocuklar için yaratılmıştır. Neye benzediğini nereden biliyorsun?"

Leydi Bridget şaşırmış görünerek gözlerini kırıştırdı. "Sanırım öyle hayal etmiştim," diye kekeledi.

William küçük bir gülümsemeyi gizledi. Çok az insan Hester'ın keskin zekâsını ve tuhaf mizah anlayışını anlayabiliyordu. William'ın sık sık yaptığı gibi Hester da insanları rahatsız ediyordu ama Williams'ın davranışları çoğu zaman -kendince- baskın ve saldırganken, Hester'ınki sinsi ve mantıklıydı.

"Periler var olsaydı ne güzel olurdu," dedi Hannah, "Kraliçe Titania gibi tabii. Yaramaz türden değil."

Shakespeare'in Kraliçe Titania'sından bahsetmek Hannah'ya bir arkadaş kazandırmış gibiydi, çünkü Leydi Bridget'in yüzü hemen aydınlandı.

"Eskiden peri avlardık," dedi Leydi Dorothy gülümseyerek. "Bunu hatırlıyor musun?"

Reeds sırtıttı. "Evet. *Birini hatırlıyorum*-" Leydi Catherine'e doğru bariz bir bakış fırlattı. "-her zaman ağaçlarda ya da çalılarda periler gördüğünde ısrar ederdi ve ben de hoşgörölü bir ağabey olduğum için her zaman bakmak zorunda kalırdım."

Reeds *daha az* hoşgörölü olsaydı, belki de düzgün bir kız kardeşi olurdu. William kahvesinden bir yudum aldı, gözleri Leydi Catherine'e kaydı. Leydi Catherine yumurtasının bir kısmını yiyordu ve William onun narin çenesinin yemeğini çiğnerkenki hareketlerini izledi. Sonra yutkundu ve William'ın dikkati onun kuğuya benzeyen beyaz boynuna kaydı.

Öpücüklerden şişmiş ve kızarmış mercan dudaklarını ve daha birkaç hafta önce gördüğü aynı şaşkınlık ve zevk duygusuyla sadece ona sabitlenmiş geniş gözlerini hayal etti.

Düğünden sonra bu bakışı bir kez daha görecekti ve muhtemelen ondan sonra da birçok kez. Belki de şikâyet etmemeliydi, çünkü Reeds ona uygun bir gelin vermiş olsaydı, evlilik yatağı *onunla* olacağından çok daha az hoş olabilirdi.

"Hatırlıyorum," dedi Leydi Catherine. "Bana inanmadığınızı biliyordum ama giderek daha saçma yerlerde periler gördüğüm konusunda ısrar ettim. Onları aramaya devam edip etmeyeceğinizi ya da bir gün beni düzeltip düzeltmeyeceğinizi görmek istedim. Hiç düzeltmedin."

"Hayır," diye yanıtladı Reeds.

"Çok azını hatırlıyorum," dedi Leydi Bridget. "Sanırım."

"Çok genç olmalıydınız," dedi Leydi Dorothy. "Herhangi bir şey hatırlıyor olsaydınız şaşıırırdım."

"Peki ya siz?" Leydi Catherine başını Hester ve Hannah'ya doğru eğerek sordu. "Burada geçirdiğiniz günlerde ne yapıyorsunuz?"

Bu ilginç bir şey üretebilir.

"Dersler dışında mı demek istiyorsun?" diye sordu Hester. "Bahçelerde yürümekten ve Verdant Kalesi'nin etrafındaki bitkileri çizmekten oldukça keyif alıyorum. Bazen kayıkla göle açılmak da keyifli oluyor, çünkü sık sık balıklar yüzüyor."

Hannah gölden söz edildiğinde sık sık yaptığı gibi burnunu kırıştırdı. Kirli olan her şeyden nefret eder, gölden ve araziyi çevreleyen ormandan uzak durmayı tercih ederdi. Hannah biraz ikna edilirse bahçelerde gezinmeye tahammül edebilirdi ama terliklerine ya da elbisesinin eteklerine kir bulaşırsa sinirlenirdi.

"Ben nakış işlemeyi tercih ederim," dedi Hannah. "Ayrıca, bahçedekiler solup ölürken, iplikten yapılan çiçekler sonsuza dek dayanır."

Hester, "Onları güzel kılan da bu," dedi.

Hannah başını salladı ve William'a baktı, sanki son kararı onun vermesini ve aralarındaki küçük tartışmayı bitirmesini bekliyordu.

"İkisi de farklı şekillerde güzel," dedi Leydi Catherine. "Belki de çiçeklerin geçici doğası, onları bu kadar sık işlemek istememizin nedenidir. O geçici güzelliği hep yanımızda götürmek istiyoruz."

William homurdandı. Kabul edilebilir bir cevaptı ama Leydi Catherine'e hiç yakışmıyordu. Belki de bu onun düzgün bir Sarsen Düşesi olma çabasıydı. Rolünü ciddiye almasından memnun olması gerektiğini düşünüyordu ama yine de kendini Leydi Catherine'in kaçınılmaz olarak ihtiyaç duyduğu düzeltmeyi hak etmesini beklerken ve isterken buldu.

* * *

Düğün kahvaltısının ardından, çoğunlukla sessiz bir alay halinde kiliseye doğru yürüdüler. Çünkü Leydi Dorothy ve Leydi Catherine'in fısıltıyla konuştuklarını duymuştu. Aralarında geçen kelimeleri tam olarak çözmemişti ama Leydi Dorothy'nin sesi endişeli geliyordu.

William kapıları çekerek açtı ve şapele girdi. Çok etkileyici bir bina değildi, daha çok yüzlerce yıl önce bu arazide yaşamış olan sıradan insanlar için uygundu. Artık kiliseye nadiren gidiliyordu.

Sadece eksantrik büyük-büyük-büyükbabası, tarihe olan rakipsiz tutkusuyla kilisenin tamamen harap olmasını engellemişti. William kilisenin gelini için hazırlanmasını sağlamak için daha fazla çaba sarf etmişti. Beyaz gül demetleri ve sarmaşıklar kilisenin her tarafına serpilmiş, gri ve kasvetli taşla biraz renk katmıştı.

Her zaman bir kedinin kızgın pençesinden kıl payı kurtulmuş bir fare gibi davranan yaşlı bir adam olan papaz zıpladı ve o kadar hızlı eğildi ki, yaşlı adam neredeyse devriliyordu. "Ekselansları!" diye bağırdı.

William sertçe başını salladı. "Gelinimle birlikte buradayım. Evlilik törenini yapmaya hazır olduğunuza inanıyorum."

"Evet, elbette, ."

Tören ne kadar çabuk başlarsa, o kadar çabuk biterdi. William romantik bir adam değildi ve düğünlerin her zaman gereksiz yere uzun sürdüğünü düşünmüştü. Ayrıca, önemli olan sonunda gelini almaktı, ondan önce gelen her şey değil.

Belki düğünden *sonra* olanlar da önemlidir. William Leydi Catherine'e baktı, gözleri onun dolgun göğüslerindeydi ve yavaşça aşağıya, o dolgun eteklerin ve kat kat kumaşların gizlediği narin kıvrımlarının üzerinde geziniyordu. Yakında bunların hepsinin soyulup bir kenara atıldığını görecekti. O zaman kadının hâlâ yüz­süz olup olmayacağını merak etti.

Leedway kardeşler sağ taraftaki boş sıraya oturdular. Hester ve Hannah sol taraftaki yerlerini aldılar. William omuzlarını geriye attı ve dikkatini Leydi Catherine'in yüzüne verdi. Karşısında duruyordu, bakışları sakın ve okunaksızdı.

Papaz *Ortak Dualar Kitabı*'nı çıkardı ve açtı. "Sevgili kardeşlerim, bugün burada Tanrı'nın huzurunda toplanmış bulunuyoruz..."

Ne yazık ki, papazın sesi törenin uzunluğunu hafifletmek için hiçbir şey yapmadı, çünkü sesi donuk ve düzdü. İşlemlerin yarısında adam durakladı ve gözlüklerini geri aldı. Leydi Catherine sakın sakın gülümserken, William sabırsızlıktan ateş püskürüyordu.

Papaz, "Bu ikisinin evlenmemesi için haklı bir neden gösterebilecek biri varsa ya şimdi konuşsun ya da sonsuza dek sussun," dedi.

Bir sessizlik oldu ve havada bir ağırlık vardı. Leydi Catherine'in gözleri erkek ve kız kardeşlerine ve sakinliğine doğru kaydđ,

Okunamaz soğukkanlılığı bir anlığına dalgalandı. William çenesini sıktı.

Geline ve kız kardeşleri için kadınsı bir varlığa, onları topluma ve daha sonraki evliliklerine yönlendirebilecek bir kadına sahip olmaya çok yakındı. William o zaman bir reddi kabul etmezdi. Leydi Catherine ya da Reeds bu birleşmeyi engellemek için bir şey yaparsa-

William düşüncesine devam edemeden bir an geçti ve papaz konuşmaya devam etti. Sonunda papaz vaazın önemli olan tek kısmına geldi. "Siz, Sarsen Dükü William Richards, Leydi Catherine Leedway'i yasal eşiniz olarak kabul ediyor musunuz?"

Leydi Catherine usulca nefes verdi, gözleri irileşmiş, dudakları titriyordu. Papaz birkaç Gey daha sordu -onu el üstünde tutmak ve diğerlerinden vazgeçmekle ilgili her zamanki sorular- ama bu sorular, bir çiçeğe konan arının sesi gibi hafif bir uğultuya dönüştü.

Çok güzeldi. İsteyebileceği her şeydi, ona vaat edilen her şeydi ve ona vaat edilmeyen bazı şeyler de vardı. Leydi Catherine onun istediği düşes olabilirdi.

"Biliyorum," dedi William.

Leydi Catherine sesli bir şekilde yutkundu ve nefesi hızlandı. Papaz ona aynı soruları tekrarlariken William onun bedenini izledi. Bu onun kaçabileceği son andı. Bir kez evlendiklerinde, sonsuza dek onun olacaktı.

"Biliyorum," dedi.

William sırtıttı, Leydi Catherine'in yasal olarak evli olduğu kocası olarak kendisine *itaat* edeceğine dair verdiği sözü ne zaman test etmek isteyeceğini merak ediyordu. Ağaca çarpan bir yıldırım gibi içinden bir zafer duygusu geçti. Karısına ve düşesine sahipti! İşte kız kardeşlerine vasi olacak ve mirasçılarını doğuracak bir kadın. Sonunda her şey çok kolay olmuştu.

Reeds ayağa kalktı. Bu, törenin kız kardeşini teslim edeceği kısmıydı. William çok memnun görünmemeye çalışıyordu ama içinde kendini beğenmiş küçük bir parça, diğer adama bu süreci ne kadar sinir bozucu hale getirdiğini ve hepsinin bir hiç uğruna olduğunu hatırlatmak istiyordu. Tanrı'nın ve orada bulunan herkesin gözünde Leydi Catherine artık onun, Sarsen Düşesi'nin olmuştu.

William kazanmıştı, her zaman gibi.

CKAPTER LO



Catherine, Sarsen Düşesi'ydi ve bu onun düğün gecesiydi. Düşesin kendisine yeni verilen odasında yerde volta atıyordu. Yakında kocası da ona katılacaktı. *Kocası*. Catherine'in nefesi göğsünde titredi.

Pamuklu geceliğini ve onun üzerine de sabahlığını giydi. Catherine gece şapkasını da giymeyi düşünmüştü ama hizmetçi çoktan gelmiş ve şöminede ateş yakmıştı. Oda soğuk değildi.

Sıcak ve rahattı, öyleyse neden boğuluyormuş gibi hissediyordu? Catherine kendini koltuğa attı ve başını arkadaki mindere yasladı. Şöminedeki alevlerin titreyişini izledi. Göğsünde bir düğüm oluştu. Dorothy ne yapacağını bilirdi. "Ğyi *olduğuna emin misin?*" sorusu hâlâ Catherine'in aklındaydı.

Ayrılmaları kaçınılmaz olsa da, kardeşlerinin bu kadar aceleyle gitmemiş olmalarını diledi. Catherine avuçlarının topuklarını yüzüne sürttü.

gözleriyle, birbiriyle çelişen ve çarpışan tüm düşünceleri tutarlı bir düzene sokmaya çalışıyordu ama yine de Sarsen Düşesi olduğuna inanmakta güçlük çekiyordu. Bir eş.

Kapı açıldı ve Catherine ayağa fırladı. Majesteleri içeri girdi, üzerinde sadece pantolonu ve gömlek kolları vardı. Catherine daha önce bir erkeği hiç bu kadar soyunuk görmediği için keskin bir nefes aldı. "Majesteleri," diye mırıldandı.

", " dedi. "Kendinizi rahat hissettiğinizi görüyorum."

"Öyle mi?"

Kendini rahat hissetmiyordu ve onun varlığı nabzının çılgınca atmasına neden oldu. Oda daha önce sıcaktı ama şimdi sanki ateşin içinde yürüyormuş gibi hissediyordu.

Cesurca ona yaklaştı ve yeşil gözleri onu delip geçerken kadın beklentiyle titredi. "Sırada ne var biliyor musun?" diye sordu alçak sesle, gözleri arzuyla kararmıştı.

"Bazıları," dedi, nefes almaya bile cesaret edemeyerek.

Majesteleri kıkırdadı, göğsünün derinliklerinden gelen alçak bir g mb rt yd  bu ses. "Biraz," diye yineledi. "Bunu, konu hakkında  ok az  ey bildiğın ama biliyormuş gibi davranmak istediğın anlamına alıyorum."

Y z  ısındı,   nk  adam doğru tahmin etmişt . "Yeterince biliyorum."

"G receğiz," diye yanıtladı kocası, elleri sabahlığına giderken.

Adam giysiyi alıp omuzlarından iterken Catherine keskin bir nefes aldı.  nce kumağın farkında, sadece geceliğıyle adamın karğısında duruyordu. Adamın yeğil g zleri v cudunun her santimini yavaş yavaş inceledi.

"D ğ nde uygun bir  ekilde davrandınız," dedi Majesteleri. "Belki de iyi davranışınız i in bir  d l  hak ediyorsunuzdur."

"Sadece *belki* mi?"

G zleri parladı. "Beni tekrar d   nmeye zorlama. Geceliğini  ıkar."

Kadın  rperdi. Catherine giysiyi bağının  zerinden  ekerken b t n kasları gerildi. Kumaşın bir fısıltı halinde yere d   mesine izin verdi. Bir yumru y kseldi

Majestelerinin önünde çırılçıplak dururken boğazına bir şeyler düğümlendi. Kızgın olması gerekirdi. İçten içe onu biraz itme dürtüsü hissediyordu ama içinde kıvrılan arzuyu da görmezden gelemiyordu.

Catherine'in büyük bir kısmı onun ne yapacağını merak ediyordu. Her ne ise, bu yeni şeyi deneyimlemek istiyordu. Ne de olsa Catherine hiçbir zaman düzgün bir hanımefendi olmamıŒtı ve Dük'ün emirleri içinde yeni bir arzu uyandırmıŒtı. Nedenini bilmesede bunu istiyordu.

"Aferin kızıma," diye mırıldandı. "Bunu sevdim."

"Bu mu?" diye fısıldadı belli belirsiz.

"Arkanızdönün, size göstereyim," dedi.

Catherine'in boğazı aniden kurudu. Ne demek istiyordu? Kanı kulaklarında uğulduadı.

Majesteleri dilini ağzının damağına vurdu. "Evlilik yeminini çoktan unuttun mu? Diğer şeylerin yanı sıra *itaat edeceğine* de söz vermiştin," dedi kurt gibi sırtarak. "Şimdi arkandön."

Buna söz vermişti. Yine de içinde isyankâr bir damar kabardı, ama Catherine'in merak duygusu isyan arzusunu bastırdı. Arkasını dönüp koltuğa doğru baktı. Hiçbir uyarıda bulunmadan, kocasının ön tarafı sırtına bastırdı. Vücudu sert ve sıcaktı; kocası iri, sert elleriyle göğüslerini kavrarken Catherine titredi.

"*Bu*," mırıldandı, dudakları onun boynuna bastırıyordu.

Sarsen Dükü ellerinin arasında kızın göğüslerini sıkıca yoğurdu ve kız inledi.

"Koltuğun arkasını kavra," diye emretti.

Kadın biraz eğildi. Adam da onunla birlikte hareket etti, hâlâ göğüslerini okşuyordu. Catherine onun ağırlığını ve sırtına bastırarak sertleştirdiği erkekliğini fark etmeye başladı.

"Çok *heveslisin*," diye alay etti Majesteleri. "Tıpkı ailenizin evinin girişindeki gibi. Bahse girerim o gün daha ileri gidemediğimiz için hayal kırıklığına uğramışsındır. Seni durdurmasaydım, ne kadar ileri gitmeme izin verecektin?"

Catherine'in nefesi hızlandı, düğünceleri sisli ve sıcak bir hal aldı. Bacaklarının arasında donuk bir sızı kıvrıldı ve neredeyse acıdan kıvranan, inatçı hissi yatıştırmak için boşuna bir çabayla uyluklarını birbirine bastırdı.

Meme uçlarını çimdikledi ve bir acı ve zevk sarsıntısı birbirine karıştı. Catherine'in sırtı ona doğru eğildi.

"Cevap ver bana," diye gürledi.

"Bilmiyorum," diye kekeledi. "I-"

Meme uçlarını kısıtayıp bağıparmaklarının arasında yuvarladı ve Catherine'in boğazından kısık bir inilti yükseldi.

"Sanırım bana yalan söylüyorsun." Kocasının nefesi boynuna sıcak bir şekilde vuruyordu. "Bence senin kızlığını bozmama izin verirdin. Sen kötü bir kızsın ve bundan zevk aldın. Bundan da hoşlanıyorsun, değil mi?"

Catherine'in nefesi kesik kesik kesiliyor, duyuları adamın maharetli ellerinin uyandırdığı tüm hisler tarafından tüketiliyordu. ellerinin ve parmaklarının göğüslerini kavrayıp meme uçlarını sıktığının, sırtına yasladığı sert erkekliğinin, vücuduna yasladığı ağırlığının, dizlerinin arkasında ve omurgası boyunca biriken terin fazlasıyla farkındaydı.

"Cevap ver," dedi, boynunun yan tarafına morartıcı bir öpücük kondurarak.

Bir çimdik daha ve Catherine kalçalarını salladı. İçinde çaresizlik yükseldi. "Evet," diye nefes aldı. "Lütfen."

Bu sızı içinde büyüdü, ta ki vücudu onun bakımları altında titreyene kadar. Kıkırdadı ve saçlarını sağ omzunun üzerinden süpürdü. "Lütfen, ne?"

Majesteleri onun boynunu öptü.

"Bilmiyorum. Bu..." Catherine uygun sözcükleri bulmaya çalışarak sözünü kesti.

Ama her şey çok sıcaktı ve daha önce hiç hissetmediği bir ihtiyaç içinde kabarıyordu. Boğazından alçak bir inilti yükseldi.

"Oh, bu çok hoş bir ses, benim kızaran gelinim," dedi Majesteleri.

Sağ kolunu Catherine'in göğsüne doladı, sol kolunu ise aşağıya doğru sarkıttı. Catherine'in tırnakları koltuğun arkılığına battı. Grace'in eli kaburgalarının üzerinde ve karnında gezindi. Bacaklarının arasındaki ağrıyan yere yaklaştığında, Catherine bağıını arkaya atıp inledi.

Ona dokunmadı. Onun yerine, kalçalarının izini sürdü ve tekrar yukarı çıktı. Adamın parmakları kadının sol kalçasını kavradı ve kadın adama doğru sarsıldı. Kalçaları

Arzusunun kanıtıyla nemli ve sıcaktı ve Catherine, eğer o sadece- sadece- yapmazsa çözülebilecekmiş gibi hissetti.

Dur. Devam et.

"Seni tam bir düşes gibi yatağa götürmeyi düşünmüştüm," diye homurdandı Majesteleri, "ama o kadar heveslisin ki yatak odasına gidebileceğinden şüpheliyim. Belki de kızlığını burada bozmalıyım."

Catherine'in yüzü sıcaktan kızardı. Bu olan bir şey miydi? Gelinler yatak yerine koltukları mı tercih ediyorlardı? Bu öneriye esprili bir yanıt bulmaya çalışırken zihni hızla dolaşıyordu.

Majestelerinin bağıparmağı onun girişini bulmuş, nabız gibi atan o ihtiyaç noktasının üzerinde geziniyordu. Catherine bağırdı, duygular büyüdükçe *büyüdü* ve *neredeyse* bir şeyi başarma duygusunu hissetti. Majesteleri meme ucunu sertçe kıstırdı ve dünya onun etrafında patlıyor gibiydi.

Bir zevk dalgasına kapılan Catherine'in görüşünde siyah noktalar belirdi. Bu harika bir duyguydu! Nefesi kesik kesik geliyor, göğsü kabarıyordu. "Bu da neydi?" diye sordu. "Bana ne yaptın?"

Ona bir kez daha böyle hissettirebilir miydi? Karanlık bir şekilde kıkırdadı. "Fransızlar buna *petit mort* der, küçük ölüm."

Garip bir isim! Ama ölüm buysa, *muhteşemdi*.

Kalçalarını salladı ve sırtını dikleştirerek dükü sessizce devam etmeye zorladı. Başparmağı kadının içine girdiğinde hafif bir sızı oldu ama Dük hazretleri bunun biraz rahatsızlık vereceğini anlamış olacak ki işaret parmağıyla kadının girişini okşadı.

"Hoşuna gitti mi?" diye mırıldandı dük.

"Bilmiyorum," dedi, kalçaları bilinçli bir düşünce olmaksızın sallanıyordu.

"Acıyor mu?"

"Hayır, sadece garip hissettiriyor."

Majesteleri kıkırdadı. "Anlıyorum. Bu beklenen bir şey."

Başparmağını içinde tutarken, diğer parmakları kıvrımlarını aşağı yukarı okşadı. O isimsiz şeyin beklentisi içinde büyüdükçe bacakları titriyordu. Tüm kasları gerildi.

Çabucak ovaladı ve Catherine onun arzusunun ıslaklığını *fark edeceği* için sıkıcı bir utanç duydu. Grace parmaklarıyla Catherine'i *çözülecekmi* gibi hissedene kadar okÇadı, çünkü bir insanın içinin bu kadar sıkı olması kesinlikle mümkün değildi.

Adam elini çektiğinde kadın ıslanmış ve titriyordu. Nefesi gelişigüzel nefes alıp verirken, içinde oluşan ve onu hiçbir kelime bulamadığı bir şeye *duyduğu ihtiyaçla* ateşler içinde bırakan o isimsiz hissi kavramaya çalışıyordu.

"Sanırım düşesim artık hazır," diye mırıldandı.

Adamın eli göğsünden ayrıldı ve Catherine omzunun üzerinden baktı. Vücudu gergin ve hassas hissediyordu ve bulduğu zevkin gücüyle hâlâ titriyordu. Adam pantolonunun düğmelerini açtı ve penisini serbest bıraktı. Catherine'in nefesi kesildi, gözleri ona sabitlendi. Karşılaştırma yapabileceği gerçek bir referans olmamasına rağmen, adam inanılmaz derecede büyük görünüyordu.

"Bunu sevdim," dedi. "Eğil ve kalçalarını aç."

"Sen..." Catherine endişeyle dudaklarını yaladı. "Gerçekten de koltuğun üzerinde kızılığımı bozacaksın."

Bağparmağını kızın içine soktu ve Catherine kalçalarını elinin etrafında kenetledi. Kalçaları öne doğru sarsıldı, vücudu bilinçli bir düğünce olmaksızın onun dokunuşuna tepki verdi.

"Düzgün bir hanımefendi olmadığınızı söylemişsiniz," dedi Majesteleri. "Bu yüzden evliliğimizde *toplum içinde düzgün* olacağınıza dair bir şart vardı. Düzgün hanımlar yatağa götürülür. *Uygunsuz hanımlar* ise bu şekilde götürülür."

Catherine'in nefesi kesildi. Buna verecek bir cevabı yoktu ama bu anı bırakıp yatağa gitmek de istemiyordu. Catherine bundan sonra ne olacağını ve nasıl hissedeceğini bilmek istiyordu ve aynı imkânsız gerginlik bir kez daha içini burkuyordu.

Biraz daha eğildi ve bağını çevirerek yanağını ellerinin üzerine bıraktı. Catherine kalçalarını daha da araladı ve odanın sıcaklığına rağmen, hava onun açıkta kalan kızlığına karşı serin görünüyordu. Majesteleri elini geri çekti ve onun yerine penisini kadının girişine yönlendirmek için kullandı. Ona doğru bastırdı ve Catherine inledi. Kendini ona doğru itmekle geri çekilmek arasında kalarak sırtını kamburlaştırdı.

"Çok ıslaksın ve benim için hazırsın," dedi Majesteleri. "Bunu bekliyordun. Her gece yatağında huzursuz bir şekilde yattığını ve sana tam da bunu yapmamı istediğini hayal ediyorum."

Kelimeler zihninin içinde kıvrılıyor, sahip olduğunu bile bilmediği arzuları uyandırıyor gibiydi.

"Ben-ben yaptım," diye itiraf etti.

Yavaşça içine bastırdı ve Catherine'in iç duvarları ona doğru bastırdı. Catherine onun altında kıvranıyor, daha fazlasını istiyor ve çaresizce adamın kendisine bu kadar sert bir ekilde bastırmasının alışılmadık hissine uyum sağlamaya çalışıyordu.

tamamen girmek için acele etmedi. Bunun yerine, eylemi tamamlamak için dünyada her zaman vakti varmış gibi davrandı ve yavaşça Catherine'in kasları gevşedi. Yavaş ve sabit vurularla kendini tamamen onun içine bıraktı. Catherine'in nefesi kesildi, düğünceleri tutarlı bir ekilde oluşamayacak kadar dağınıktı.

Kendini dışarı çekti ve tekrar içeri kaydı. Ve tekrar. Her hamlede Catherine'in vücudu onu itiyor, daha derine ve daha hızlı girmesi için zorluyordu. Adam koltuğun arkalığını kavradı, bir eli onun her iki yanına uzandı. Onu görebilmek için omzunun üzerinden baktı. Adam onun niyetini tahmin etmiş gibi baını eğdi, böylece göz göze geldiler. Catherine bir kez daha aynı duygunun doruğuna ulaşmak için çaresizce, vahşi bir hayvan gibi debeleniyordu.

"Oh, lütfen!" diye haykırdı.

Bu hissin içinde kıvrıldığını *hissedebiliyordu*. Tüm varlığını saran bir çaresizlik hissi gibiydi, yatıştırmak için çaresizce çırpındığı bir rahatsızlık gibiydi, çünkü bir kez yatıştırırsa her şey harika olacaktı. Erkekliğinin her itişinde, bu duygu içinde daha da güçlendi. Kısa süre sonra nefesi kesildi ve vücudu sarsıldı.

Dikkati dağılmış bir halde, bu noktaya ulaşmaya çalışırken ölen biri olup olmadığını merak etti. Fransızlar bu yüzden mi buraya *petit mort*, yani küçük ölüm diyorlardı? Olabildiğince hızlı hareket etti ve bu his içinde gittikçe daha da sıkılaştı.

Sonra zevk dalgası onu bir kez daha ele geçirdi ve zevk içinde bağırdı. Vücudu sarsıldı ve Majesteleri ona vurdu. Sonra titredi ve Catherine'in içine bir sıcaklık yayıldı. Nefes nefese kaldı, tüm kasları gevşedi. Adam kendini geri çekti ve yanağına sert bir öpücük kondurdu.

Adam onu kollarının arasına aldı ve ayaklarını yerden kesti. Catherine onun elinden kurtulup yere yuvarlanmamak için çırpındı. "Tükenmişsin," dedi adam. "Seni yatağına götüreyim."

Tartışmadı. Bunun yerine, kaslarının gevşemesine izin verdi ve onun avuçlarında uysal bir şekilde kaldı. Adam onu zahmetsizce yatağına taşıdı ve hafif İngiliz lavantası kokan yumuşak çarşafların üzerine yatırdı.

"Aferin," dedi. "Kendini şimdilik fena bir düşes sayma."

Catherine'in nefesi titredi ve yanağını yastığa bastırdı. Garip bir şekilde, ani bir uyku isteğiyle dolmuştu. Daha önce hiç yorgunluk hissetmemesine rağmen, yorgunluk aniden bastırmıyordu. "Uygunsuz bir hanımefendi olduğumu sanıyordum," diye mırıldandı.

"Uygunsuz bir hanımefendi," dedi, "ama evlilik görevlerinizi yerine getirdiniz. Şimdi sizi yalnız bırakayım."

"Beni bırakmak mı?"

"Evet. Hizmetçilerin sizin için bir banyo hazırlamasını ister misiniz?"

Catherine gözlerini kapadı, az önce olanları anlamaya çalışıyordu. Bunu anlatacak sözcükleri bile yoktu ve olsaydı bile, Catherine yine de hiçbir eğitimin onu bu ana hazırlayamayacağından Güpheleniyordu. Aniden, hoş bir şekilde yorulmuş ve bitkin düşmüştü.

"Sanırım dinlenmek istiyorum, ."

Kocas1 cevap vermeyince, Catherine omzunun üzerinden ona bakt1. Adam kızgın gözleriyle uzun bir süre onu süzdü. Sonra pantolonunu bir kez daha bağladı.

"Elbette," dedi. "İstediğiniz zaman hizmetçileri ağırın."

"Evet."

Dk, "İyi geceler," dedi ve başını sertçe salladı.

Catherine hazırlıksız yakalandığı için ona gözlerini kırpıştırdı. Bir anda bambaşka bir insana dönüşmüş gibiydi. Onu çok iyi tanımıyordu ama onu terk ettiğini anlayınca, Catherine kendini garip bir ekilde kederli hissetti.

Ondan kalmasını isteyemeyecek kadar gururluydu.

BÖLÜM LL



William'ın bir karısı vardı. Bu iyiydi. *Garipti*.

Parmaklarını masasının cilalı tahtasına vurarak genç kadını düşündü. Düğün geceleri beklendiği gibi güzel geçmişti ve onun da iyi olduğunu tahmin ediyordu.

Daha iyi bir adam kahvaltıda ona katılabilir ya da ilk aşk toplantısının tatmin edici bir sonuca ulaştığından ve sadece biraz acıyla sonuçlandığından emin olmak için odasına gelebilirdi, ama o çoğu erkek gibi değildi. Ayrıca, Sarsen Dükü olarak bir eşin dikkatini dağıtmasına izin veremeyecek kadar çok yükümlülüğü vardı. Ne kadar çekici olursa olsun.

Kapısı kibarca çalındı. "Girin," diye anons etti.

Kapı açıldı ve Geoffrey derin bir selam verdi. "İstediğiniz gibi, Majesteleri."

Uşak kenara çekildi ve Brookshire Kontu Algernon Hamilton'ın iri cüssesi ortaya çıktı. Sırıtarak, sanki oranın sahibiymiş gibi William'ın çalışma odasına girdi. Adamın kahverengi gözleri sıcaktı ve iyi bir mizahla parlıyordu. "Duyduğuma göre evlenmişsiniz ve beni davet etmemişsiniz," dedi Hamilton.

William içini çekti. Hamilton başka biri olsaydı, William bu yorumu rahatsız edici bulurdu, ama Eton ve Cambridge'deki tüm arkadaşları arasında Hamilton, William'ın gerçek bir arkadaşına en yakın olduğu kişiydi. William'ın düğüne davet etmesi *gereken biriydi*.

"Bunu nasıl öğrendin?" William onun yerine sordu.

"Bana bir içki koy, sana anlatayım."

William kaşlarını çattı ama Hamilton etkilenmedi. Bunun yerine adam bir sandalyeye çöktü ve alaycı bir tavırla bir bacağına sandalyenin koluna attı. Hamilton kendini hiçbir zaman çok ciddiye almamıştı. Aslında, Londra'daki yoksullara duyduğu tuhaf ve kalıcı düşkünlük dışında *hiçbir şeyi* ciddiye almazdı.

William sürahiye uzanarak, "Seninle neden arkadaş kaldığımı anlayamıyorum," dedi.

Hamilton, "Mükemmel bir zevkiniz var," diye yaptı.

William bir bardak doldurup arkadaşına uzattı, o da hemen aldı. "Yine de," dedi Hamilton. "Beni asıl konumdan, yani düğününü bana bildirmeyi ihmal ettiğin konusundan uzaklaştırmana izin vermeyeceğim."

William konyak sürahisini inceledi ve kendi kadehini doldurdu. "Evliliğimi nasıl öğrendin? Daha dün oldu."

Hamilton küçümseyici bir el salladı. "Konuyla alakasız. Beni neden davet etmediniz? Orada olmak isterdim."

William, "Oldukça hızlı bir olaydı ve karımın erkek kardeşi bu kadar sinir bozucu olmasaydı daha da hızlı olabilirdi," dedi.

Hamilton, "Sazlık Dükü kız kardeşlerini korumasıyla tanınır," dedi. "Birini evlilik yatağına bırakma konusundaki tereddütlerine şaşırdığımı söyleyemem."

Hamilton'ın kaynağı belli ki Ton'a erişimi olan biriydi ve görünüşe göre oldukça dedikoducuydu, Hamilton'ın şirketinin çoğu göz önüne alındığında şaşırtıcı değil.

"Leydi Catherine'i seçmenize şaşırdım," diye devam etti Hamilton. "Onun hakkında bir şey biliyor musun, dostum?"

"Elbette," dedi William. "Onunla evlendim."

Hamilton brendisinden bir yudum aldı ve William'ın çok iyi tanıdığı bir ifadeyle başını hafifçe yana eğdi.

"Bana aklımı kaçırmışım gibi bakmanıza gerek yok," dedi William hışımla. "O uygun bir gelin ve yeterli bir düşes olacak."

Hamilton, "Ton'un diğer kadınlarına hiç benzemiyor," diye uyardı. "O çok... ateşli. Disiplinsiz."

"Onunla iyi geçinmemene şaşırdım," dedi William kuru bir sesle, "senin de büyük ölçüde tutkuların tarafından yönetildiğin ve *disiplinsizliğin* vücut bulmuş hali olduğun düşünülürse."

"Beni yaraladınız," dedi Hamilton. "Genç bayana karşı özel bir nefret beslemiyorum ve haklısınız. Eğer çevremizde ortak tanıdıklarımız olsaydı onunla pekala arkadaş olabilirdik. O sizin eşiniz olduğu için, yine de arkadaş olabiliriz. Ama onunla *evlenmek* istemezdim. Bana çok benziyor."

"Umarım sana *çok fazla* benzemiyordur," dedi William, yıllar süren dostlukları boyunca Hamilton hakkında duyduğu müstehcen hikâyeleri düşünerek.

"Ne demek istediğimi biliyorsun," diye alay etti Hamilton. "Yine de sen mutluyun, ben de senin adına mutluyum."

"Güzel," dedi William. "Onunla gerçekten de Hester ve Hannah için evlendim. Hayatlarında kadınsı bir varlığa ihtiyaçları var."

"Bir mürebbiyeleri var," dedi Hamilton. "İyi bir terbiyesi olan güzel bir mürebbiye."

"Yetersiz," dedi William. "Kızları idare etmeye çalışıyor ama genç ve deneyimsiz. Üstelik iyi bir evlilik de yapamadı. Kız kardeşlerimi Mevsimlerine hazırlayabilecek ve avantajlı evlilikler yapmalarına yardımcı olabilecek bir hanıma ihtiyacım var."

Hamilton bir kaşını kaldırdı. "Yakın zamana kadar, kendi eşiniz evlilik tekliflerini güvence altına alma konusunda pek de becerikli değildi. Kendi kız kardeşlerinizi daha iyi idare edebileceğini nasıl öngörüyorsunuz?"

William, "Düşesim evlilik tekliflerini gerçekten istemediği ve Reeds onu uygun bir hanımefendi gibi davranmaya zorlamadığı için kabul etmedi," dedi. "Eşim bana düzgün bir düşes olacağına dair güvence verdi ve düğün günümüzde bunu gördüm."

"Göreceğiz," diye yanıtladı Hamilton, güvensizliğini gizleme zahmetine girmeden. "Yine de seçiminizden memnun görünüyorsunuz. Sanırım tebrik etmek gerekiyor."

"Evet." William durakladı ve gözlerini kıstı. "Ama neden buradasınız? Bu sadece sosyal bir ziyaret mi?"

Hamilton gülümsedi. "Çoğunlukla. Eğer parlamentoda tartışmaya karşı değilseniz, bir konuda desteğinizi almayı umuyordum."

William başını salladı. "Sezon bitti dostum," dedi ciddi bir sesle. "Şimdiden iş yapmaya bu kadar hevesli misin?"

Hamilton masayı göstererek, "Senin kadar hevesli," diye cevap verdi. "Aksi takdirde, burada kâğıtların altında saklı olmazdın."

William iç çekti. "Hâlâ kardeşimin düklükte yarattığı karmaşayı çözmeye çalışıyorum."

"Ruhu şad olsun," dedi Hamilton kayıtsızca.

William çenesini sıktı. "*Dikkatli* ol."

"Gücendirdiysem özür dilerim," diye yanıtladı Hamilton kadehini sallayarak.

"Sadece alkol konuşuyor."

Sanki Hamilton'ın yaptığı *herhangi bir şeyden* üç yudum konyak sorumlu olabilirmiş gibi. William bir elini saçlarında gezdirdi ve yüzünü buruşturdu. Kardeşi merhum Sarsen Dükü'ne tuhaf ve çelişkili bir saygı duyuyordu. Thomas düklük için kötünün de ötesinde bir şey yapmıştı. Parayı sınırsız bir kaynakmış gibi harcamış, abartılı balolara ev sahipliği yapmış, kıtayı baştan başa dolaşmış ve aşırı derecede içmişti.

Thomas'ın başka bir beyefendiye saldırması ve bir düelloda ölmesi kimse için sürpriz olmamıştı. Hiçbir zaman yakın olmamışlardı ama yine de William kardeşini sevdiğini ve ona karşı ailevi bir sadakat beslediğini fark etmişti.

Hamilton, "Yoksullara ek yardım sağlamak için bazı yasalar hazırlamak istedim," dedi. "Bitirdiğimde bir göz atıp beni desteklemek isteyip istemeyeceğinizi merak ettim. Bilirsiniz ki bazı lordlarla sık sık ters düşerim."

"Bunu düzeltmek için hiçbir çaba göstermediniz," dedi William.

"Yapmalı mıyım?"

William birdenbire kendisini bir şekilde vahşi, eksantrik insanlarla çevrili bulunduğunu fark etti. *Bu* nasıl olmuştu?

William kuru bir sesle, "Ara sıra işine yarayabilir," dedi. "Ve sen de tıpkı onun gibi davranırken karımın uygunsuz olduğu konusunda ısrar etmen ne kadar küstahça! Hem de kendi itirafınla!"

Hamilton sadece omuz silkti. "Bir erkeğin izin verilen davranışlar konusunda bir kadından daha fazla özgürlüğe sahip olduğunu siz de benim kadar iyi biliyorsunuz. Ayrıca ben düşes olmak için yarışmıyorum. Kaçınılmaz olarak evlendiğimde, gelin sıkıntısı çekeceğimi sanmıyorum. Herhangi bir baronun kızı, kontes olabileceği anlamına geliyorsa, en iğrenç kontla bile seve seve evlenir."

"Sanırım size yardım edeceğim," dedi William. "Savunucusu bir ahlaksız olsa bile, davamız haklı."

Hamilton göz kırptı. "Sizin hiç kötü alışkanlığınız yokmuş gibi mi davranayım?"

William, "Benden bir iyilik istediğimize göre bu ideal olurdu," diye belirtti.

Hamilton sırttı ve sahte bir kadeh kaldırdı. "O halde, adınıza en ufak bir ahlaksızlığı olmayan en ahlaklı adamlardan birisiniz."

William'ın düşünceleri genç gelinine ve onun bir gece önce koltuğun üzerine nasıl eğilmiş görüldüğüne kaydı. Zihninin gözünde onun sert nefes alışlarını duyuyor ve omurgasının uzunluğunu izleyen boncuk boncuk terleri görüyordu. Afrodite'i bile kışkındıracak kadar mükemmel bir vücudu vardı.

Bu hiç iyi değildi. Karısının dikkatini dağıtmasına izin veremezdi.

William kuru bir sesle, "Ve sen de bir yalancısın," dedi.

"Bütün erkekler öyledir," diye yanıtladı Hamilton. "Özellikle de tonların arasındakiler. Hayatımızın her anında dürüstçe konuşsak birbirimizi parçalarız."

"Büyük olasılıkla."

"Düklüğün *durumu* nasıl?" Hamilton öne doğru eğilip masanın üzerine yayılmış kâğıtlara bakarak sordu. "Sizinle ne zaman konuşsam, sanki yeni bir çürümüşlüğü ortaya çıkarıyorsunuz."

William içini çekti. "*hissediyorum*. Bu sefer bir gelin keşfettim."

"Leydi Catherine?"

William, Thomas'ın hiç dokunmadığından bile şüphelendiği, rahmetli babasının kâğıtlarının arasına gömülmüş sözleşmeyi bulma hikâyesini kısaca anlattı. William sözlerini bitirdiğinde Hamilton dişlerinin arasından ılık çaldı.

"*Bu* ne büyük bir sürpriz olmalı. Ama Leydi Dorothy yerine Leydi Catherine'i seçtiniz?" Hamilton sordu. "Kız kardeşlerinizin hayatında çok daha iyi bir annelik yapmaz mıydı? Leydi Dorothy'nin evde kalmaya yemin ettiğini biliyorum ama Sarsen Dükü'nü reddedeceğini düşünemiyorum."

"Hayır," dedi William. "Eninde sonunda dediğimi yapacaktı."

"Ama?" Hamilton bir kaşını kaldırarak sordu.

William omuz silkti. "Ben küçük kız kardeşi seçtim. O daha uygun görünüyordu ve çok daha az şikâyetle benimle evlenmeyi kabul etti."

Özel olarak, karısının ne kadar *ilgi çekici* olduğunu düşündü. Birinin ona meydan okuyacak cesarete sahip olması nadir görülen bir şeydi ve bunda takdire şayan bir şey vardı, özellikle de cesaretin böylesine genç bir kadından geldiği düşünülürse. Reeds kendi başına bir düktü ama onun meydan okumaları bile küçük ve kolaylıkla bastırılabilen . Karısı, yani düşesi ise tamamen farklıydı.

"İlginç," dedi Hamilton, brendisinin kalanını yudumlarken. "Belki de gelinini sandığım kadar iyi tanımıyorumdur."

William homurdandı. "Onu yeterince iyi tanıyorsun," dedi uyarırcasına.

Hamilton güldü. "Öyle bir niyetim yoktu. Beni korkutmaya çalışmanıza gerek yok."

William brendisinden bir yudum aldı ve gözlerini kıstı. "Hayır mı?"

"Hayır," dedi Hamilton içtenlikle. "Siz benim dostumsunuz ve ne sizin ne de düşesin itibarını zedeleyecek bir şey yapmam. Bunu şimdiye kadar bilmiyor muydun?"

William kaşlarını çattı. "Sana güveniyorum."

Bunun doğru olduğundan pek emin değildi. Hamilton, William'ın yanında gerçekten kendisi olabileceğini hissettiği tek kişiydi. William, Hamilton'ın yanında bütün rolleri bir kenara bırakabiliyor, *kendisinin* ya da *düklüğün* nasıl konusunda endişelenmiyordu ama yine de arkadaşının G hretini iyi biliyordu. Hamilton daha  nce evli bir kadınla yatmıştı. Yeni evli bir d şes karşı konulması zor bir  d l olabilirdi.

"G zel. Daha iyisini yapmalısın," dedi Hamilton, boş bardağı William'ın masasına koyarken. "Ne de olsa g vensizliğinizi hak edecek hi bir şey yapmadım."

"Hen z değil," dedi William.

Hamilton sırtarak, "Asla," diye cevap verdi. "Ve asla yapmayacağım. Yine de seni b y leyici gazetelerinden alıkoymayacağım. Nasıl olabileceğinizi biliyorum."

Hamilton ayağa kalktı.

"Bununla ne demek istiyorsun?" William sordu. "Nasıl ?"

Hamilton omuz silkti. "Demek istediğim, çalışırken genellikle işi bırakmak istemezsiniz. İş hayatından uzun süre uzak kalırsanız oldukça asabi olabiliyorsunuz."

"Bu doğru değil."

"Bu *tamamen* doğru. Eğer bana inanmıyorsanız, herhangi birine sorun. Karına sor," dedi Hamilton, gözleri muziplikle parlıyordu. "Bu sabah onunla henüz konuşmadığınızı garanti ederim."

Gerçekten de öyle olmamıştı ama William'ın Hamilton'a, onun davranışlarını bu kadar doğru tahmin etmiş olmanın tatminini tattırmaya hiç niyeti yoktu.

William yumuşak bir sesle, ", " dedi.

Hamilton eğildi. "Öğleden sonranın tadını çıkarın."

Adam gittikten sonra William boş bardağa baktı. Belki olması gerekenden biraz daha fazla çalışıyordu ama birinin düklüğü kurtarması gerekiyordu. Thomas her şeyi berbat etmişti ve Sarsen Düklüğü'nün yeniden bütün ve müreffeh olması için fedakârlıklar yapılması gerekiyordu.

CKAPTER 1s



Catherine'in Sarsen Düşesi olmasının üzerinden *bir* hafta geçmişti. O ortak tutku gecesinden beri kocasını gerçekten görmemişti. Catherine daha iyi bilmeseydi, düğünü tamamen hayal ettiğini düşünebilirdi. Sanki bir hayaletle evlenmiş gibiydi.

Catherine, Hannah'nın örnekleyicisinin kenarına eklediği narin, mor çiçeklere bakarak, "Nakışınız oldukça olağanüstü," dedi.

"Teşekkür , ," dedi Hannah, dudakları seğirerek. yarım yamalak bir gülümseme çabasıydı.

Majesteleri. Catherine boğazında yükselen yumruyu zorla bastırdı. Bu unvan ona ne olduğunu ve kiminle evlendiğini ısrarla hatırlatıyordu. Çok az tanıdığı ama aynı zamanda düşüncelerini tüketen bir adamla evli olmak tuhaf bir duyguydu.

Bir de kız kardeşleri vardı. Catherine artık onların vasisiydi ve onlar hakkında ağabeylerinden bile daha az ey biliyordu. İlkel ve düzgün, soğuk ve mesafeli kalıyorlardı ve Catherine her tepkisinin soğukkanlılıkla analiz edildiğini hissediyordu. Yine de onların kalbini kazanmaya çalışmalıydı.

"Bana *Majesteleri demenize* gerek yok," dedi Catherine. "Ben *Catherine*."

Belki de onu en çok rahatsız eden şey resmiyetti. Ailesi canlı ve sevgi doluydu. Evlerinde ya da kalplerinde resmiyetin hiçbir zaman önemli bir yeri olmamıştı ve şimdi kendisini yabancı bir kurallar ve kısıtlamalar dünyasına itilmiş gibi hissediyordu.

Hannah çenesini yukarı kaldırarak, "Bu son derece gayri resmi bir davranış olur," dedi. "Sarsen Düşesi olduğunuz için size saygı duymak ."

Ona çok istediği gibi *Catherine* demesi daha saygılı olmaz mıydı? Yanağının içini ısırarak bu duruma en iyi nasıl yaklaşacağını düşündü. Ne de olsa onlar sadece kızdı.

"Bu doğru olsa da," dedi Catherine dikkatle, "birbirimizden çok hoşlanacağımızı umuyorum."

Hester, "Kardeşimizi çok seviyoruz ve ona *Majesteleri* diye hitap ediyoruz," diye karşı çıktı. "Bir kişiye nasıl hitap ettiğimiz, onu özellikle sevip sevmediğimizle ilgili değildir."

"Sanırım bu bir dereceye kadar doğru," diye yanıtladı Catherine.

Bakışları kendi nakışına kaydı, sadece *yeterli* olan bir dizi küçük pembe çiçeğe. Ğğne iğinden her zaman nefret etmişti ve yüzünü buruşturmasından, Catherine Hester'ın da aynı Ğeyleri hissettiğinden Ğüpheleniyordu. Gerçi iki kız da pek gülümsemediği için kesin bir Ğey söylemek zordu.

"Ama başkalarına nasıl hitap ettiğimizin, bireylere karşı hissettiklerimiz hakkında bir şeyler gösterdiğini de düşünüyorum," diye devam etti Catherine, konuşurken bile cevabını düşünüyordu. "Başka türlü olmayan belli bir yakınlığa işaret ediyor olabilir."

Ğki kız da ikna olmuğ görünmüyordu. Catherine bir iç çekişi bastırdı, kendisiyle ilgili herhangi bir hayal kırıklığı belirtisi göstermeyi reddetti. Dorothy bu durumda ne yapacağını bilirdi. Neşesi ve gülümsemesiyle bu genç kızları çoktan büyülemişti bile.

"Majestelerinin çalışma odasında yaşadığına inanmaya başlıyorum," dedi Catherine dikkatle. "Evlendiğimden beri onu neredeyse hiç görmedim. Her zamanki gibi işlerini böyle mi yapıyor?"

Hester burnunu kırıkırdı ve gözlerinde *bir şey* parlar gibi oldu. Bu geçici duygu her neyse, o kadar çabuk kayboldu ki, Catherine'in onu tanımlayacak zamanı bile olmadı.

"Evet," dedi Hester. "Majestelerinin her zamanki alışkanlığı çalışma odasında çalışmaktır ve eğer orada değilse, Londra'ya ya da başka bir yere seyahat ediyordur."

"Sarsen Dükü olarak ilgilenmesi gereken çok işi var," diye ekledi Hannah, sözlerini ciddi bir baş hareketiyle vurgulayarak.

Belki de düğün gecemizi kaçırmadığı için onur duymalıyım.

O geceyi hatırlayınca Catherine'in yüzü ısındı. Ertesi gün ağırları olsa da, kendini tıpkı bunun gibi bir deneyim daha yaşamak isterken bulmuştu. Onu kahvaltıda görmeyi ve birbirlerine sinsî gülümsemeler atmayı bekliyordu. Onun kendisine takılabileceğini ya da daha sonra başka bir aşk macerası yaşamak için kendisini arayabileceğini düşünmüştü ama ikisi de olmamıştı.

"Elbette," dedi Catherine. "Kardeşim Elias da bir dük, o yüzden ne kadar çok iş olduğunu iyi bilirim."

Yine de Elias hiçbir zaman bu kadar mesafeli olmamıştı. Catherine'in kardeşinin dünyanın en iyi dükü olmadığı doğruydu, ama yine de iyi bir düktü. Ve o

ailesinin onları sevdiğini bilmesini sağlamak için bolca zamanı vardı. Majestelerinin böyle davranmak için nasıl bir mazereti olabilirdi ki?

Hester, "Yine de seninle bahçede perileri kovalayacak zamanı buldu," dedi. "Bizimki kadar meşgul olmasa gerek."

Catherine, "Ama kardeşin arada bir çalışma odasından çıkıyordur," dedi. "Bahçede yürürken ve ata binerken de size katılıyordur herhalde."

Hannah başını salladı. "Bazen yemekte bize katılır."

"Ve tatillerde," diye ekledi Hester.

Catherine uzun bir süre kızları düşündü. Majesteleri kız kardeşleri için bir vasi mi istemişti, çünkü onların hayatlarına hiç karışmıyor muydu? Onun hayatlarında sık sık yer aldığını ve kendisinin de sadece, o olmadığında vasi rolünü oynaması istenen bir kadın olduğunu varsaymıştı. Ancak kızların konuşmalarından, onun hayatlarına pek de dahil *olmadığı* anlaşılıyordu.

"Yakınlarda harika bir park olduğunu duydum," dedi Catherine. "Yarın gitmeliyiz. Belki de Majestelerini bize katılmaya ikna edebiliriz."

"Gelmeyecek," dedi Hester. "Daha önce de bize katılmasını istedik ama çok meşgul olduğu konusunda ısrar etti. Bu sefer de farklı bir şey olacağını sanmıyorum."

Hannah başıyla onayladı. "Ne kadar yalvardığımızın bir önemi yok. O bize katılamayacak."

"Bu konuda hiçbir şey söylememek en iyisi," dedi Hester. "Aksi takdirde onun yalnızlığını bozarız ve Majesteleri çalışamaz hale gelir."

"Ama her zaman çalışacak hali yok ya," dedi Catherine. "Bizimle gelebilse çok keyifli olurdu, değil mi?"

Hannah iğnesini numuneye gereğinden fazla kuvvet uygulayarak batırdı. "Evet ama bizimle gelmeyeceği için bu konunun bir önemi yok. Bizimle geçirecek zamanı hiç yok."

"Seninle bu yüzden evlendi," dedi Hester, "o bizimle vakit geçiremezken sen geçirebilesin diye."

Catherine yüzünü buruşturdu, çünkü kendisi de aynı şeyi tahmin etmesine rağmen, kızlar bilmeseydi daha iyi olurdu diye düşündü. Ağabeylerinin onlarla vakit geçirmek istemediğini düşündüklerinde kendilerini ne kadar kötü hissediyor olmalıydılar?

Ve Catherine, rolünün ağabeylerinin yerine geçmek olduğunu bildiklerinden, onun hakkında daha iyi düşüneceklerini hiç sanmıyordu. Daha önce sahip olmadıkları bir koruyucu. Catherine'in göğsünde bir düğüm sıkıştı.

"Belki onu başka türlü ikna edebilirim," dedi Catherine. "En azından denemeye gayret edeceğim. Senin vasin olarak, yarın bize katılmasının sana büyük yarar sağlayacağını söyleyeceğim."

"Bunun işe yarayacağına inanıyor musun?" Hannah şüpheyile sordu.

"Sanırım senin yeterli olduğunu söyleyecektir," diye ekledi Hester. "Eğer sen bizimle olursan, başka kimseye ihtiyaç kalmaz."

"Belki," diye yanıtladı Catherine, "ama kesinlikle denemeye değer. Bu akşam ona yaklaşıp soracağım."

Hannah mırıldandı. "Thomas Sarsen Dükü olduğundan beri parkta bize katılmadı."

"Thomas?" Catherine sordu.

Onun kızların babası olmadığını varsaydı. Böylesine resmi çocuklar kuşkusuz ona *Thomas* demezlerdi.

"Ağabeyimiz," dedi Hester. "Majestelerinden önce düktü."

"Oh," dedi Catherine.

Thomas çok genç ölmüş olmalıydı. Catherine kaşlarını çattı. Genç bir Sarsen Dükü'nün bir yıl kadar önce bir düelloya karıştığını çok az hatırlıyordu.

Bu, Hannah ve Hester'ın hem annelerini hem de ağabeylerini arka arkaya kaybettikleri anlamına geliyordu. Catherine'in kalbi onlar için acıyordu. Her şey ne kadar zor olmalıydı! Hayatta kalan tek akrabaları da bütün saatlerini çalışma odasına kapanarak geçiriyor, parkta onlara katılamayacak kadar kafayı işine takıyordu.

"Dükken Thomas her zaman çalışma odasında olmazdı," dedi Hester, "ama bizimle de vakit geçirmezdi. Çoğu zaman Londra'da ya da yurtdışındaydı."

"Anlıyorum," diye mırıldandı Catherine.

Bu kızların bu kadar soğuk ve resmi olmalarına şaşmamak gerekirdi. Kendi başlarının çaresine bakmaya alışmışlardı ve Catherine, daha fazlasını ummaya cesaret ederlerse, umutlarının boşa çıkacağından çok korktuklarından kuşkulanıyordu. Catherine dudağını ısırды. Dorothy ne yapacağını bilirdi, ama bu zavallı kızların elinde sadece o vardı.

Elinden gelenin en iyisini yapmalıydı. Herkesin ondan isteyebileceği tek şey buydu ama Catherine elinden gelenin yeterli olmayacağından korkuyordu.

"Peki," dedi Catherine. "Çaba göstermeliyim ve eğer Majesteleri bu kez bize katılmayı kabul etmezse, o yumuşayana kadar tekrar tekrar deneyeceğim."

"Merhamet edeceğine inanıyor musun?" Hannah sordu. "Siz bir leydisiniz ve herkes bilir ki lordlar leydileri dinlemez."

Catherine kararlı bir tavırla, "Ben çoğu kadına benzemem," dedi. "Bana defalarca böyle söylendi. Ağabeyin parkta bize katılana kadar pes etmeyeceğim. Söz veriyorum."

Hester çekingen bir tavırla gülümsedi. "Majesteleri bize sizin alışılmadık biri olarak bilindiğinizi söyledi."

"Alışılmadık mı?" Catherine sordu. "Öyle mi dedi?"

Hannah başıyla onayladı. "Alışılmadık ama bize düzgün hanımlar olmayı öğreteceksin."

Zaten düzgün hanımlar gibi *görünüyorlardı*. Aslında fazla düzgün. Catherine elindeki nakığı bir kenara bırakıp ellerini kucağında kavuğturdu. "Bunu göreceğiz," dedi. "Ėkinizin de henüz düzgün olmak konusunda endiğelenmenize gerek yok, toplumla tam anlamıyla tanığana kadar olmaz."

"Kulağā rüya gibi geliyor," dedi Hannah iç çekerek. "Bütün o balolar ve elbiseler."

"Bazen rüya gibi oluyor," diye onayladı Catherine. "Dans etmek de çok zevkli. Kız kardeşim Bridget sezonun bitmesinden hep korkar çünkü taşrada daha az balo olur ve o dans etmekten çok zevk alır."

"Onu hatırlıyorum," dedi Hannah. "Senin küçük kız kardeşin."

"Evet."

"Sıra dışı bir aileye benziyorsunuz," dedi Hester, ses tonu kelimelerin büyük bir özenle seçildiğini gösterir gibiydi.

Aynı şeyi senin ailen için de söyleyebilirim, diye düşündü Catherine.

Sonuçta hangisi daha sıra dışıydı? Birbirlerini çok seviyor gibi görünen bir aile mi, yoksa hiç vakit geçirmiyor gibi görünen bir aile mi? Tuhaf olan kesinlikle *Catherine'in* ailesi değildi. Ne olduğunu anlayamasa da, Majesteleri'nin bu davranışının bir nedeni olmalıydı.

Dkn kendisi de hâlâ kardeşinin ve annesinin ölümünün yasını mı tutuyordu? Belki de kederini kız kardeşine daha az belli etmek için kendini soyutlamaya karar vermişti. Eğer yleyse, bu yaklaşım işe yarıyor gibi görünüyordu. Bunun yerine, onun sürekli meşgul olduğuna ve kendileriyle geçirecek zamanı olmadığına inanıyorlardı.

"Sıra dışı olabiliriz," dedi Catherine sonunda. "Ama ben biraz sıradışı olmayı seviyorum. Bir aile olarak mutluyuz ve bu kesinlikle her şeyden daha önemli."

"yle mi?" Hannah şüpheyle sordu. "Başkalarının sizi sıra dışı olarak algılaması canınızı sıkıyor mu?"

"Bazen," diye itiraf etti Catherine, "ama kendime karşı dürüst olmamaktansa bazılarının beni biraz tuhaf bulmasını tercih ederim."

"Peki ya itibarınız?" Hester sordu. "Zarar görebileceğinden endişe etmez misiniz?"

Catherine düşünerek, "Belki," diye kabul etti.

Majesteleri muhtemelen bu tür konularda tamamen dürüst olmamasını tercih ederdi.

"Kendimi düşünüyorum ve özel hayatımda kendimim," dedi Catherine. "Ama toplum içinde Sarsen Düşesi'yim. Bunu bir performans olarak düşünüyorum, sanki rol yapan bir aktrismişim gibi. Gece bittiğinde, performansımı tamamlamış oluyorum ve sadece kendim olmama izin veriliyor."

"Oh," dedi Hannah sessizce. "Ne kadar ilginç."

"Evet," diye yanıtladı Hester.

Bütün hafta boyunca kızlar ilk kez onun sözleriyle gerçekten ilgileniyormuş gibi görünüyorlardı. Derin düşüncelere dalmış gibiydiler, sanki söyledikleri üzerinde kafa yoruyorlardı.

"İlginç bir önerme," dedi Hannah sonunda. "Özel hayatında kendin ol ve başkalarının önünde bir aktris ol."

"Oldukça hoşuma gitti," dedi Hester.

"Bana aldatıcı geliyor," dedi Hannah, Catherine'in yüzüne sert bir bakış fırlatarak. "Bize karşı kendin gibi davrandığını nereden bileceğiz?"

"Ben senin koruyucunum," diye yanıtladı Catherine. "Senin yanında her zaman kendim olacağım."

Bunu söylerken bile bir şüphe titremesi hissetti. Şu anda kendini hiç de öyle hissetmiyordu. Sanki bir rolü oynuyormuş, kız kardeşi Dorothy'nin yetersiz bir kopyasıymış gibiydi. Yine de bu kızların iyiliği için denemek zorundaydı.

Ve bu kızlar için doğru olanı yapmanın ilk adımı, erkek kardeşlerini çalışmayı bırakmaya ikna etmektir.

KISIM 13



Karısı bir öfke gibi çalışma odasına daldı, onu cezalandırmaya gelmişti. yaptığı kötülükleri. Kadın açık kapı aralığında dururken kaşlarını kaldırdı. Kadın kapıyı çalma ya da giriŞ izni isteme zahmetine bile katlanmamıŞtı ve William, Catherine'in *bunu* yapması gerektiğini bildiğinden emindi.

Duvardaki saate bir göz attı. Akşam geç olmuştu ve sık sık olduğu gibi akşam yemeğİ boyunca çalışmıştı. William kalemini dikkatle yere bıraktı ve Catherine'in kapıyı kapatıp hışımla yere atlamasını izledi.

"Çİleden çıkarıyorsun," dedi Catherine.

William bir kaşını kaldırdı. "Öyle ?"

"Evet," dedi ellerini onun karşısındaki sandalyenin arkalığİna doğru kıvrarak. "Bir haftadır evliyiz ve düğün gecemizden beri seni görmedim."

Gözleri elbisesinin bedenine kaydđ ve gördüklerinden memnun oldu. Bakışlarının o günahkâr çekicilikteki kıvrımların üzerinde yavaşça dolaşmasına izin verdi. "Karılık görevlerinizi yerine getirmek için burada olduğunuzu mu varsaymalıyım? Çok istekli görünüyorsun," dedi William. "Bu çok uygunsuz bir davranış leydim."

Kadının yüzüne renk geldi ve William sırttı.

"Burada olmamın nedeni bu değil, Majesteleri."

"Oh?"

"Kız kardeşlerinizle ilgili."

William omurgasını dikleştirdi, rahat tavrı bir anda yok oldu. "Ne olmuş onlara?"

Catherine kollarını kavuşturarak, "Onlarla vakit geçirmiş olsaydın bu soruyu sormana gerek kalmazdı," diye cevap verdi.

"Affedersiniz?"

"Kız kardeşlerin yalnız," dedi Catherine. "*Ağabeylerinin* onlara ilgi gösterecek kadar uzun süre masasından kalkmasına ihtiyaçları var."

William kaşlarını çattı, içinde hayal kırıklığı yükseliyordu. "*Seninle* bu yüzden evlendim, yalnız kalmasınlar diye."

"Sanki ben onların kardeşinin yerine geçecekmişim gibi!" Catherine tersledi.

"Bana ne yapacağımı söyleyecek yerin yok," dedi William. "Sana yerini hatırlatmadan önce git buradan."

"Benim yerim mi?" diye alay etti. "Anlaşmamız *özelde* kendim olabileceğim yönündeydi ve *özeldeyiz*. Ben buyum işte. Hester ve Hannah'nın vasisi olarak hareket ediyorum, ki bu görevi bana sen verdin ve ağabeylerinin onlarla daha fazla zaman geçirmesi gerektiğini düşünüyorum. Onlar yalnız ve ben de yetersiz bir arkadaşım. Bir aile üyesine ihtiyaçları var."

William kaşlarını çatarak ona baktı ve genç kadına karşı hissettiklerini düşünmeye çalıştı. Bir yandan onun cesaretini takdir etmek zorunda kalıyordu. Kadın haklıydı; anlaşmaları onun özel hayatında kendisi gibi olabilmesiydi ve William'ın buna bir itirazı yoktu.

Öte yandan, bir eşin *böyle* davranmaması gerekiyordu ve kendini ona doğru fırlamak, onu dizlerinin üzerine almak ve ona bir öpücük vermek isterken buldu.

Bir eşin nasıl olması gerektiğine dair hak edilmiş bir hatırlatma.

"Dükaliğı yönetmeye çalışıyorum," dedi dişlerini sıkarak. "Bir kadın olarak, muhtemelen bununla ilgili her şey hakkında hiçbir fikriniz yok."

"Bunun ne anlama geldiğini çok iyi biliyorum," diye cevap verdi Catherine. "Kardeşimin de bir dük olduğunu unutmayın."

William kaşlarını çatarak, "Zamanını bahçede *peri* avlayarak geçiren bir dük," dedi.

"Ailesini seven bir dük!" Catherine karşılık verdi.

Genç kadın küstahça bir adım attı, yüzü kıpkırmızıydı ve gözleri alev alev yanıyordu. Öfkelendiğinde çok güzel oluyordu ve William'ın erkekliği ilgiyle kıpırdandı. Daha önce hiçbir kadın ona bu kadar açık bir şekilde kızmaya cesaret edememişti ve bu, çekici olmak için yeterince yeniydi.

Ve yine de *sinir bozucu*.

"Kız kardeşlerimi seviyorum," dedi William. "Hayatın kendisinden daha çok. Ama kiracılarıma karşı da bir sorumluluğum var. Onlara iyi bakıldığından emin olmalıyım."

"Ve masanızdan sadece birkaç saatliğine ayrılırsanız tüm düklüğün kargaşaya düşeceğini mi hayal ediyorsunuz?" Catherine ellerini kalçalarının üzerine koyarak sordu. "Eğer bu doğruysa, korkarım başlangıçta yeterli bir iş yapmıyorsunuz demektir."

"Çok rahat olmak bir düke yakışmaz," diye karşılık verdi William. "Bilmeni beklediğimden değil."

Catherine ona ters ters baktı. "Bahaneler," dedi. "Ara sıra kız kardeşlerinizle gezintiye çıkmanız dükalığa zarar vermez. Senin arkadaşlığını ne kadar özlediklerinin farkında değil misin?"

"İstedikleri zaman beni ziyaret edebilirler," dedi William kapıya doğru eliyle işaret ederek. "Çalışma odam sanki başka bir kıtadaymış gibi değil."

"Hayır," diye kabul etti Catherine. "Ama yapmayacaklar. Rahatsızlıklarından rahatsız olacağınızdan korkuyorlar ve onları geri çevirmenizi istemiyorlar."

William uzun süre ona baktı ve sözlerini düşündü. Hannah ve Hester onun *kız kardeşleriydi*. Onların varlığını asla can sıkıcı bulmazdı. Kuşkusuz bunu biliyorlardı.

Yine de kız kardeşlerinin yalnız olduğunu fark etmişti. Ne de olsa Catherine'le bu yüzden evlenmişti. Hayatlarındaki bu boşluğu doldurması gerekiyordu ve sanki şimdiden bu görevlerden kaçmaya çalışıyormuş gibi görünüyordu. William içini çekti ve bir elini saçlarında gezdirdi. Bunu düşünürken bile, bunun Catherine'in sözlerinin cömert olmayan bir yorumu olduğunu biliyordu.

"Kız kardeşlerimin böyle hissettiğine gerçekten inanıyor ?" diye sordu sessizce.

"Evet," dedi. "Öyle olduklarını biliyorum. Onlara biraz zaman ayırmalısınız, Majesteleri."

"William," dedi aniden.

"Affedersiniz?"

"Bana doğal olarak *Majesteleri* diyecek bir kadına *benzemiyorsunuz*. Eğer baş başa kaldığınızda kendiniz olacaksanız, bana *William demelisiniz*."

Catherine uzun bir süre ona baktı ve parmakları sandalyenin arkasına daha sıkı sarıldı. "Beni elimdeki konudan uzaklaştırmaya izin vermeyeceğim, William. Kız kardeşlerinin sana ihtiyacı var ve iyi niyetli olsan bile kendini onlardan saklaman kabalık olur."

"Belki de haklısınız."

Catherine ona gözlerini kırpığtırdı, ĖaĖırmıĖ gibi görünüyordu. "Haklıyım," dedi.

William'ın dudakları eğlenerek kıpırdadı ve neredeyse gülecekti. Catherine daha büyük bir kavga bekliyormuğ gibi görünüyordu ve William bunu bağaramayınca ne yapacağını bilemedi.

"Yarın parka gidiyoruz," dedi Catherine. "Bize katılırsan çok memnun oluruz."

William içini çekti, bakışları isteksizce önüne serilen belgelere kaydđ. "Yapacak çok işim var ve siz hepsini birden bırakmamı öneriyorsunuz. Bana daha fazla bilgi vermelisiniz leydim."

"Catherine. Sana *William* diyeceksem, *Catherine* olmalıyım."

Adam gülümsedi ve kadın da aynı şekilde karşılık verdi.

"Anı oldu," diye devam etti William, "yapacak çok işim var. Belki de birkaç hafta içinde bir nişanda size katılmamı istemiş olsaydınız."

"Birkaç hafta mı?" Catherine inanamayarak sordu. "Ciddi olamazsın."

"Ben tamamen ciddiylim."

"Hayatında biraz spontanlığa ihtiyacın var," diye yanıtladı Catherine. "Kâğıtlarını bir günlüğüne bırakırsan en kötü ne olabilir ki? Yarın hâlâ masanda olacaklar ve içindekileri bu kadar çabuk unutmuş olacağından şüpheliyim."

Sandalyeyi bıraktı ve onun yerine parmaklarını masanın üzerinde gezdirerek ona gülümsedi.

"Sadece parka bir gezi," dedi yumuşak bir sesle. "Bütün gününüzü alacak bir şey bile olmayacak, sadece karınız ve kız kardeşlerinizle geçireceğiniz birkaç saat. Bunu başarabilirsin; eminim."

William çenesini sıktı ve ona baktı. Catherine'de bir şeyler yumuamıtı; daha önce yüzsüzlük olan yerde artık sadece kadınsı bir yumuşaklık vardı.

"Peki ya sen?" William sordu. "Parkta sana katılmamı ister misin?"

Catherine'in yanakları pembeleşti. "Sanırım ben de seni daha çok görmek isterim. Ne de olsa evliyiz."

"Belki de beni farklı bir bağlamda görmek istersin," dedi William, kızın vücuduna uzun, lüks bir bakış atmasına izin vererek.

Catherine'in nefesi kesildi. "Ben... ne demek istediğınızı anlamadığımdan eminim."

"Sana gösterebilirim," diye düşündü.

Catherine gülümsedi ve nefesi duyulur biçimde hızlandı. "Bu hoşuma giderdi."

"Ama şimdi değil," diye alay etti. "Bitirmem gereken çok iş var ve sen beni yarın masamdan kaldırmaya kararlısın."

Kadının gözlerindeki hayal kırıklığı ifadesini kaçırmadı, kısa süreliğine de olsa William bundan zevk alıyordu. Karısı kötü ve aç bir kadındı. Kısa bir süre için alayını değıştirmeyi ve bunun yerine Catherine masanın üzerinde açık dururken onunla sevişmeyi düşündü.

"Anlıyorum," dedi Catherine. "Beni dikkat dağıtıcı biri olarak görüyorsun. Bu sahip olmak için yararlı bir bilgi."

"Nasıl faydalı?"

Nazlı nazlı gülümsedi. "Sana söylemeye niyetim yok. Yine de bir yolunu bulacağından eminim. Tüm bilginiz ve deneyiminizle."

William çenesini sıktı ve beli ilgiyle kıpırdandı. "Eğer dikkat dağıtmaya devam edersen, bu davranışını düzelteceğim."

"Öyle mi?" diye sordu, gözleri alaycı bir masumiyetle kocaman açılmıştı. "Anlaşmamızın özelde kendim olabileceğim yönünde olduğunu sanıyordum. Belki de özel hayatımda dikkat dağıtıcı olmak istiyorumdur."

"Toplum içinde de aynı derecede dikkat dağıtıcı olduğunuzdan şüpheleniyorum," diye homurdandı.

Onun yumuşak kıvrımlarının ve sinsi sırtışıların cazibesine kapılmadan önce gitmesi gerekiyordu.

"İşimi yeterince geciktirdiniz," dedi William. "Sözlerinizi dikkatle değerlendireceğim ve yarın parkta size katılıp katılamayacağıma karar vereceğim. Bugün ne kadar çok şey başarırsam, bunun gerçekleşme o kadar artar."

Catherine başıyla onayladı. "Çok iyi," dedi. "Umarım beni hayal kırıklığına uğratmamışsındır."

"Ben de öyle umuyorum."

Çalışma odasından çıkarken onun geri çekilen sırtını düşündü. Onu hayal kırıklığına uğratmak istemediğine karar verdi. Bu bir sorundu. William duyguları *sevmezdi*, hele bir başkasını memnun etme arzusunu içeren duyguları hiç *sevmezdi*. Duygular mantıksızdı ve sorumlulukları olan erkeklere uygun değildi. Mantıklı olmayı ve dikkatini gerçekler üzerinde yoğunlaştırmayı tercih ederdi. Catherine onun karısıydı. Ona hiçbir şey borçlu değildi.

Ama belki de bu konuda haklıydı.

CKAPTER 14



*T*araba parka yapacakları yolculuk için hazırlanmıştı. Sadece bir birkaç mil uzaktaydı ve Catherine oraya yürüyerek gitmekten zevk alırdı. Ancak Hannah ve Hester ondan çok daha gençti ve muhtemelen onun dayanıklılığına sahip değillerdi. Bu yüzden ata binmek zorundaydılar.

Catherine'in sinirleri sanki yıldırım çarpmış gibi enerjiyle doluydu. Bu, Ekselansları'yla - ona *William* demesi söylenmişti - evlendikten ve Sarsen Düşesi olduktan sonraki ilk gezintisi olacaktı. Parkta birkaç tonla karşılaşabilirdi. Catherine bu konuda ne hissettiğine karar veremiyordu.

Arabaya yaklaşırlarken Hester, "Sonbahar parkı ziyaret etmek için en iyi mevsim," dedi. "Hava güzeldir ve insan havada uçuşan bütün ötücü kuşları seyredebilir."

Hannah, "Serin havanın tadını çıkarıyorum," diye ekledi.

Catherine arkalarından yürüyor, birbirleriyle konuşmalarını dinliyordu; ama bu konuşmanın aslında *kendi* yararına olduğundan kuşkulanıyordu. Kızlar onu hayatlarına dahil etmeye çalışıyorlardı. Yanağının içini ısırdı, suçluluk duygusu midesini kemiriyordu. Tam da onların saygısını kazanmışken, William'ı aralarına katılmaya ikna edemeyerek onları hayal kırıklığına uğratmış olması son derece adaletsiz görünüyordu.

"Bir yere mi gidiyorsun?" Adamın sesi arkasından geldi ve onu ürküttü.

Catherine dönüp arkasına baktı. Sanki düşünceleriyle onu çağırması gibi William'ın kendisi arkasında duruyordu.

"Sen!" diye haykırdı.

"Ben," diye kabul etti, sırtarak. "Yoksa başka bir adam mı bekliyordun?"

Kalbi boğazında düğümlendi. Hester ile Hannah konuşmayı kesmişlerdi ve sırtı onlara dönük olmasına rağmen, Catherine kızların kendisini izlediklerini hissetti. Ağabeylerinin onlara katılmaya tenezzül edip etmeyeceğini görmek için izliyor ve bekliyorlardı.

"Bir erkek beklemiyordum," diye cevap verdi Catherine. "Ama buradasınız ve itiraf etmeliyim ki sizi gördüğüme hiç *memnun* olmadım. O halde parkta bize katılacağınızı varsayabilir miyim?"

"Sanırım yapacağım. Ne de olsa sadece bir günlüğüne yokluğumda düklük tamamen kargaşaya düşecek değil ya."

Catherine hafifçe gülümsedi. Bir gün önce söylediği kesin sözleri hatırlamıştı. Onlara katılmayı düşünceğini söylemiş olmasına rağmen, bunu yapacağını pek düşünmemişti. William bunun için kendi görevleriyle fazlasıyla meşgul görünüyordu. Yine de deniyordu. Bu iyi bir şeydi.

"Ayrıca," diye devam etti William. "Sevgili kız kardeşlerimle keyifli bir gün geçirmenin zamanı çoktan geldi de geçiyor. Sizinle parka gitmeyeli uzun zaman oldu."

"Öyle," dedi Hester, yüzü parlayarak.

Sanki güneş bir ömür boyu bulutların ardında saklanmış ve aniden ortaya çıkmak için o anı seçmiş gibiydi. Catherine küçük bir memnuniyet sarsıntısı hissetti. Dorothy olmadığı doğru olsa *da*, bu kızlara küçük de olsa bir mutluluk sunmayı başarmıştı.

William, "Ve yolculuk sırasında, ben düklüğün gelişmesini sağlamak için yoğun bir şekilde çalışırken, öğrendiğiniz her şeyi bana anlatabileceksiniz" dedi.

"Gerçekten de!" Hannah haykırdı. "Söylenecek çok şey var."

Arabaya girdiler ve uşak kapıyı arkalarından kapattı. Catherine koltuğa yaslanıp Hannah ve Hester'ın nakış ve çizim hikâyeleriyle kardeşlerini eğlendirmelerini dinlerken, kendini neredeyse evindeymiş gibi hissettiğini fark etti.

"Malikâneyi nasıl buldunuz leydim?" William sordu.

Leydim. İkizlerle birlikte olmanın William'ın biraz resmi davranmak istemesi için yeterince kamusal olduğunu düşündü.

"Yeterli," dedi. "Kocam masasından kalkıp arada bir halimi hatırlımı sorsa daha memnun olurum."

Daha çok Hannah ve Hester'ı düşünüyordu, ama biraz daha düşününce, Catherine bu sözlerin kendisi için de yeterince doğru olduğunu fark etti. Catherine *nedenini* tam olarak söyleyemiyordu. Belki de kardeşlerinin hep yanında olmasına alıştığı içindi, belki de Hester'ın onunla evlenmesi, ona eÇsiz bir zevk gecesi yaÇatması ve artık ona ihtiyacı yokmuÇ gibi davranması gururunu -kabul etmek gerekir ki, utanÇ verici bir Çekilde- biraz incitmiÇti.

"Bunu d    neceğim," dedi William, g  zleri i in i in yanarak.

William'ın onun iyiliğini nasıl isteyebileceğini d    nd  k   Catherine'in i indeki her  ey ısındı ve gerildi. William'ın boynunu   pt  ğ  n   ve o g  n yaptığı her  eyi anlatmasını istediğini hayal etti.

"Ne kadar c  mert  ," dedi Catherine. "Bunu d     neceksin."

"Ton parkta olacak," dedi Hannah. "Bayanları izlemekten ve elbiselerinin neye benzediğini g  rmekten her zaman keyif alırım. Her zaman  ok g  zel ve zarif oluyorlar."

"Ger  ekten de   yle," diye yanıtladı Catherine.

"Ve bir g  n ben de b  yle  ık kıyafetler giyeceğim," diye devam etti Hannah   zlem dolu bir i   eki le. "Toplum i ine  ıktığımda d  zg  n giyinmemi sağlayacaksınız, değil mi Majesteleri?"

Catherine'in sorulanın *kendisi olduğunu* anlaması bir kalp atı ını aldı.

"  yle yapacağım," diye cevap verdi. "Siz sosyeteye girmiş en g  zel kızlar olacaksınız. Sen ve Hester."

Hester burnunu kırıřtırdı. "Sosyeteye girmek isteyip istemediđimi bilmiyorum," diye dűřündű. "Kulađa çok yorucu bir iřmiř gibi geliyor."

"Olabilir," dedi Catherine.

"Bundan zevk almaya başlayacaksın," dedi William. "Majesteleri tonla yűzleřmeye hazır olmanızı sağlayacaktır."

"Evet," dedi Catherine.

Hester'ın gülűmsemesi bir an için dalgalandı ve Catherine sanki kendisinin daha genç bir versiyonuna bakıyormuř gibi hissetti. Bir zamanlar Ton'a katılmakta tereddűt etmiřti ama Elias onu hořgűrűyle karřılamıřtı. Sođuk ve heybetli William gibi deđildi.

Catherine bunu gerçekten isteseydi, Elias muhtemelen onun hiç evlenmemesine izin verirdi. William onu istediğinde bile, Catherine reddetseydi ağabeyinin buna razı olacağından emindi.

Ama yapmamıştı.

"Her Şey o kadar da k t  değil," dedi Catherine. "Bazen tonla birlikte olmak keyifli olabiliyor. Balolar b y k ve  oğu zaman eğlenceli. M zik de  vg n n  tesinde! Ve pek  ok yakışıklı beyefendiyle tanışıyorsunuz."

Bu, Dorothy'nin Catherine'i teselli etmek istediğinde s yleyeceği bir  eye benziyordu.

"G receğiz," diye mırıldandı Hester. "Sanırım kaderimde mavi  oraplı olmak var."

"Mavi  oraplı olup olmayacağını bilmek i in  ok gen sin," diye yanıtladı William. " n nde olgunlaşıp d zg n, gen  bir hanımefendi olmak i in uzun yıllar var."

Catherine'in hi  olmamıştı. B t n bunların ne kadar ironik olduğunu alaycı bir tavırla fark etti. William ondan, kız kardeğlerine d zg n bir hanımefendi olmayı  ğretecek bir kadın olmasını bekliyordu, oysa kendisi bunu asla ba aramamıştı. Ah, Catherine prensipte nasıl d zg n bir hanımefendi olunacağını bildiğini sanıyordu ama bu, bunu bir başkasına a ıklayabileceği anlamına gelmiyordu.

"Sanırım  yle," dedi Hester, g zleri pencereye doğru kayarak.

Sesi mutsuz geliyordu. William fark etti mi?

Bunu söylemek zordu, çünkü ona baktığında yüzü okunmuyordu. Belki de onlarla birlikte geldiğine pişman olmuştu ve şimdiden işine dönmeyi düşünüyordu.

"Mavi çoraplıları tercih eden bazı erkekler var," dedi Catherine. "Tamamen Çu ya da bu olman gerektiğini söyleyemem. Bunu sen de benim kadar iyi biliyorsun, William."

William ona sert bir bakış fırlattı ve Catherine'in dudakları eğlenerek kıpırdadı. William bu sözlerinden dolayı ona kızmış olabilir ve daha sonra bunu *düzeltilmek* isteyebilirdi. Catherine bunun ne anlama geldiğinden hâlâ tam olarak emin değildi ama Çimdiye kadar William'ın ona yaptığı hiçbir Çey *kötü* olmamıştı. Uzaktan yakından bile. Bilmediği bir Çeyin beklentisiyle omurgasından aÇağıya doğru bir zevk ürpermesi geçti.

Ama bilmek istiyordu.

"Göreceğiz," diye yanıtladı William. "Senin vesayetin altında kız kardeşlerimin düzgün birer hanımefendi olacaklarından eminim. Bu biraz eğitim gerektiriyor."

Hester dudağını ısırdı. "Belki doğayı benim kadar seven bir adamla evlenebilirim."

"Bu çok tercih ettiğiniz bir şey mi?"

Hester başını salladı. "Doğayı, bitkileri, hayvanları ve güneş ışığını her zaman sevmişimdir. Dünya çok güzel ve güneşin ve gökyüzünün altında özgür olmak varken hayatımızın çoğunu balo salonlarında ve koridorlarda geçirmek çok yazık gibi geliyor."

Catherine yumuşadı. "Eminim doğayı senin kadar seven birini bulacaksın. Tonlar arasında bilimsel düşünen pek çok erkek var ve eminim sen evliliğe hazır olduğunda da olacaktır."

"Ve başka şeylerle ilgilenen erkekler, değil mi?" Hannah gözlerini endişeyle kocaman açarak sordu.

"Evet," dedi Catherine.

William boğazını temizledi. "Gerçekten de öyle," dedi. "Lordların pek çok ilgi alanı vardır ve kadınlar hakkında pek çok şeye hayranlık duyarlar. İkiniz de düzgün birer hanımefendi olarak yetiştiğiniz sürece, saygıdeğer kocalar bulmakta zorluk çekeceğinizi sanmıyorum."

Catherine başını salladı.

Özel olarak, kızların bu kadar kolay koca bulup bulamayacaklarını bilmiyordu ama umutlarını yok etmek istemiyordu. Ayrıca, pekâlâ düzgün birer hanımefendi olabilirlerdi. Öyle olmayacaklarını kim varsayabilirdi ki? Bir zamanlar *kendisinin* saygın bir koca bulmasının imkânsız olduğunu düşünürdü ama bulmuştu.

Saygınlığın belli bir tanımı vardı. Catherine, bazı davranışları göz önüne alındığında, kocasının bu tanıma tam olarak uymadığını inkâr edemiyordu.

Araba sarsılarak hareket etti, tekerlekleri pürüzsüz, iyi aşınmış yolda takırdadı. Catherine kendi bakışlarını pencereye çevirdi, kırların onu süpürüp geçmesini izledi. Göğsünde bir sızı, erkek ve kız kardeşlerine duyduğu özlem düğümlendi. Onları bir daha ne zaman görecekti?

Onları ziyaret etmeyi *isteyebileceğini* biliyordu ama Catherine genç hanımların yeni evlerine alışmak için belli bir süreyi kocalarıyla geçirmelerinin beklendiğinin de farkındaydı. İsteddiği zaman ailesinin yanına dönmeyi öylece talep edemezdi. Bu onun için bile uygunsuz olurdu.

"Nasıl tanıştınız?" Hannah sordu. "Bir baloda mı?"

Demek bu kısmı onlara anlatmadı, diye düşündü Catherine.

William boğazını temizledi. "Evlenmeye o zaman karar vermedik ama birbirimizle daha önce balolarda tanışmıştık."

"Dans ettin mi?" Hannah sordu.

William, keskin bakışları Catherine'e doğru kayarken, "Hayır," diye cevap verdi.

"Beni görüp dans etmek istediğin oldu mu hiç?" Catherine gerçekten merakla sordu.

Evliliklerinden önce onunla ilgili pek bir şey hatırlamıyordu bile. Catherine onu bir ya da iki kez bir baloda görmüş olabileceğini düşündü, ama hiç konuşmamışlardı. Bir bakış bile atmamışlardı.

"Son yıllarda dans etmeyi pek düşünmedim," diye William.

Hayır, öyle olmadığını tahmin ediyordu. Neredeyse uyanık olduğu her anı çalışma odasındaki evrak işlerine ayırdığı düşünülürse bu pek de şaşırtıcı değildi.

"Şimdi seni tanıdığıma göre, sanırım keşke tanışaydım diyorum," dedi William. "Düğünümüz oldukça ani oldu. Eğer dans etmiş olsaydık... daha az öyle olurdu."

ve önceden konuştuk."

Catherine başını salladı. Bunu hayal etmeye çalıştı. Eğer o da -Herkes onun uygun bir hanımefendi olmadığını bildiği için sürekli ortalıkta görünmeyen bu kız, bu soğuk ve uygun dük tarafından dansa davet edilmişti? Bu akıl almaz bir şeydi.

"Belki de," dedi.

Kızların mutlu bir evlilik umutlarını azaltmak istemiyordu. Catherine kıpırdanmamak için ellerini birbirine kenetledi. William'a onlara tam olarak ne söylediğini sorması gerekiyordu. Catherine onun Hester ve Hannah'ya vasileri olacağını ve onlara düzgün birer hanımefendi olmayı öğreteceğini söylediğini biliyordu. Ama başka ne söylemişti? Aralarında bir aÇk olduğunu mu iddia etmişti?

Araba tıkırdayarak ilerledi ve Catherine sustu.

"Bize katılabildiğinize çok sevindim, Majesteleri," dedi Hannah. "Her zaman çok meşgul olduğunuzu biliyorum."

William yanıt olarak homurdandı. "Öyleyim. Ve eve döndüğümüzde yapacak çok işim olacak. Beni akşam yemeğinde görmeyi bekleme."

"Zaten bize katılmak gibi bir planı yoktu," dedi Catherine, Hannah'nın yüzünün nasıl düştüğünü görünce. "Seni suçlu hissettirmesine izin verme. Biz ne dersek diyelim ya da ne yaparsak yapalım o gece geç saatlere kadar çalışmaya devam edecekti."

William ona sert bir bakış fırlattı ve Catherine, William'ın onunla aynı fikirde olmadığını düşünerek bir kağıdı kaldırdı. Ancak William bunu yapmadı. Dük bunun yerine, konuyu kabul ediyormuş gibi başını hafifçe sallamakla yetindi.

"Ben de memnunum," dedi Hester.

Catherine William'a baktı, yüzünde kız kardeşlerinin sözlerine bir tepki olup olmadığını araştırdı. Onların minnettarlığını iç açıcı bulduysa da bunu belli etmedi. Çok tuhaf bir adamdı! Hiçbir şey onu etkilemez miydi? Catherine onun kalbinin taştan mı yapıldığına, yoksa hayatının her alanında taştan bir cephe inşa etmekte ısrar eden bir adam mı olduğuna karar veremiyordu.

Koltuğun üzerine eğildiğini ve adamın kendisine gösterdiği ilgiyi hatırladı. Düğün gecelerinde, duygularından yoksun bir adam gibi görünmemişti. Aksine, onu tutkulu ve ateş dolu bulmuştu. O adamı bir daha görebilecek miydi? Catherine düğün gecelerinden beri birçok kez onun hayalini kurmuştu ama adam bir daha hiç ortaya çıkmamıştı.

"Neredeyse geldik," dedi William.

Gerçekten de daha fazla at arabası ve yol kenarında birbirine karışan şık giyimli çiftler görebiliyordu. Sonunda araba durdu. Catherine, arabadan indiğinde kaçınılmaz olarak bozulacaklarını bilmesine rağmen, refleks olarak eteklerini düzeltti.

"Kimse *size* parkları sevip sevmediğinizi sormadı leydim," dedi William.

Uşak arabanın kapısını açarken, ", " diye cevap verdi.

Teker teker çıktılar. Catherine yere uzandı ve baldırlarını gererek ayak parmaklarının ucuna kadar yükseldi. Güneş hoş bir şekilde ılıktı, sıcaklığı sonbahar esintisiyle hafiflemişti.

"Çok güzel," dedi etraflarını saran yeşillığe bakarak.

Hester heyecanla, "Burası ilçedeki en iyi park," dedi. "Harika bir ördek göleti var."

"Öyle mi?"

Hester hevesle başını salladı. Sesini komplocu bir fısıltıya alçaltarak, "Oldukça hoşuma gidiyor," dedi. "Her zaman ördekleri kovalamayı düşünmüşümdür ama bunun uygunsuz bir davranış olarak görüleceğinden hep endişe etmişimdir."

Hester'ın gözleri bir an için uşakla tartışmakta olan ve konuşulan konunun kendisi olduğunu fark etmemiş gibi görünen ağabeyine kayd. Hannah'nın yanındaki Hester dudağını ısırıp ve sanki bir kabahat işlerken yakalanmış gibi gözlerini kaçırarak baktı.

Catherine biraz olsun anlamaya başlamıştı. Kız kardeşlerin William'ı onun kadar korkutucu bulup bulmadıkları ya da onu memnun etmek için aşırı istekli olup olmadıkları belli değildi, ama onun yanında gerçekten kendileri olabileceklerini hissetmedikleri açıktı.

Catherine'in göğsünde bir düğüm sıkıştı, çünkü *bunun nasıl* bir his olduğunu çok iyi biliyordu. Hiçbir zaman düzgün bir hanımefendi olamayacağını anlamadan önce, taliplerini etkilemeye çalışmıştı. Dorothy ve Bridget gibi düzgün olmaya çalışmış, ama sonunda bu tür davranışların kendisine yakışmadığını kabul etmek zorunda kalmıştı.

"Onları bugün kovalayabiliriz," diye fısıldadı Catherine.

Hester keskin, inanmaz bir nefes aldı. Hannah dehşetle bakıyordu.

"Yapamayız! Hester haykırdı.

"Akıl almaz bir şey," diye mırıldandı Hannah.

"Neden?" Catherine sinsice sordu.

Hester, "Majesteleri bundan hoşlanmayacak," diye fısıldadı. "Kadınlara yakışmayacak şekilde davranmamızdan hoşlanmıyor. Bunun ileride evlenmemizi engelleyeceğini söylüyor."

"Tonlar da burada," dedi Hannah, etraflarını işaret ederek.

Catherine güzel elbiseleri içindeki hanımları ve pahalı ceketleri içindeki beyleri kolayca gördü. Hannah haklıydı.

"Yine de sadece bir kez genç olacaksın," dedi Catherine. "Her kızın biraz hanımefendi gibi davranmak için fırsata ihtiyacı vardır ve gençliğinden daha iyi bir zaman olamaz. Endişelenmene gerek yok, çünkü ben suçu üstleneceğim ve Majesteleri ile her şeyin yolunda olduğundan emin olacağım."

Hester ve Hannah birbirlerine kuşkuyla baktılar. Sonunda William uşakla konuşmasını bitirip onlara katıldı. "Gidelim mi?" diye sordu.

Catherine kizlara göz kırptı. "*Yapacağız.*"

KISIM 15



Catherine başını dik tuttu ve omuzlarını geriye attı.

Parkta yürürken Hester ve Hannah da arkasından geliyordu. Söz verdiği gibi tam bir düşes gibi görünüyordu. *Kadına benzememekle* ilgili fısıltıyla söylediği sözlere bakılırsa, William korkunç bir şey bekliyordu.

Yine de verdiği söz onu gergin hissettiriyordu. Tonlarca insan parktaydı ve büyük bir kısmı William yeni gelini hakkında dedikodu yapıyor gibiydi. Kadınların hayranlarının arkasından birbirlerine mırıldanırken gözlerinin ona nasıl kaydığını gördü ve yanından geçtikleri neredeyse her beyefendi Catherine'e sırtmadan önce, *ah, çok çekici bir hanımefendiniz var*, dercesine *sertçe* baktı.

"Hava çok güzel," dedi Catherine.

Komik bir konu seçimiydi ama tamamen uygundu, bu yüzden William şikâyet etmek için bir nedeni olmadığını düşündü.

"Gerçekten de öyle," diye yanıtladı William. "Bir süredir ilk kez güzel bir gün."

"Nereden bilebilirsin ki? Çalışma odandan hiç çıkmıyorsun."

Bu söz pek uygun değildi ama kuşkusuz hak etmişti. "Çalışma odamın bir penceresi var, sevgili karıcığım. Gökyüzünün son birkaç gündür kasvetli ve kapalı olduğunu görebiliyorum."

"Gökyüzünü *görmek* için hâlâ kâğıtlarınızdan başınızı kaldırmanız gerekiyor," diye cevap verdi, gözleri eğlenceyle parlıyordu.

"İtiraf etmeliyim ki gözlerim zaman zaman işimden kayıyor," dedi. "O anlarda gökyüzüne bakıyorum."

"Anlıyorum."

"Bazen yağmuru seviyorum," dedi Hester. "Sesi rahatlatıcı ve uzaktan şimşek çakmasını izlemek kadar güzel bir şey yok."

"Şimşek korkunç bir şey," dedi Hannah burnunu kırıştırarak. "Bir insanın bundan nasıl zevk alabildiğini anlamıyorum."

"Benim hiçbir şeyden zevk almamı anlamıyorsun," diye karşılık verdi Hester. "Tıpkı senin nakışa olan düşkünlüğünü anlamadığım gibi."

"Peki ya sen?" Hannah dikkatini Catherine'e yönelterek sordu. "Nelerden hoşlanırsın?"

Catherine dudaklarını birbirine bastırarak düşündü. "Pek çok şey sanırım. Ėtiraf etmeliyim ki, nakış iğlemekten hiçbir zaman hoşlanmamışımdır ama iğne iği konusunda yetenekli hanımlara hayranlık duyarım. Gerçekten nefis eserler gördüm."

Hannah, Catherine'e gülümseyerek baktı, görünüşe göre bu cevaptan oldukça memnun kalmıştı. "İyi yapılmış bir nakış eşsiz bir sanattır," dedi. "Bence bunun müzeleri olmalı."

"Müzeler mi?" Hester kuşkuyla sordu.

"Gerçekten de öyle," diye yanıtladı Hannah. "Heykeller, resimler ve balmumu işleri için müzeler var. Neden nakış da olmasın?"

"Ne kadar yeni bir fikir," diye mırıldandı Catherine.

William, çoğu kadının geliştirdiği bir beceri olan nakışa adanmış bir müzenin neden olması gerektiğini anlamıyordu ama Hannah böyle bir müze hayal etmek isterse bu fıkre karşı çıkmazdı.

Catherine, "Belki de bir tane yaratmalısın," dedi.

Hannah başını salladı ve kaşlarını çattı. "Bütün bir binayı dolduracak kadar parça işlemek için çok zamana ihtiyacım var."

"Gerçekten de öyle," diye cevap verdi Catherine. "Size yardım etmek isterdim ama oldukça yavaşım ve ne yazık ki dikişlerim düzgün değil."

"Belki bana yardım edecek başka hanımlar da olabilir," dedi Hannah. "Dikişleri konusunda bu kadar pervasız olmayanlar."

Hannah az önce Catherine'e dolaylı olarak hakaret ettiğinin farkında değil gibiydi, ama William karısına bakıp yüzünde herhangi bir kızgınlık belirtisi ararken, yalnızca içten bir eğlence buldu.

"Sanırım yardım edebilirim," diye düşündü Hester. "Nakış işlemeyi pek sevmesem de, başkalarına da benim gibi doğadaki güzellikleri anlamaları için ilham vermek isterim. Belki de herbaryumuma kaydettiğim gibi fauna resimlerini nakışla işleyebilirim."

Catherine, "Bunun müzeye çok hoş bir katkı olacağını düşünüyorum," dedi.

"Ya da belki hepiniz nakışa olan hevesinizi başka bir şekilde kullanabilirsiniz," dedi William. "Annem Londra'dayken genç hanımların gittiği seminerleri ziyaret ederdi. Bu tür kurumlardaki kadınlar muhtemelen bir akşamı düzgün hanımlarla birlikte nakış işleyerek geçirmekten hoşlanacaklardır."

Tabii ki bütün akşamı kapsayacak değildi bu. William, Catherine ve kız kardeşlerinin çeyrek saatlik ziyaretler yapacaklarını hayal ediyordu.

"Ne kadar düşüncelisiniz, Majesteleri," dedi Catherine. "Ama bir hanımefendinin neden bir nakış müzesi kuramayacağını anlamıyorum. Kadınların çalışmaları da erkeklerinki kadar takdire değer, öyle değil mi?"

William ince ince gülümsedi. "Ve nakışa hayranlık *duyulur*. Onsuz evler oldukça eksik olurdu."

"Soylu bir ev için yeterliyse, bir müzeyi süslemek için de yeterlidir," diye sertçe karşılık verdi Catherine.

"Hanımlar evleriyle ilgilenmeli," dedi William, "ya da kocalarını temsil etmeli. Bir kadına, kadınlık becerilerini bu kadar açık bir şekilde öne çıkarmak gibi utanmazca bir şey yapmak yakışmaz."

"Hayır mı?" Catherine sordu. "Ama genç hanımlar evlilik pazarına çıktıklarında, birçok talip için yeteneklerimizi sergilememiz ve kendimizi diğer hanımlara tanıtmamız beklenir. Bir hanımefendinin kendisi için bir şeyler yapmak istemesi neden ayıp olsun ki?"

William uzun bir süre ona baktı, bu tuhaf genç bayandan ne anlam çıkaracağından emin değildi. Tartışmayı seviyordu, ki bu bir kadında çekici bir özellik olmamalıydı, ama onun tüm mantıklı düşünceleriyle kavga etme ve tartışma konusundaki garip eğiliminden giderek daha fazla *etkilendiğini* fark etti.

"Kendiniz için bir şeyler yapmak istiyorsanız, istediğiniz kadar çarşaf işleyebilirsiniz leydim," dedi, "ama ne kadar çalışkan olduğunuzun reklamını yapmanıza gerek yok. Bunu yapmak mütevazı bir kadının doğasına aykırıdır."

Gözlerini kısmıştı. "Alçakgönüllü olduğumu düşünmeniz büyük cesaret lordum. Beni hiç tanımıyor olmalısınız."

Hannah ve Hester ikisine baktı, yüzlerindeki ifade heyecan ve şaşkınlığın tuhaf bir karışımıydı. William yüzünü buruşturarak Catherine'in nüktelerine ne kadar tahammül edebileceğine karar vermeye çalıştı. Aralarındaki pazarlık, onun toplum içinde düzgün bir düşes olacağı yönündeydi ve park da açık bir yerdi. Catherine'in önerileri tamamen uygun değildi ama William onları aşırı derecede saldırgan da bulmuyordu.

Ayrıca, sabah gezintilerinde yanlarından geçen tonlarca insan onun Catherine'le konuşmasına pek aldırmaz ediyormuş gibi görünmüyordu. Ve Hannah ile Hester onları hiç görmediği kadar hevesli görünüyorlardı. Catherine'den hoşlanıyor gibiydiler ve onun istediği de buydu, değil mi?

Şey, hayır. Catherine'in Hester ve Hannah'ya düzgün birer hanımefendi olmayı öğretmesini ve -bir gün- onları sosyeteye sokmasına yardım etmesini istemişti. William, Catherine'in nakış müzesi gibi uçuk hayalleri teşvik etmesini istememişti ama yine de kız kardeşlerinin Catherine'in yanında uzun zamandır olmadıkları kadar canlı göründüklerini inkâr edemezdi. Catherine onlar için... tam olarak onun istediği şekilde olmasa da, iyiydi.

"Düklüğün hatırı için, iddia ettiğinizden daha mütevazı olduğunuzu umuyorum," dedi William uyarıcı bir tonda.

"Anlaşmamızı hatırladığınızı varsayıyorum," dedi gözlerini kısarak.

"Evet," diye yanıtladı.

Gözleri bir anlığına buluştu. Catherine'in bakışları sert ve kararlıydı; kabul etmeye hiç niyeti yoktu. William'ın dudakları, onu kendi fikrini kabul etmeye ikna etmenin yollarını hayal ederken eğlenerek kıpırdadı. Zihninde Catherine'in kucağına atıldığı, söz verdiği düzeltmeyi uygularken kıvranıp inlediği görüntüler canlandı.

"Halkın içindeyiz leydim," dedi, "fark etmediyseniz diye söylüyorum."

"Belki de hata sizdedir. Neyin *kamusal* bir durum olduğuna dair bir tanım sunduğunuzu hiç hatırlamıyorum."

William kuru bir sesle, "Bile bile aykırı olmak bir bayanda çekici bir özellik değildir," dedi.

"Hayır mı?" Catherine sordu. "Bundan neden rahatsız olman gerektiğini anlamıyorum. Tam tersine, seninle her zaman aynı fikirde olsaydım sıkılacağından kuşkulaniyorum."

William yüzünü buruşturdu. "Çok yanıliyorsunuz," dedi. "Benimle tartışacak birini isteseydim, avukatımla konuşurdum."

Catherine'in dudağı bir çizgi halinde inceldi. Sanki ona verecek bir cevabı yokmuş gibi görünüyordu. Zaferinden memnun, kendini biraz rahat bıraktı. Şimdiye kadar sadece birkaç uygunsuz söz söylemişti ve çok daha kötü zararlar verebileceğini biliyordu.

"Oh, bakın!" Hester haykırdı. "Ne kadar çok ördek var!"

Gerçekten de vardı. Parkın ortasındaki küçük gölete ulaşmışlardı ve birkaç kahverengi ve beyaz ördek suyun içinde paytak paytak kanat çırpıyordu.

"Ördekleri her zaman eğlenceli hayvanlar olarak görmüşümdür," diyor Hannah. "Nasıl yürüdüklerini izlemek hoşuma gidiyor."

"Çok eğlenceliler," diye onayladı Catherine. "Küçük bir kızken onları kovalamayı bir spor haline getirmiştin."

"!" Hannah skandala uğramış gibi bir sesle haykırdı.

William onaylamayarak, "Umarım öyle değildir," dedi.

Catherine ona ters bir bakış fırlattı. "Birkaç ördeği kovalamaktan pek zarar gelmez."

"Bunda büyük bir zarar var," savundu. "Bu korkunç derecede onursuzca."

Catherine ondan hoşnut görünmüyordu, ama tartışmak yerine merhametle sessiz kaldı. William onun bu yanını, arzularına sessizce boyun eğen kadın yanını sevdiğini fark etti, ama Catherine'in itaatinden aldığı zevk, Catherine'in ona itaat etmesinden duyduğu heyecanla kıyaslanamazdı.

ona itaatsizlik etti. Aykırı bir adamdı ve bazen aykırı olmak bir lanetti.

Patika boyunca biraz daha yürüdüler ve William boş boş yalnız olduklarını fark etti. Eğer kız kardeşleri orada olmasaydı, sadece yürümekten başka bir egzersiz yapmak isteyebilirdi. Patika az ileride dönüyordu ve küçük bir ağaç kümesi vardı, burada saklanıp daha *samimi* uğraşlarla meşgul olunabilirdi.

Catherine, "Her şeyin onursuz olduğuna inanıyor gibisiniz, kocacığım," dedi.

"Oysa siz itibarın ya da onsuzluğun önemli olmadığına inanıyor gibisiniz," diye karşılık verdi William.

"Senin bakış açının benimkinden daha zararlı olduğunu iddia edebilirim," dedi Catherine. "En azından kulağa çok daha az eğlenceli geliyor."

"Dürüstlük eğlenmek için değildir."

"Belki de öyle olmalı," diye karşı çıktı.

"Adabın ne olması ya da *olmaması gerektiği* önemli değil," dedi William. "Biz gerçek dünyada yaşıyoruz, Catherine."

Catherine beklediği gibi sinirli görünmek yerine kurnazca bakıyordu. İçini soğuk bir önsezi duygusu kapladı. Catherine'in bir Geyler planladığını hissetti, ama bu pervasızca harekete nasıl karşı koyabileceğini bilemiyordu.

Catherine hiç uyarmadan bağırdı. Kollarını iki yana açarak çimenlerin üzerinden ördeklere doğru koştu. Ördekleri kovalarken, "Bana katılın!" diye bağırdı.

Çılgınca vakladılar ve kanatlarını paytak paytak uzaklaştılar. Catherine arkalarından koşarken güldü. William'ın yüzüne bir sıcaklık yayıldı, içinde öfke kabardı.

Hester parlak bir kahkaha atarak karısının peşinden fırladı. İkisi birlikte ördeklerin peşinden koştular, kümes hayvanları paytak paytak uzaklaşırken gagalarından telaşlı vaklamalar geliyordu. William keskin bir nefes aldı.

"Beni bekleyin!" Hannah gülerek haykırdı.

Karısı ve kız kardeşleri ördeklerin peşinden koşuyor, onları göletin etrafında bir o yana bir bu yana kovalıyorlardı. William'ın burun delikleri alevlendi ve tırnaklarını içine geçirdi. Sabrı hızla yıpranıyordu çünkü

düşesinin çamurda çırpınışını izledi. Ördekler ondan kaçtı, bazıları uçmaya başladı. Kanatları havayı usulca dövüyordu.

Catherine bunu sırf onu kızdırmak için yapmıştı. William bundan emindi. Nabzı hızlandı ve avuçları titredi. Tonlardan birinin aniden ortaya çıkabileceğinin fazlasıyla farkında olduğu, sonsuzluk gibi gelen bir sürenin ardından, Catherine eteklerini indirdi ve kahkahasının şiddetiyle iki büklüm oldu. Kız kardeşleri birbirlerine sıırttı.

"Bize katılmalıydın!" Catherine ona bakıp gülerek haykırdı.

William çenesini sıktı. "Bu bir daha *olmayacak*. Bu şekilde davrandığın için utanmalısın. Bir düşese hiç yakışmıyor."

Kahkahası kesildi. Omurgasını dikleştirdi ve adamın bakışlarını eşit bir şekilde karşıladı. Orada bir meydan okuma gördü: *Peki bu konuda ne yapacaksın?*

Oh, Catherine'in *hiçbir fikri yoktu*.

KISIM 16



T Malikâneye dönüş yolculuğu sessiz ve garip geçmişti.

William'ın onaylamaması bir fırtına bulutu gibiydi, tüm arabayı karanlık ve önsezili bir hisle dolduruyordu. Catherine'e fırtınadan hemen önce Cornwall sahilinde yürürken, havadaki serinlikten ve çakan şimşeklerden fırtınanın geldiğini anladığı anları hatırlattı.

"Yatak odalarınıza gidin!" William sert bakışlarını kız kardeşlerinin üzerinde sabitleyerek tersledi. "Bugün ne yaptığınızı düşünmenizi istiyorum. Bu bir daha olmayacak."

Hannah ve Hester tek kelime etmeden kaçtılar. Böylesine ustaca bir davranışa tanık olan Catherine'in kanı kaynadı. Bu sadece küçük, zararsız bir oyundu! Neden sanki birini öldürmüşler gibi davranıyordu?

Catherine sakın bir sesle, "Bu kadar üzölmene gerek yok," dedi.

Ona keskin bir bakış fırlattı. "Bu konuşmaya meraklı gözlerden ve kulaklardan uzakta devam edeceğiz. Personelin karımı düzelttiğimi duymasına izin vermeyeceğim."

Adam onu takip etmesini işaret ederken Catherine parmaklarını eteğinin kıvrımlarına soktu. Yatak odasına gelene kadar onu evin tanıdık koridorlarında dolaştırdı. William kapıyı iterek açtı ve başını sallayarak sessizce içeri girmesini işaret etti.

Yatak odasına girerken omuzlarını dikleştirdi. Evlilik tartışmalarından birini yaşayacaklarmış gibi görünüyordu. Evliliklerinin büyük bir kısmının bir dizi tartışmayla geçeceğinden şüpheleniyordu. William kapıyı arkasından kapattığında, kadın dönüp ona baktı.

"Eee?" diye sordu. "Seni bu kadar sinirlendiren şey nedir?"

"*Sen*," diye cevap verdi. "Ördeklerin peşinden koştun ve daha da kötüsü, kız kardeşlerimi de seninle birlikte kovalamaya ikna ettin!"

Catherine bir kaşını kaldırdı. "Ve? Zararsız bir oyundu!"

"Zararsız mı? Seni buraya kız kardeşlerimin düzgün genç hanımlar olarak yetiştirmelerine ve bir gün saygın kocalar edinmelerine yardımcı olası getirdim!"

Bunun yerine, tam tersini yapıyorsunuz! Onlara kendileri gibi davranmayı öğretiyorsunuz-"

"Çocuklar gibi mi?" Catherine araya girdi. "Onlar sadece kız ve ördeklerin peşinden koşmalarında bir sakınca yok."

"Biri sizi görmüş olabilir."

"Ben kimseyi görmedim."

"Bu kimsenin olmadığı anlamına gelmez!" William tersledi. "Ve biri seni çok iyi duymuş olabilir! Kız kardeşlerim bugün mahvolmuş olabilirdi!"

"Mahvolmuş mu?" Catherine inanamayarak sordu. "Evlenmeyi başardığımı unutuyorsun, üstelik ikisinden de çok daha vahşiydim ve çok daha büyük yaşıyordum!"

"Evlenmeyi başardın çünkü ben öyle yaptım!"

O *haklıydı*. Bu gerçek Catherine'e bir şimşek gibi çarptı. Yüzü düğtü ve soğuk, ürpertici bir dehşet bir pelerin gibi üzerine çöktü. Onunla tartışmak istedi, ama bu zordu, çünkü Catherine

Onun sözlerini dürüstçe inkâr edemeyeceğini biliyordu. "Sanırım haklısın," diye mırıldandı, omuzları çökmüştü.

William okunamayan bir ifadeyle ona baktı. Uzun bir süre sonra içini çekti ve bir elini saçlarında gezdirdi. "Sanırım seni suçlayamam," dedi. "Park konusunda fazla endişelenme. Ne de olsa beni bilerek kızdırmadığınızı biliyorum."

Catherine içini çekti. "Kendi doğamı inkâr edemem," diye mırıldandı.

"Hayır," diye kabul etti, eliyle yanağını kavrayarak. "Sen sadece nasıl yetiştirildiysen öyle büyüdün ve bu senin hatan değil."

Catherine kaşlarını çattı, midesinin derinliklerinde bir hoşnutsuzluk kırıntısı belirdi. Nedenini tam olarak söyleyemedi, çünkü onun sözlerine karşı gerçek bir savunması olmadığını fark etti. Yine de Catherine hiçbir zaman yenilgiyi kabullenmeyi seven bir kadın olmamıştı.

"Katılmıyorum," dedi.

"Tabii ki biliyorsun."

"Bu şekilde büyüdüm çünkü bu benim doğamda var," dedi. "Her şey için kardeşimi suçlayamazsınız, çünkü kendi müstehcen doğamla ilgili pek çok bölüm yazdığımın eminim. Buna ne diyorsunuz, Majesteleri?"

Dudakları onunkilere değdi. Kadın keskin bir nefes alarak adamın Albany kolonyasının kokusunu içine çekti. Kollarını adamın boynuna dolayıp onu daha da yaklaştıırken boğazından kısık bir inilti koptu. Adam onu belinden kavrayıp kendine doğru çekti ve kadının kalbinde zevk çiçekleri açtı. William onu öyle bir tutkuyla öptü ki neredeyse nefesi kesilecekti.

Adam uzaklaştığında Catherine'in çenesi ağrıyordu ama umurunda değildi. Zamanın sonuna kadar onu öpmeye devam edebilmek için dünyadaki tüm rahatsızlıklara katlanabilirdi. Alnını onunkine yasladı ve gözlerinin içine baktı. "Yine de sana bir ders vermeliyim."

"Zorunda mısın?"

Eğer düğün gecelerindeki derse benzeyen bir şeyse, bunu memnuniyetle karşıladığını fark etti. Yatağın üzerine buyurgan bir ifadeyle oturdu. "Eteklerini kaldır," dedi William.

Yüzüne bir sıcaklık yayıldı. "Hayır."

Bir kaşını kaldırdı. "Bu kabul edilebilir bir cevap mı, Catherine?"

Öpücükten hâlâ şişmiş olan dudaklarını endişeyle ıslattı. Catherine eteklerini yavaşça beline kadar kaldırdı.

"Kombinezonlar da."

Öyle yaptı ve yüzündeki sıcaklık daha da şiddetlendi. Elleri kombinezon ve etekleriyle doluydu, belden aşağısı tamamen açıktaydı. Serin hava kalçalarını ve kalçalarının tepesini okşuyor, beklentiyle karıncalanmasına neden oluyordu.

William öne doğru eğildi ve onun kalçasını okşadı. Parmak eklemleri bacağının o narin kısmında gezinirken Catherine titredi ve onun dokunuşuna doğru eğildi. Bir iniltiyi bastırdı, vücudu William'ın yaydığı erkeksi auranın çoktan farkına varmıştı.

"Çok güzel," diye mırıldandı, nefesi kızın kalçasında sıcaktı. "Bacaklarını benim için aç."

Bunu yaparken, kalçalarının arasında o tanıdık sızı oluşmaya başladı. Adam ona doğru eğildi ve Catherine'in nefesi boğazında düğümlendi. Adam başını eğdiğinde bekledi. Kalçasının iç kısmında bir acı hissetti ve şaşkınlıkla nefesi kesildi. Adam onu *ısırmıştı!*

Catherine t  kezledi ve neredeyse d    yordu ama William onu kollarıyla yakaladı. "Y

-Sen!" diye nefes nefese kaldı.

Onu dizinin   zerine yatırdı ve Catherine ani hareketin   a  kınılı  yla irkildi. Y  z  st   yere devrilmemek i  in aceleyle avu  larını yere bastırdı.

"On be   yeterli ," dedi. "Saymanızı bekliyorum."

"Saymak mı?" diye sordu. "*Neyi sayayım?*"

Eteklerinden bir avu   aldı ve onu   plak tutarak yukarı   ekti. Serin hava kal  alarının tepesine de  di. Zevk ve beklentiyle   rperdi, kendini harika bir   ekilde a  ıkta hissediyordu.

Keskin bir *  atırtı* havayı ikiye b  ld   ve Catherine tokadın acısından   nce sesi algılayarak nefesini tuttu. Sanki asi bir   ocukmu   gibi *sa   kal  asına vurmu  tu!*

"Bu ne c  ret?" diye ba  ırdı,   fkeyle.

Ona bir tokat daha atarak boğazından irkilmiş bir çığlık çıkmasına neden oldu. "Say dedim vuruşlar. Eğer bocalar ya da sayıyı kaybederseniz, yeniden başlamak zorunda kalacağım."

Bir tokat daha.

"Bunu yapamazsın!" Catherine kendini kurtarmak için kıvranarak ve mücadele ederek haykırdı.

Bir bacağını kaldırıp Catherine'in bacağının üzerine koydu ve sol eliyle saçlarını tutup öyle bir çekti ki, Catherine'in kafa derisi sızladı. "Bir koca olarak karımın davranışlarını düzeltmek benim görevim. Hatırlarsan, daha evlenmeden önce düzeltme yapacağıma söz vermiştim ve sen de bunu kabul etmiştin."

"*Bunu* kastetmemiştim!"

William ona bir tokat daha attı ve Catherine sırtını kamburlaştırdı. Bu hareket adamın saçlarını sıkıca kavramasına neden oldu. Uyluklarının arasında donuk bir acı çiçek açmaya başladığında vücudunu salladı.

"Belki de ne demek istediğini daha açık ifade etmeliydin," dedi William yumuşak bir sesle. "Sana saymanı söyledim. Eğer bana itaat etseydin, dersinde çoktan önemli bir ilerleme kaydetmiş olurduk. Ama ne yazık ki."

Tokat! Adamın sağ kalçasına vurduğu elin sesi o kadar yüksek ki tüm odada yankılanıyor gibiydi. Catherine hizmetçilerden birinin duyabileceğini düşünerek dehşete kapıldı ve kalçalarının arasından ıslaklık damladı.

"Ya biri duyarsa?" diye sordu.

"Bir erkeğin karısını terbiye etmeye hakkı vardır," diye karşılık verdi, "özellikle de senin gibi kötü davranmışsa. Şimdi say bakalım."

Eli ona tekrar vurdu ve sırtı kavislendi. Karnındaki kaslar gerildi ve iç duvarları ısrarcı, küçük bir ihtiyaç nabzı verdi. "Bir!" diye soludu.

Sol eliyle saçlarını topladı ve sertçe çekerek başını geriye itti. Diğer taraftan tekrar vurdu ve Catherine boğazının derinliklerinde inledi. "İki!"

Catherine her darbeyi sayarken, kocası düzeltmesini tekrar tekrar uyguladı. Avucunun arkasına her vuruşunda, vücudunda acı ve zevk sarsıntıları çarpıçuyordu. Uyluklarının içi uyarılmışlığıyla ıslanmıştı ve içinde kıvrılan gerginlikten kurtulma isteğiyle yanıp tutuşuyordu.

On bir vuruştan sonra, onu kavrayışını düzeltti. "Gördün m? İyi bir eş olabilirsin ve dzeltilmeni zarafetle kabul edebilirsin," diye mırıldanarak boynunu öptü ve tüylerinin diken diken olmasına neden oldu. "Bu kadar acıttığı için zgnm ama dersi hatırladığından emin olmalıyım. Buna dayanabileceğini biliyorum, benim iyi kızım."

Adam sol uyluğunun kalasıyla birleştiği kıvrıma vurduğu anda inledi. Catherine, yakıcı acı yayılırken sarsıldı. "On iki!"

Sonra da sağ kalçasına vurdu. "On !"

Catherine onun vuruğlarından ve kendi çekirdeğinden gelen acı ve yanmadan dolayı bağı dönüyordu. ekirdeği ihtiyaçla zonklarken gözlerini sıkıca kapattı. William ona tekrar, daha sert vurdu. İçinden düzensiz bir çığlık koptu. "Lütfen!" diye yalvardı. "Lütfen!"

"*Lütfen* bir numara mı?"

Catherine zorlukla yutkundu, sayıyı hatırlamaya alığırken zihni hızla alığıyordu. "On dört," diye mırıldandı. "On dört."

Son darbesi şimşek hızıyla geldi ve tokat uyluğunu karıncalandırırken kadın sırtını dikleştirdi. Adamın işi bittiğinde, kadın adamın kalçasının üzerinde gevşek bir şekilde yatıyordu.

Her yeri sıcaktı ve karnı ihtiyaçtan acı içinde zonkluyordu. Catherine umutsuzca acısını dindirmeye çalışarak kalçalarını birbirine bastırdı.

"Lütfen," diye fısıldadı. "*Lütfen.*"

Catherine sanki kendi bedeninden çıkmıŒ gibi hissediyordu. Adamın pençesinde kıvranıyor, bacağına kalçalarının tepesindeki o hassas sinir demetine sürtmeye zorluyordu. Nefesi nefes nefese geliyordu ve William onun sıcak kalçalarını okıdığında neredeyse çözülecekti.

Catherine'in gözleri acıdı, kalçalarının arasındaki hissi verdiği hayal kırıklığıyla yağlar akmaya başladı. "Yüce Tanrım, *lütfen.*"

"Lütfen?" diye sordu. "Ne istiyorsun?"

"Ben..." kesti, sormak için kelimeleri bir araya getiremiyordu.

William kıkırdadı ve kız omzunun üzerinden baktığında, alaycı bir acıma ifadesiyle başını salladı. "Belki de budur."

Parmağını onun uyarılmıŒlığının nemine sürttü ve parmağını içine soktu. Catherine'in duvarları onun etrafında kenetlendi ve ihtiyaçla inledi. Kalçalarını geriye doğru kaydırarak onu daha derine itmeye çalıştı. William pompaladı

parmağını sokup çıkarıyordu. Catherine onun her hamlesini karşılamak için çırpınıyor ve kıvranıyordu ama pozisyonu bunu imkânsız kılıyordu.

"Oh, lütfen!" diye soluk soluğa kaldı. "Lütfen, beni serbest bırakın! Lütfen!"

"Nasıl isterseniz."

Hızını artırdı ve Catherine çaresizce parmağına doğru eğildi. İçindeki gerginlik ve acı artıyor, kalçaları titriyordu. Vücudu bilinçli bir düğünceye sahip olmadan kendi kendine hareket etti ve sonunda o görkemli salıverilme hissine ulaştı.

Zevk dalgaları içinde gürlerken, beyaz ışık görüşünü noktaladı. Başını geriye attı ve çılgılık attı. Kriz geçtiğinde soluk soluğa kaldı ve göğsü kabararak adamın kalçasının üzerine uzandı.

Boş bulunarak, göğüslerinin neredeyse elbiseden kurtulmuş olduğunu fark etti. Sert, pembe meme uçları elbisesinin korsajının üzerinde küstahça yükseliyordu.

"Seninle işim henüz bitmedi," diye homurdandı William.

Adam onu belinden tutup yatağa çekti. Sırt üstü yere düştü ve nefese orada yattı. Adam onun kalçalarını kavradı ve

Karnına nazik bir öpücük kondurdu, gözleri onun yüzünden hiç ayrılmadı. Adamın dudakları kalçasının iç kısmına doğru inerken, Catherine keskin bir nefes aldı. Dişleri tenine sürtündü ve adam ısırırken kendini destekledi.

Kalçasında donuk, zonklayıcı bir his filizlendi. Çok geçmeden yönetimini diğer bacağına çevirdi ve Catherine'in içinde bir kez daha o tanıdık sıcaklık oluştu. William öpücüklerini ve ısırıklarını bacaklarında gezdirerek yavaşça merkezine doğru ilerledi.

"Ah, ne yapıyorsun orada?" diye haykırdı.

Dudaklarını kızın memesinin üzerinde gezdirdi ve kızın nefesi kesildi. Şaşkınlık içinde gürledi, çünkü bir erkeğin dudaklarını onun çekirdeğine bastırabileceğini hiç hayal etmemişti. Ve onun *dilini*. Adamın dilinin memesine ve kıvrımlarına değmesi çok garip bir duyguydu. Uylukları titriyordu ve adamın onu o gizli yerden öpmesi *fıkriyle* ilgili bir şey kanının kulaklarında uğuldamasına neden oldu.

Arzusu, özgür bırakılmak isteyen vahşi bir şey gibi içinde kıvranıyordu. Adamın dudakları kadının girişine bastırdığında kadın haykırdı. Catherine'in salıverilmesi onu bir kez daha alıp götürdü. Bağırdı ve başını geriye attı, vücudu titriyordu. Doruk noktası sona erdikten sonra, yatakta yatmaya devam etti ve ölümcül bir tutuşla tezgah kağıdını sıktı. "Oh..." diye nefes aldı.

"Bakalım bir tane daha başarabilecek misin?" William sordu.

"Mümkün değil!" diye haykırdı.

Gözlerini kısmıştı. "Ama denemek ister misin?"

Nefesi kesildi. "Evet."

William bir parmağını aldı ve dikkatle kıvrımlarının arasında gezdirdi. Catherine'in vücudu titredi, zaten onun dokunuşuna karşı o kadar hassastı ki en küçük bir okşama bile içini rpertiyordu. Parmağını kadının içine bastırđı ve birkaç kez pompaladı.

Adamın parmak seslerini *duyabiliyordu*. Kötü akort edilmiş bir keman gibi korkunç gıcırdama sesleriydi bunlar. Sesler o kadar rahatsız edici ve *mstehcendi* ki yüzü ısındı. Adam da bu sesleri kesinlikle duyuyordu.

Nefesi onun itışleriyle birlikte hızlandı ve girişine başka bir parmağın bastırđıęını hissetti. Adam ikinci parmağını yavağça bastırırken nefesi kesildi. Catherine'in iç duvarları bir kez daha titredi ve parmaklarına sıkıca kenetlendi. Kasları gerildi, vücudu zevkten sarsılmaya bağladı.

Büyüdü, büyüdü ve bir kez daha zevkini buldu. Bu kez, içinden yükseldi ve uzun süre kaldı. En güçlü dalgadan sonra bile dalgayı sürdü.

bir kısmı geçti ve sonrasında soluk soluğa kaldı.

William kıkırdadı ve kızın kalçasının iç tarafına hafifçe vurdu. Kadın hırıltılı bir şekilde inledi. "Daha iyi," dedi William. "Artık olması gerektiği gibi davranacağına inanıyorum."

"Evet," diye homurdandı. "Evet. Bir daha herkesin içinde kızlarla böyle oynamayacağım. Söz veriyorum."

"Güzel," dedi. "Bu dersi yakında unutacağını sanmıyorum."

Başını iki yana salladı, yumuşak yatak çarşaflarının bile ısınmış poposuna nasıl sert geldiğinin farkındaydı. "Yapmayacağım. Söz veriyorum."

"Güzel. Bu odadan çıkmadan önce kendine çeki düzen ver," dedi. "Yapacak işlerim var. Şimdiden istediğimden daha fazla zaman kaybettim."

"Parka geldiğin için hâlâ minnettarım," dedi nefes alıp verirken. "Kızların da hoşuna gitti."

"Evet. Pekala."

Catherine gözleriyle yalvararak, "Onlara yanlış bir şey yapmadıklarını söylemelisin," diye ekledi. "Onlar sadece ben kovaladığım için ördekleri kovaladılar."

William'ın ifadesi okunamazdı. Uzun bir süre sessizce ona baktıktan sonra arkasını döndü. Catherine yatağın üzerine yayılmış, onu dinliyordu. Bir kalp atışından sonra kapının açılıp kapandığını duydu. Kocasını gitmişti.

KISIM 17



*W*illiam gözlerini ovuşturdu ve düzgün sıralanmış rakamlara bakarak yüzünü buruşturdu önünde. Sayılarla çalışmaya bağlayalı çok olmamıştı ama Gımdiden onlardan yorulduğunu fark etti. Zihni başka bir yere gitmek istiyordu; bu onun yapacağı bir şey değildi, çünkü William her zaman güçlü öz disipliniyle gurur duymuştu.

Belki de Catherine'di. Onun olduğuna inanmak için hiçbir nedeni yoktu ama son zamanlarda hayatındaki en büyük değişiklik oydu. Belki de onun kötü alışkanlıkları kendi alışkanlıklarını etkiliyordu. Keskin bir nefes aldı. Bağırışmalar havada çınladı ve William dikkatle pencereye doğru baktı. Bunlar alarm çığlıkları değil, oyun oynayan çocukların tiz sesleriydi.

Masasından kalkarken, "," diye mırıldandı.

William pencereye doğru yürüdü ve ellerini arkasında kavuşturdu. Önünde bahçeler uzanıyordu ve Catherine eteklerini dizlerine kadar sıyırmış koşturuyordu. Onu izlediği yerden

Neyden kaçtığı kolayca anlaşılıyordu. Belki de peşinden pervasızca koşan Hannah ve Hester'dı. William elbiselerinin çamurlu eteklerine bakarak yüzünü buruşturdu. Kuşkusuz çamaşırcı kadın onlara çok kızacaktı.

Daha da sinir bozucu olanı, Catherine'den son vermesini istediğı davranış da bu değil miydi? Kuşkusuz bu kez ördek yoktu, ama yine de sanki dün hiçbir şey olmamış gibi bahçelerde dikkatsizce koşuyordu. Onun kendisini bilerek kızdırmadığı konusunda yanılıp yanılmadığını merak etti. Belki de Catherine onu sinirlendirmek istiyordu. Belki de ona biraz sert davrandığında ondan daha çok hoşlanıyordu.

Ya da belki de özel bir yerde olduğu için bu davranışa izin verilebileceğine karar vermişti. William bunu söyleyemezdi. Kollarını kavuşturdu ve durumu daha derinlemesine düşünerek izledi. Bu özel bir durumdu ve Catherine'in özelde kendisi olabileceğı konusunda anlaşımlardı. Catherine anlağımayı bozmamıştı ama yine de onu görünce kanının ısındığını hissetti. Catherine bir gece önceki dersini almamıştı, belki de yeni bir derse ihtiyacı vardı.

Hannah bir şeyler bağırdı ve Catherine arkasını döndü. Saçları dağınık bir çekilde yüzüne dökülmüştü, yanakları yorgunluktan pembeleğmişti. Hannah onun tam olarak duyamadığı bir şey söyledi. Hepsi eğleniyor gibi görünüyordu ve William bir suçluluk duygusuyla Catherine'in kızların ağabeylerine ihtiyacı olduğu konusunda söylediklerini hatırladı.

Belki de onlara katılmalıyım.

Bunu yaparsa çok hoş bir sürpriz olacaktı. Catherine'in gözlerinin nasıl parlayacağını ve kız kardeşlerinin onu görünce yüzlerinin nasıl aydınlanacağını çok kolay hayal edebiliyordu. Birden bir çığlık daha havayı doldurdu ama bu sevinç çıığı değildi. Hannah öne doğru savruldu ve sertçe yere düştü.

William'ın nabızı fırladı ve hışımla pencereden uzaklaştı. Hannah yaralanmıştı ve bütün bunlar Catherine'in etkisi yüzünden olmuştu. Eğer daha hanımefendi bir tavır takınmış olsalardı, bunlar yaşanmazdı.

Ya kız kardeşi ağır yaralıysa? Ya bacağını kırdıysa? William'ın kalbi kaburgalarına öyle sert çarpıyordu ki, sanki göğsünden fırlayacakmış gibi hissediyordu. Zemin kata ulaşır bahçeye açılan kapıları yırtarak açması hiç de uzun sürmemiş gibi görünüyordu.

Bahar havası sıcak ve davetkâr bir şekilde etrafında dönüyordu. "Hannah!" diye gürledi, sesi günün dinginliğiyle sert bir tezat oluşturunuyordu.

Ayağa kalkmış olan Hannah iri gözlerle ona bakıyordu. Beyaz elbisesinin önünde büyük bir yeşil leke vardı; William bu lekenin kolayca yok edilebileceğini sanmıyordu. Hannah'nın yanında Hester ayağa kalktı ve parmaklarını eteklerinin içine soktu. Catherine onların arkasında durmuş, çamura bulanmış etekleriyle vahşi bir kadın gibi görünüyordu.

"Ne düşünüyordun?" diye kükreyerek Hannah'ya doğru eliyle işaret etti.

"Ben de biraz egzersiz yaparız diye düşünüyordum!" Catherine haykırdı.
"Bunda bir sakınca yok!"

"Zararı yok," diye alay etti. "Kız kardeşimin düşüp kendini yaralaması dışında bir zararı yok!"

"Çocuklar düşer! *Yetişkinler* düşer!" Catherine itiraz etti. "Onun iyi olduğunu görebilirsiniz."

"Ben iyiyim," dedi Hannah uysalca. "Gerçekten."

"Bu sefer!" diye karşı çıktı. "Peki ya bir *dahaki* sefere ayağın takılıp düştüğünde ne olacak? Ciddi şekilde yaralanabilirdin!"

"Bahçede koşarak mı?" Catherine sordu, sesinde ağır bir inançsızlık vardı.
"Mantıksız davranıyorsun."

"*Mantıksız* mı?"

"Ben gerçekten-" Hannah birden sözünü kesti, William ona sert bir bakış fırlattı. Hannah ondan geri çekildi, uygun bir şekilde cezalandırılmış görünüyordu.

William bakışlarını daha sonra kollarını kavuşturmuş olan karısına dikti. "Mantıksız davranıyorsun," diye tekrarladı kadın. "Sadece küçük bir aksilikti. *Olur* böyle şeyler."

"Sana cevap vermek zorunda değilim. Kendine daha uygun bir meşgale bul."

Topuklarının üzerinde döndü ve hışımına uzaklaştı.

Catherine arkasından, "Onlarla konuşacağım," diye mırıldandı.

William eve girerken kaşlarını çatı. *Onunla konuşacaktı*, değil mi? Karısı onun yanında fazlasıyla rahatlamıştı ve sanki aldığı ceza hiçbir işe yaramamış gibi görünüyordu. William çenesini sıktı. Eğer onu takip edecekse, en azından kız kardeşlerinin meraklı gözlerinden uzakta tartışacaklardı.

Kapıyı arkasından çarptı, ancak bir an sonra kapının kırılarak açıldığını duydu. "Benden uzaklaşma!" Catherine haykırdı. "Az önce olanlar hakkında ciddi bir konuşma yapmamız gerekiyor."

"Hayır, yok," diye cevap verdi merdivenlere doğru ilerlerken. "Bu *dersten* sonra haddinizi bileceğinizi düşünmüştüm, ama görünüşe göre yanılmışım."

"Hayır, yanılıyorsunuz!" Catherine onu takip ederek itiraz etti. "Anlağmamız, insanlardan uzak olduğumuzda kendim olabileceğim yönündeydi ve bahçeler insanlardan uzak değil. Kızman için hiçbir neden yoktu!"

William kızın meydan okumasından çok, söylediklerinin tamamen mantıklı olmasından rahatsız olmuştu. Kadın haklıydı. Catherine kız kardeşleriyle baş başa kalmıştı, bu da onun kendisi olmasına izin verildiği anlamına geliyordu. Kız kardeşinin düştüğünü görmek annesinin son günlerine bir kez daha tanıklık ediyormuş gibi hissettirmişti. Hannah ve Hester önemsediği tek insanlar ve geriye kalan tek ailesiydi.

Hannah'nın bahçede ayağı takılarak ölümcül bir şekilde yaralanmış olması pek olası değildi ama yine de bu ihtimal hâlâ geçerliydi. Kazalar olabilirdi. Hannah bahçede koştururken başına bir şey gelseydi, kendini asla affetmezdi.

"Beni dinle!" Catherine ısrar etti.

Merdivenleri gürleyerek çıktı. Kadın da onu takip etti, terlikleri arkasından belli belirsiz bir fısıltı gibi geliyordu.

"Hannah ve Hester çocuk!" Catherine haykırdı. "Eğlenmelerine izin verilmeli! Size çocukluğumla ilgili tüm güzel anılarımı anlattım. Kendi kız kardeşlerinizi de aynı anılardan mahrum mu bırakacaksınız?"

Bu soru onu olması gerekenden daha fazla etkilediği için yüzünü buruşturdu. İki genç kızın hem vasisi hem de ağabeyi olmak hakkında ne biliyordu ki? Hiçbir şey! Yine de bu konuda ondan daha çok şey bildiğini sanmaya cüret ediyordu!

"Beni görmezden gelme!" diye bağırdı. "Bu meseleyi çözmeyecek!"

Çalışma odasına ulaştı ve kapıyı açtı. Birkaç cesur adım onu masasına getirdi. Catherine elbette arkasından geldi ve kollarını kavuşturdu. Masasının arkasına otururken sert bakışlarını ona dikti. Zihni durum ve kendi tepkisiyle allak bullak olmuştu. Ani bir suçluluk duygusuyla, olması gerekenden daha sert bir tepki verdiğini fark etti. Davranışı bir hanımefendiye yakışmayacak ve azarlanmayı hak edecek nitelikte olsa bile, kız kardeşinin ciddi şekilde yaralanması pek olası değildi.

Catherine gitmeye niyetli görünmüyordu. Kendisine bir bardak konyak doldurdu ve biraz düğündükten sonra ona da bir bardak doldurdu. William kadehi ona uzattı ve kendi kadehini alıp küçük bir yudum aldı. Çünkü ılık ve canlandırıcıydı ve yutkunurken yanmanın etkisiyle biraz rahatladığını hissetti.

"Bunu konuşmamız gerek," dedi Catherine, masanın üzerindeki konyak bardağını alıp. "Beni görmezden gelemezsin."

Onu görmezden gelemezdi, *gelmemeliydi*. Catherine'in haklı olduğunu fark etti. William bu kadar öfkeli tepki vermemeliydi ama kendini kontrol edememişti. Hannah onun *kardeşi*ydi.

Boğazında bir yumru oluğu ve zorla bir yudum daha brendi içti. Catherine'in haklı olduğunu, eleştirilerinin geçerli olduğunu kabul edemezdi. William'ın tek umudu Catherine'in dikkatini bir şekilde dağıtmaktı, böylece onunla tartışmayı unutacaktı.

"Seni görmezden gelmiyorum," dedi sert bir ifadeyle ona bakarak. "Kadınca olmayan meydan okuma gösterini en iyi nasıl ele alacağıma karar vermeye çalışıyorum."

Catherine kendini onun önündeki sandalyeye bıraktı. "Anlıyorum," dedi kuru bir sesle.

"Yanılmış olabilirim," dedi. "Bence bilerek yanlış davranıyorsunuz. Uygunsuz davranıyorsunuz çünkü cezalandırılmak istiyorsunuz."

Yüzü kızardı. Başını arkaya attı ve konyak bardağını tek yudumda bitirdi. "Belki de cezalandırılmamı istiyorsun," dedi alaycı bir tavırla. "Bu yüzden bu konudan bahsediyorsun."

"Her zamanki gibi kibirli," dedi iç çekerek. "Kazanamayacaksın, Catherine. Bu evin efendisi benim ve yaptığın tüm itirazlar bunu değiştirmeyecek."

Genç kadın elindeki boş bardağı adamın masasına koydu. Gözleri öfkeliydi. "Bunu göreceğiz."

William içkisini yudumlarken, "Öyle yapacağız," diye cevap verdi. "Umarım kesin sonuçlardan hoşlanıyorsundur, Catherine."

Başını iki yana salladı. "Böyle söylüyorsun çünkü benim gibi biriyle hiç karşılaşmadın. İrademin gücünü hafife alma."

"Bilmiyorum."

Catherine yavaşça ayağa kalktı. "Ben anlağmamızı bozmadım," dedi. "Anlağmamızın Çartlarına uyduğum için beni azarlaman çok kaba bir davranış."

William brendisinden daha büyük bir yudum aldı ve yüzünü buruşturdu. "Cennetin kapısında Aziz Petrus'la tartışacak türden bir kadın olduğunuzdan şüphelenmeye başlıyorum."

"Ben de senin için aynı şeyi söyleyebilirim."

William ayağa kalkarak, "Sadece aykırı olmakta ısrar ettiğin için," dedi.

Birbirlerine bakıyorlardı, o kadar yakınlardı ki William uzanıp ona dokunabilirdi. Aklına Catherine'in masanın üzerine eğilmiŖ, güzel kaŖları çatılmıŖ, düzeltme yaparkenki görüntüsü geldi.

Önceki gece yaptıklarından sonra kızın poposunun ağrıyor ağrımadığını merak etti ve içinden bir heyecan geçti. William onun her oturuşunda kendisini düşündüğünü ve verdiği dersin onu acı içinde kıvrandırdığını umuyordu.

"Ben aykırı değilim," diye mırıldandı.

"Seninle tartışacak zamanım yok. Çalışmalıyım," dedi William, kapıya doğru eliyle işaret ederek.

"Haklı olduğumu kabul etmek istemiyorsunuz."

"Saçmalık," dedi, kapıyı açtı ve ona sert bir selam verdi. "Kız kardeşlerime iyi bak."

"Az önce yaptığım için beni eleştirdiğiniz göreve geri dönmemi istiyorsunuz," dedi.

İnce bir şekilde gülümsedi ve kadın yaklaşınca yüzüne doğru eğildi. "Yapacak hanımefendi gibi bir şey bul," dedi, her kelimeyi dikkatle telaffuz ederek. "Aksi takdirde, senin bu asi davranışını bir kez daha düzeltmek zorunda kalacağım."

Gözleri çelik gibi sert ve parlaktı. "Göreceğiz."

"Gerçekten de öyle yapacağız."

Catherine lekeli etekler ve muhtemelen kirlenmiğ kombinezonlar içinde oradan ayrıldı ve William arkasından kapıyı kapattı. Yalnız kaldığında kendi kendine gülümsedi. Catherine oldukça enerjik bir kadındı, hatta ilk başta tahmin ettiğinden bile daha enerjikti. Eğer düzgün bir düşes olacaksa çok daha fazla düzeltilmeye ihtiyacı olacaktı.

William masasına dönüp tanıdık sandalyesine oturduğunda, kendini sessizce bu gerçeği beklerken buldu.

KISIM 18



Catherine'in kocası fazlasıyla usta olduğunu kanıtlıyordu.

Uzun çimenlik boyunca onu izlerken bunları düğündü. Bir önceki sabah davetsiz misafiri geldiğinden beri, Catherine kız kardeşlerle bahçede koşturmayı tercih etmişti. Bunun yerine, küçük bir kayıkla göle gitmişlerdi. Hester gölün yüzeyinin altında yüzen balıkların resmini çizmek istiyordu.

Herhalde ona *teknelerin* hanımefendiye yakışmadığını söylemeye gelmişti. Catherine alay etti. Adam muhtemelen dans etmek ve nakış işlemek dışında her şeyin kadınlara yakışmadığını düşünüyordu!

"Sence bize katılmak ister mi?" Hannah sordu, sesi kısık bir heyecanla doluydu. "Bir süredir erkek bir konu çizememiştin."

Catherine çenesini sıktı. Adamın onlara bağırarak için geldiğinden şüpheleniyordu ve öyle olmasa bile onlara katılmamasını tercih ederdi. Kuşkusuz,

Çünkü Catherine'e öyle geliyordu ki, William'ın en büyük zevki onda yeni hatalar bulmaktı.

Şapkasını onlara doğru eğdi. "İyi akşamlar, karım ve tatlı kız kardeşlerim."

"Gyi akÇamlar," dedi Catherine, ses tonunun onun varlığından duyduğu hoşnutsuzluğun derinliğini ifade ettiğinden emin olarak.

William sırttı. Daha cömert bir insan onun hoşnutsuzluğunu fark etmediğine inanabilirdi, ama Catherine şu anda ona karşı pek de nazik hissetmiyordu. Adamın istenmeyen biri olmaktan hoşlandığını ve varlığıyla ona eziyet etmeye çalıştığını seziyordu.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu.

"Bir tekneye bineceğiz," diye yanıtladı Catherine. "Umarım bu bizim için çok tehlikeli değildir?"

"Size eşlik edecek bir adamınız olduğu sürece sorun değil," dedi. Ben gayet iyi yaparım."

Catherine'in yüzüne sıcaklık yayıldı. "Jonathan bize eşlik etmeyi kabul etti."

Beyaz saçları ve kahverengi gözleri olan yaşlı bir adam olan bekçiye eliyle işaret etti. Adam onaylanınca sertçe eğildi.

"Çok nazik bir davranış," dedi William. "O Hannah ve Hester'a eşlik edebilir, ben de size eşlik edeceğim. Ne de olsa iki tekne var."

Ellerini iki yanında yumruk yaptı. "Eminim ki bu tür ciddiyetsizlikler için çok meşgulsünüzdür."

"Oh, evet!" Hannah haykırdı, yüzü parlıyordu. "Lütfen, bize katılın!"

Hester şiddetle başını salladı. "Birlikte göle gitmeyeli o kadar uzun zaman oldu ki."

Catherine, William'ın kendini beğenmiş yüz ifadesine sıkıca gülümsedi. İğrenç adam onun Hester ve Hannah'yı üzme istemeyeceğini biliyordu ve belli ki onu anlamaya zorlamayı umuyordu.

"Pekâlâ," dedi Catherine. "Sen Hester ve Hannah'yla tekneye bin, ben de Jonathan'a katılayım."

William'ın gülümsemesi genişledi. "O zaman tekne fazlasıyla dolu olacak."

Bu hiç mantıklı değildi!

"Jonathan kız kardeşlerime eşlik edecek, ben de seninle bir kayığa bineceğim. Yan yana kürek çekersek hepimiz birlikte oluruz."

"Mükemmel bir plan, ," dedi Jonathan.

Catherine adama sessiz bir bakış fırlattı. Bu kadar çabuk ve kendisine sorulmadan William'ın tarafını seçmeye nasıl cüret ederdi? Damarlarında öfke gibi bir şey dolaşıyordu. Bu mülkün düşesi olabilirdi ama asıl gücün kimde olduğu belliydi.

Catherine dişlerini sıkarak, "Peki," dedi. "Sanırım bu mükemmel bir plan."

Hester sevinç çığlıkları atarak kayıklardan birine atladı. Hannah sessizce onu izledi ama kız kardeşine katıldıktan sonra ikisi birlikte heyecanla fısıldaşmaya başladılar. Jonathan da yanlarına gidip onlarla birlikte kayığa bindi. Sonra kürekleri aldı ve kayık suda sallanana kadar kıyıyı itti.

"mi?" William sordu.

Catherine kasıtlı olarak ona bakmadı. Adamın istediğini elde etmekten duyduğu zevki *hissedebiliyordu* ve eğer itiraz ederse -öfkesi ne kadar haklı olursa olsun- bunu ona uygun bir hanımefendi olmadığını söylemek için bir fırsat olarak kullanacaktı.

Eteklerini bir elinde topladı ve William'ın yakınlarda gezindiğinin farkında olarak kendini yavaşça tekneye bıraktı. Başka bir erkek olsaydı, düştüğünde onu yakalamaya çalışmasını sevimli bulabilirdi.

Tekneye sorunsuzca oturmayı başardı, kendini olabildiğince düzgün bir şekilde yukarı çekti. Belki de bu işe tamamen yanlış yaklaşıyordu. Eğer William düzgün bir hanımefendi istiyorsa, belki de şimdiye kadar yaşamış en düzgün hanımefendi olmalıydı. O zaman William'ın ondan ne kadar hoşlandığını görecekti!

William ustalıkla onun yanına oturdu ve banktan uzaklaştı. Bu konuda hiçbir sorun çıkmayacağını tahmin etmişti ve gerçekten de çıkmadı. Yine de William'ın zorluklarla karşılaşmamış olması onu sinirlendirmişti. En azından biraz kaymış ya da sendelemiş olabilirdi.

"Burası çok güzel," dedi William kayığı göle doğru sürerken.

Kız kardeşlerinin yanında durdu ama doğrudan onların üzerine çıkmadı. Catherine, Hannah'nın eskiz defterine baktığını, kaleminin sayfalar üzerinde hararetle çalıştığını gördü. Hester'ın defteri açıktı ama o henüz bir şey çizmemişti. Onun yerine başını eğip suya baktı.

"Kız kardeşine tekneden dışarı bakmanın ne kadar tehlikeli olduğunu söylemeyecek misin?" Catherine sordu. "Suya düşebilir."

William sırttı. "Bundan çok şüpheliyim. İlginiz için teşekkür ederim."

Catherine çenesini sıktı. Bahçede koşmak güvenli değildi, ama bir teknenin kenarından bakmak güvenli değildi. Kocasının *güvenli* tanımı, kendi fikirleri neyse o gibiydi ve buna karşılık onun fikirlerinin hepsi *güvensizdi*. Bu tamamen mantıksızdı! Ve bu adam böylesine mantıksız davranmakta ısrar ederken onunla nasıl tartışabilirdi ki?

William kız kardeşleriyle arasındaki mesafeyi koruyarak tekneyi durdurdu. "Bugün göle açılmak ne harika bir fikir," dedi.

Adamın sırf ona inat olsun diye bu kadar neşeli davrandığına yemin etti. Catherine gülümsemeye zorladı ve hiçbir şey söylemedi.

William, "Ne? Az önce fikriniz için size övgüde bulundum," dedi. "Düzgün bir hanımefendi iltifatım için bana teşekkür ederdi."

"İçtenlikle iltifat ettiğinizde size teşekkür edeceğim," dedi Catherine. "Herhangi bir insan güzel bir günde uygun bir aktivite seçebilir. Bu övülmeye değer bir şey değil."

"Anlıyorum." Derin bir iç çekti. "Ne utanç verici! Karımla barışmak için çabalıyorum ama o meşhur zeytin dalını kabul etmiyor."

"İyi bir nedenle," diye karşılık verdi. "Tanışma şerefine nail olduğum en çelişkili adam olduğunu biliyor musun?"

"Çelişkili olup olmadıklarını bilecek kadar çok erkekle birlikte oldun mu?" William sordu. "Talibin olmadığı düşünülürse, erkeklerle fazla vakit geçirip geçirmediğini merak etmek zorunda kalıyorum."

"Benim bir ağabeyim olduğunu unuttun mu?"

"Hayır. Ancak, ağabeyin sana doğru davranışlar konusunda bir şey öğretmeyi umursamış gibi görünmüyor. Onun sayılması gerektiğine inanmıyorum," dedi William.

"Ben de tam olarak bunu kastediyorum!" Catherine haykırdı. "Artık sana uymayana kadar her şey hakkında kurallar koyuyorsun. Sonra da onları değiştiriyorsunuz! Bana bir davranışın bir hanımefendiye yakışmadığını söylüyorsunuz ve aynı derecede kabul edilemez bir davranışı onaylıyorsunuz! Çok fazla centilmen tanımadığımı söylüyorsunuz ve ben bu fikri onaylamadığımda *centilmen* tanımınızı değiştiriyorsunuz!"

William bir kaşını kaldırdı. "Ne demek istediğin hakkında en ufak bir fikrim yok."

"Ne demek istediğimi biliyorsun!" diye karşı çıktı.

"Bilmiyorum."

Catherine kollarını kavuşturdu ve soran gözlerle baktı. "Sanırım beni *düzgün* bir *hanımefendi* yapmak için yeni stratejiniz bu? Ben kavgayı bırakana kadar tartışmaya niyetli misin?"

"Evet, bu," dedi alaycı bir tavırla. "Beni , tatlım."

Catherine içten içe öfkelenmişti. Kendisine karşı gerçek bir sevgi beslemediğinden emin olduğu bu boş sevgi sözcüklerine ihtiyacı yoktu. Bir eş için bu kadar mücadele etmiş bir adamın ondan nefret edebileceğine inanıyordu. En azından, bu-

Onun inanmak *istediği* de buydu. Catherine bunun tamamen doğru olduğunu söyleyemezdi. Ondan nefret etmiyordu; zaman zaman onunla birlikte olmaktan hoşlanıyor gibi görünüyordu. Sadece onun baçka biri olmasını istiyordu, onu olduğundan farklı bir Çekilde tercih ediyordu.

Ne kadar uyumsuz bir çifttiler!

"Beni gördüğüne sevineceğini düşünmüştüm," diye devam etti William.

"Memnun musun?"

"Gerçekten de öyle. Kız kardeşlerimle daha fazla vakit geçirmemi istemiştiniz, ben de öyle yaptım. Her erkek eşlerinin öğütlerine benim kadar kulak asmaz."

Catherine çenesini sıktı ve ona bakmayı reddetti. Onun öğütlerine ancak onu üzmekten zevk alacaksa kulak veriyordu! Ve bu öğüt *dinlemek* olarak bile tanımlanamazdı. Daha çok Catherine'in sözlerini ve hareketlerini kendi amaçları doğrultusunda çarpıtıyor gibiydi.

"Aslında, seni dinlemeye bu kadar istekli olduğum *için* örnek bir koca olduğumu iddia edebilirim," dedi. "Böyle harika bir adamla evlendiğin için çok mutlu olmalısın."

Harika! Sanki ona bu konuda gerçek bir seçim hakkı tanınmıştı! Ya onunla ya da Dorothy'yle evlenecekti ve bu pek de bir seçim sayılmazdı. Yine de en azından Dorothy bu adamla evlenmemişti. Catherine kız kardeşini bu adamla uğraşmak zorunda kalmaktan, onun kaprislerine ve tartışmalarına maruz kalmaktan kurtarmıştı.

Ama aşk dolu karşılaşmalar... beklenmedik derecede hoştu. Yüzünü bir sıcaklık kapladı ve en son karşılaşmalarını hatırladığında yanaklarının nasıl pembeleştiğini William'ın fark etmemesini umdu. Düzgün hanımefendilerin kocalarının dizlerinin üzerine öktürölürken ve sertçe azarlanırken zevk almadıklarından emindi.

William uzun uzun i geçirdi. "Bu arada, bir hanımefendi olmaktan nefret ediyormuş gibi davranan bir eşle uğraşmak zorunda kalıyorum. Bu çok üzücü."

"Belki de hak ettiğin tek kadın budur," dedi kuru bir sesle. "Beni kızdırmaya alışyorsun, ben de saldırıyorum. Sonra da bunun için beni eleştirebilirsin."

Sırıttı. "Böyle bir şey yapacağıma inanıyor musun?"

"Yapacağını biliyorum."

William alaycı bir dehşetle başını salladı. "Hakkımda bu kadar kötü düşünmen beni yaraladı," dedi. "Öfkenizi kazanacak ne yaptım?"

Catherine, "Kardeşimin malikânesine geldin ve kız kardeşimle benim seninle evlenmemi istedin," dedi. "Yaptığın *buydu* ve bunu çok iyi biliyorsun."

"Hatırladığım kadarıyla sen gönüllü olmuştun," diye yanıtladı William. "Çelişkileri tartışmak istiyorsanız, kendinizden başka bir yere bakmanıza gerek yok. Kız kardeşini istedim ve sen de bu anlaşmanın neleri içerdiğini tam olarak anlayarak gelinim olmaya gönüllü oldun. Şimdi sanki ben seni bir şekilde yanlış yönlendirmişim gibi davranmak istiyorsun."

"İstedğin her şeyi anlamadım," diye itiraz etti Catherine, bakışları Hester ile Hannah'nın bulunduğu tekneye kaydı. Kızların birbirlerine eşlik ederek dikkatlerini dağıttıklarından ve duymayacaklarından emin olunca, "*Düzeltilme* derken neyi kastettiğini anlamadım," diye ekledi.

"Bu çok açık olmalıydı."

"Değildi."

William omuz silkti. "O zaman sana ne beklemen gerektiğini öğretmediği için ağabeyini suçlamalısın. Ya da belki kız kardeşini. Sık sık kadınların birbirleriyle bu tür konuşmalar yapması gerektiğini savunmuşumdur."

"Çoğu kocanın senin gibi olduğundan şüpheliyim," dedi Catherine.

Kuşkusuz, *kocalarla* ilgili tek deneyimi kendi babasından ve genellikle kadınlar tarafından bu tür şeyler hakkında yazılmış romanlardan geliyordu. Kuşkusuz bunların hiçbirinde azarlama ya da aşk dolu karşılaşmalar yer almamıştı. En fazla, hikayelerde çiftin birbirlerini nasıl *mutlu* ettiklerine dair hoş bir örtmece kullanılırdı.

"Bu konuda haklı olabilirsin," dedi. "Çoğu koca böyle saygısız bir eşe tahammül edemez. En azından ben senin gelişimini teşvik etmeye hazırım."

"Ne kadar zarif."

Sanki iltifat gerçekmiş gibi parlak bir şekilde gülümsedi. "İşte beklediğim minnettarlık buydu."

Catherine birden, "Merak ediyorum," dedi. "Ben gerçek bir eş ve düşes olduğumda ne yapacaksınız? Artık zamanınızı geçirecek hiçbir şeyiniz kalmayacak."

"Bir şeyler bulacağımdan eminim."

Catherine suya baktı, zambakların narin mor-pembe çiçekleri arasında balıkların uçuşmasını izledi. Pek güzel balıklar değildi bunlar, kahverengi ve siyah benekli Çeylerdi. Hester'ın onları neden bu kadar çok sevdiğini anlamaya çalıştı. Belki de suyun içinde zarif bir şekilde hareket etmeleri idi. Yarı saydam yüzgeçleriyle gölde zahmetsizce .

"Peki ne bulacaksın?" Catherine sordu.

"Kim bilebilir ki? Sizin kadar çok enerji tüketecekse oldukça büyük bir görev olması gerekecek."

"Bana öyle geliyor ki, bana çok az enerji harcıyorsunuz," diye verdi Catherine. "Dikkatinizin çoğunu çalışma odanızdaki kâğıtlar çekiyor gibi."

"O kâğıtlar düklüğün."

Catherine eldivenini çıkardı ve parmaklarını suyun içinde gezdirdi. Dokunulduğunda serindi ve ıGık sanki ince iGlenmiG bir mücevhermiG gibi üzerine yansıyordu.

"Bir düĞünsene," dedi Catherine, "bana eziyet etmeyi bırakırsan o kâğıtlarla ne kadar çok vakit geçirebileceğini."

"Bunu düşündüm. Ancak yeni bir düşes için başlangıçta biraz zaman harcanması gerektiğine karar verdim, bu yüzden bir süreliğine gazeteleri ihmal etmekten memnunum."

"Anlıyorum."

"Ben de öyle düşünmüştüm."

"Kadınlar kendilerinden *yatırım* olarak bahsedilmesinden hoşlanmazlar. Bunu bildiğinizi varsayıyorum."

William başını salladı. Sıraları aldı ve teknelerini biraz hareket ettirdi. Bahçıvan Jonathan, Hester ve Hannah'yı gölün daha da içine çekmişti. Hester sevinçle soludu ve suda bulduğu bir şeyi işaret etti.

"Yine de kadınlar yatırımdır," dedi William. "Bu yüzden tonlar kiminle evleneceklerine bu kadar önem verirler. Zengin bir eş, kişinin kasasını herhangi bir mülk ya da kargodan daha etkili bir şekilde doldurabilir."

Buna verecek bir cevabı olmadığını fark etti. William'ın sözleri yeterince doğru olsa da, Catherine ortada bir de *görgü* meselesi olduğunu kabul etmek istemiyordu. Hanımefendiler yatırımdan daha fazlası olduklarına inanmak isterlerdi ve düzgün beyefendiler de öyleymiş gibi davranırlardı.

"Bir erkek kız kardeşlerinizden yatırım olarak bahsetse ne hissederdiniz?" Catherine sordu.

"Ben ona girişimci bir işadamı derdim," diye yanıtladı William. "İşini iyi yapmalısın ki, onları beş parasız bir şarlatan yerine, her türlü ihtiyaçlarının karşılanmasını sağlayabilecek usta bir işadamı, zeki bir adam satın alabilsin."

"Dünyaya ne kadar romantik bir bakış açınız var," diye mırıldandı.

"Hiçbir zaman romantik bir görüşe sahip olduğumu iddia etmedim. Bu konuda hayal kırıklığına uğramış , değil mi?" William sordu. "Her zaman kusur aradığımı iddia ediyorsun, ama ben bu muameleyi hak ettiğimi iddia ediyorum. Ne de olsa her zaman bende kusur arıyormuşsun gibi görünüyor."

"Hiçbir şey aramama gerek yok," diye cevap verdi. "Doğanız en sıradan gözlemciye bile hemen belli oluyor."

"Öyle mi?" diye sordu.

"Anlayabildiğim kadarıyla."

"Bu da beni senin anlayışlı bir kadın olup olmadığını merak etmeye itiyor," dedi William. "Belki de benim gizli derinliklerim vardır ve sen onları aramakla ilgilenmemişsindir."

Catherine bu cevabı düşünerek uzun bir süre onu izledi. Sanki biraz gücenmesi gerekiyormuş gibi hissetti, ama William'ın daha önce keşfetmediği derinlikleri olabileceği düşüncesi ilgi çekiciydi. Ne barındırıyor olabilirlerdi?

"Zamanla, sanırım ilgi çekici bir şeyler keşfedebilirim," dedi.

Gözleri neşeyle parlıyordu. "Belki de öyle olacak."

KISIM 19



Catherine oldu sinirli ile Onu. O olabilir var geçici olarak Tekne yolculuğu sırasında karısıyla bir nebze de olsa barışmayı başarmıştı, ama karısı onunla yakınlaşmak zorunda kalmadığı anda ondan uzak durmaya çalışıyordu.

Onu odalarda ya da koridorlarda bulduğunda kaşlarını çatıyor ve hemen kaçıyordu. William onu ancak Hester ve Hannah etraftayken iyi davranmaya ikna edebileceğini keşfetmişti, çünkü kızları üzme istemiyormuş gibi görünüyordu.

Ondan uzak durmak istemesi can sıkıcıydı ama en azından kızlardan hoşlanıyordu. Koşullar göz önüne alındığında, bu umduğundan daha fazlaydı. William kahvaltıya geldi ve masada oturan kız kardeşlerine baktı. Onu gördüklerinde yüzlerinin nasıl aydınlandığını gördü.

"Günaydın!" diye selamladı.

William'ın gözleri Catherine'in çatık kaşlı yüzüne takıldı ve sırtışı genişledi.

"Sevgili karım," dedi William. "Bu sabah özellikle ısı ısı ısı görünüyorsun."

Catherine'in yüzü bir fırtına bulutunu andırdığı için bunun oldukça zekice bir ifade olduğunu düşündü.

"Kocam," dedi.

İltifat etmedi.

Tahmin edilebilir. William övgü eksikliğinin iyi ruh halini azaltmasına izin vermedi. "Sık sık yaptığım gibi çalışma odamda saklanmak yerine kahvaltıda herkese katılırım diye düşündüm," dedi.

Masanın bağındaki yerini aldı ve portakal marmelatlı tosttan bir parça alırken Catherine'e gülümsedi. William ekmeğin tatlılığının tadını çıkardı ve karısına sırttı. Catherine'in yüzü kızardı. Catherine ağzına bir kaşık dolusu yumurta attı; William bu hareketi *kindarlık* olarak tanımlayabilirdi.

"Sabahın geri kalanında ne yapacaksın?" Hannah sordu.

"Majesteleri yakında köyü ziyaret edebileceğimizi söyledi," dedi Hester. "Bize katılmak ister misin?"

"Kulağa hoş bir eğlence gibi geliyor. Size katılmaktan memnuniyet duyarım," dedi William. "Sevgili eşimin bana sadece gideceğiniz günü ve saati söylemesi yeterli."

Catherine ağzına biraz daha yumurta tıktırdı ve hemen ardından bir lokma kızarmış ekmek yedi. Sonra da bolca kahve içti. Ve bir tane daha.

William onun bütün kahvaltayı buz gibi bir sessizlik içinde geçirmeye niyetli olup olmadığını merak etti. "Günü nasıl geçireceğime henüz karar vermedim," dedi çatalıyla bir parça kızarmış patates kopararak. "Belki size katılabilirim, kız kardeşlerim."

"Biraz kitap okuyarak vakit geçirmek istiyorum," dedi Hannah. "Belki sen de bize katılmak istersin. Bize kitap okuyabilirsin."

Yıllardır onlara kitap okumamıştı. Her zaman başarması gereken çok şey vardı. Gazetelerin sonu gelmiyordu ve dükalığın uzak bir köşesi her an yeni bir karşı karşıyaymış gibi görünüyordu. "Bunu isterdim,"

William dedi ki. "Bu sabah ilgilenmem gereken bazı evraklar var ama size kitap okumak için zaman ayırabileceğimden eminim."

"Ne okumanızı istediğimize karar vermemiz gerekecek," dedi Hester. "Oh, o kadar çok seçenek var ki!"

"Belki de hepsini okumalı," dedi Catherine. "Bütün gününü kitapların sayfalarını karıştırarak geçirmeli."

"Sadece bana katılırsan, sevgili karıcığım," diye yanıtladı William. "Yoksa başka bir yerde olacağınızı mı düşündünüz?"

"İlgilenmem gereken kendi işlerim var," dedi. "Cevaplanması gereken yazışmalar var ve hizmetçiyle konuşmam gerekiyor. Bir düşes olarak benden de belli miktarda yazışma yapmam bekleniyor. Kardeşlerimle ve ton hanımlarıyla konuşmam gerekecek."

William nedense böyle bir yazışmanın Catherine'in söylediği kadar acil olmadığından şüpheleniyordu.

William, "Eminim ki biz okurken siz de yazışmalarınızla ilgilenebilirsiniz," dedi.

"Yanılıyorsunuz kocacığım. Herhangi bir ses olursa yazışmalarına konsantre olamam," dedi Catherine. "Sizi okurken dinlemekten büyük keyif alacak olsam da, bunun mümkün olacağını sanmıyorum."

Hannah kaşlarını çatarak, "Bu çok talihsiz bir durum," dedi. "Keşke bize katılabilseydiniz."

Hester patates kızartmasından bir ısırık alırken, "Ben de öyle," diye mırıldandı.

Catherine bakışlarını kaçırdı, ifadesi biraz yumuşadı. "Belki seni okurken dinlemek için biraz zaman ayırabilirim."

"Çok ," dedi William.

Kahvesinden bir yudum aldı ve hiçbir şey söylemedi. William'ın gözleri onun göğsünde oyalandı. Catherine'in elbisesi yumuşak bir leylak rengiydi, bedeni minik işlemeli yapraklar ve çiçeklerle süslenmişti. Kesimi skandal yaratacak kadar düşüktü ve dolgun göğüslerinin üst kısmını gururla sergiliyordu. Catherine'in göğüslerini avuçlarının arasına almak, avuçlarında tartmak ve onu kendine çekmek için yanıp tutuşuyordu.

Sanki William'ın kendisine baktığını hissetmiş gibi, Catherine'in yanakları pembeleşti. Bir parça daha kızarmış ekmek yedi ve William onun bu kadar ince bir kadına göre oldukça iştahlı olduğunu fark etti.

"Şövalyeler ve leydiler hakkında bir şeyler okumak isterdim," dedi Hannah, hülyalı bir şekilde iç geçirerek. "Belki Sör Gawain ya da Sör Lancelot ile ilgili bir şeyler."

"Ya da Perceval!" Hester önerdi. "İssız Orman'ı okumaktan her zaman keyif almışımıdır."

"Neden böyle adlandırıldığını hiç anlamadım," dedi Hannah. "Hikayeler onu hep yeşil ve canlı olarak tanımlıyor. *İsrafla* ilgili hiçbir şey yok!"

"Ne okumaktan hoşlanırsın?" William Catherine'e sordu.

"Romanlar," dedi. "Özellikle Bayan Radcliffe'i çok severim."

Nedense bu gerçeğe hiç GaGırmamıGtı. Catherine sansasyonel edebiyattan zevk alacak türden bir kadına benziyordu. Kendisini böyle bir kahraman olarak hayal etmekten hoşlanıp hoşlanmadığını merak etti. Belki de her konuşmalarında kafasında bir hikâye yazıyordu.

Belki de kendini tehlikeli ve kötü bir adamla evli, güzel ve tehlikede bir kadın kahraman olarak görüyordu. Catherine, adamın tüm sırlarını bulup gün ışığına çıkarana kadar günlerini ve gecelerini taş üstünde taş bırakmadan geçirecekti.

"Bayan Radcliffe'in eserlerine pek aşina değilim," diye kabul etti William.
"Romanlarını sadece onları okuyan başkalarından duydum."

"Onu okumalısın. Onun yazılarından hoşlandığınızı fark edebilirsiniz."

"Öyle olabilir. Ne yazık ki, Bayan Radcliffe'in eserlerinden hiçbirinin mülkümüzde olduğunu sanmıyorum."

"Gerçekten de bu üzüntü verici."

"Belki onları senin için temin edebilirim," dedi William.

"Belki, olabilir."

Catherine'in sözle onaylamasına rağmen, sadece karşılıklı espriler yaptıklarından şüphelendiği belliydi. Onun kendisi için gerçekten iyi bir şey yapacağını sanmıyordu. Ona aksini göstermesi gerekecekti. William beklenmedik bir nezaketin kendisine de tartışmalarındaki gibi sinirli bakışlar kazandırıp kazandırmayacağını merak ediyordu.

"Onun eserlerini hiç okumadım," dedi Hannah. "Yine de kadın romancılara hayranım."

Hester burnunu kırıştırdı. "Çoğunu oldukça aptalca buluyorum."

"Bunun nedeni daha bilimsel eserler okumayı tercih etmeniz," dedi Hannah. "Bunun kadın yazarların kendileriyle hiçbir ilgisi yok."

Catherine, "Kadın yazarların, kadınların duygularını erkek yazarlardan çok daha iyi anladığını görüyorum," dedi. "Kadınların öyle hassas mizaçları var ki, bir erkek onların hakkını veremez."

Kadının gözlerinde bir meydan okuma parıltısı yakaladı. İddia ettiği gibi bir mizacı var mıydı? Bu kadının *narin* bir yanı olduğuna inanmak zordu ve sanki diğer hanımlardan farklı olmaktan zevk alıyor gibiydi.

"Ama doktorların hepsi erkek," dedi Hester düşünceli bir ifadeyle. "Kadınları anlıyor olmalılar, değil mi?"

"Deniyorlar," dedi Catherine, alaycı bir dehşetle başını sallayarak.

"Belki de seni kadınlar için bir hekim yapmalıyız," dedi William. "Onlarla ilgili anlayışın bu kadar rafine olduğuna göre."

Catherine ince bir gülümsemeyle, "Bu hiç de kötü bir fikir değil," diye cevap verdi. "Özellikle kadınların hastalıklarını tedavi etmek için çalışacak kadın hekimler yetiştirecek bir okul kurabilirim."

William, "Ya da belki erkeklere rahatsızlığınızın doğasını anlatabilirsiniz, böylece size daha iyi yardım edebilirler, karıcığım," dedi.

Kahvesinden bir yudum aldı ve porselen fincanın altın kenarı üzerinden ona değerlendirici bir bakış attı. "Bunu neden yapayım ki? Erkekler kadınlar hakkında ne kadar çok şey bilirse, bize karşı kullanabilecekleri o kadar çok silahları olur. Dünyadaki yerleri konusunda her zaman biraz tedirgin olmaları en iyisi."

"Kendi davranışlarınızı böyle mi haklı çıkarıyorsunuz?" William sordu.

Eğer öyleyse, çabaları boşunaydı. William dünyadaki yerinin neresi olduğunu çok iyi biliyordu ve konumunu terk etmeye hiç niyeti yoktu. Catherine'i dizlerinin üzerine çöktürmek ve ona uygun, karılık davranışlarının inceliklerini öğretmek çok zevkliydi.

"Davranışımı kimseye haklı göstermeme gerek yok," diye yanıtladı Catherine. "Böyle bir davranış benim doğamda var. Bir kediden neden bu kadar zevk aldığını açıklamasını ister misiniz?"

farelere eziyet eden? Ya da bir arı neden çiçekleri aydınlatmayı sever?"

William kahvaltısını bitirdi ve uzun bir süre onu düşündü. "Kedi de arı da dünyadaki yerlerini biliyorlar," dedi. "Bu açıdan senden oldukça farklılar."

Catherine mırıldandı. "Acaba erkekler de aynı dertten muzdarip mi?"

"Bazıları."

Ayak sesleri yemek salonunda yankılandı ve William başını çevirdi. Kâhya Geoffrey girişte duruyordu. Sertçe eğildi. "Böldüğüm için özür dilerim majesteleri, ama size bir mektup aldım. Mektupları gecikmeden almaya düşkünlüğünüzü bildiğimden, bunu doğrudan size ulaştırmanın en iyisi olacağını düşündüm. Wyte Kontu'ndan geliyor."

"Ah," dedi William, mektubu almak için işaret ederek.

"Wyte Kontu mu?" Catherine sordu.

"O zevki tatmadın mı?" William tahmin etti. "O bizim en yakın komşumuz. Wyte benim de içinde bulunduğum bazı çevrelerde çok etkili bir adam. Onun gözüne girmek çok önemli."

"Anlıyorum."

William mektubun üzerindeki mührü açtı. Wyte'ın tanıdık el yazısıydı -ince ve örümcekli- ve William içindekileri hızla okudu. Odadaki üç yüzün onu izlediğinin ve tepkisini beklediğinin farkındaydı.

"Ne oldu?" Catherine sordu. "Ne istiyormuş?"

Tahmin edilebilir.

"Wyte her yıl abartılı bir maskeli baloya ev sahipliği yapar. Bana bir davetiye göndermesi beklenir," dedi William. "Bu yıl, sevgili düşesimin de bana eşlik etmesini istedi."

"Oh! Bu hiç şaşırtıcı değil!" Hannah haykırdı. "Eminim tüm tonlar sizinle tanışmak istiyordur. Balo için zaten elbiseleriniz var mı, yoksa yenilerinin yapılması gerekecek mi?"

"Eğer öyleyse, hemen modiste danışmalıyız," dedi Hester. "Ekinoksa kadar çok zaman yok. Lord Wyte genellikle balosunu o zaman düzenler."

"Gerçekten de öyle. Randevular konusunda iyi bir zekân var," dedi William. "İyi işti."

Catherine, "Yeterli olacak bir elbisem eminim," diye cevap verdi.

Elbette, Catherine'in elbiseleri yeterli olurdu. Ancak William düşesinkinin de aynı derecede uygun olup olmayacağını bilemiyordu. Wyte'ın balosu çoktan yaklaşmıştı ve asi karısını düzgün bir hanımefendiye dönüştürmek için yeterli zamanı olacağından şüpheliydi.

William ona sert bir bakış atarak, "Bu konuyu tartışmamız gerekecek," dedi.

Catherine'in çenesi hafifçe kalktı ve gözlerinde meydan okuma parladı. William onu dizinin üzerine yatırıp arkasına o ilk açık avuçlu tokadı indirdiğinde de aynı bakışı atmıştı. Wyte'ın balosunun koşullarıyla ilgili benzer bir yüzleşmeyi hayal ederken William'ın pantolonu biraz daha sıkılaştı.

"Öyle yapacağız," dedi, sesi ondan hoşnut değilmiş gibi çıkıyordu.

William masadan kalktı. "Şimdiki zaman gibisi yok. Bu konuyu yatak odamda tartışalım mı?"

"Tabii ki."

Sandalyesinden akıcı bir şekilde kalktı. Catherine her ne kadar kaba bir asi olsa da, hareket ederken bir hanımefendinin zarafetini koruyordu. Gözlerini onun yüzüne dikti ve William sırttı. Bu yüzleşmenin gerçekten de zevkli olacağını hissediyordu.

CKAPTER yani



Catherine, William'ın karşısında otururken, ülkenin durumunu düşündü. Oda. Özel oturma odasında sıcak, erkeksi bir hava vardı ve bu hava William'ın kahvaltı masasının üstündeki sivri bakışıyla birleşince onu tedirgin ediyordu. Sanki şimşek omurgasının izini sürüyormuş gibiydi.

William iki bardak konyak doldurdu ve birini ona uzattı. Catherine kadehi masadan alıp elinde tuttu, içkiyi döndürdü ve kehribarimsi kahverengi sıvının kadehin kenarlarına tırmanışını izledi. "Bana ders mi vereceksin?" diye sordu. "Sırf bir davet aldın diye mi? Sizi utandırmamdan bu kadar endişeleniyorsanız, size eşlik etmemi istemenize bile gerek yok."

"Hayır, bu olmaz," dedi William. "Ben yeni evli bir adamım ve karımla birlikte gelmezsem dedikodular çok acımasız olur."

"Anlıyorum."

O zaman bu bir konferans olacaktı.

"Son zamanlardaki davranışlarınızdan hoşnut değilim," diye devam etti. "Her fırsatta tartışmak için bir fırsat buluyorsun ve benden kaçmaya çalıştığında bile bana meydan okuyormuşsun gibi hissettirmeyi başarıyorsun. Oflayıp pufluyor ve ters ters bakıyorsunuz. Böyle bir davranış bir düşese yakışmaz."

Catherine içten içe öfkeleni. "Beni kışkırtıyorsun."

"Bazen. Ama çoğu zaman kışkırtılmak için bir *neden* bulursunuz. En zararsız ifade bile sizi öfkeliendirebilir."

Catherine buna dürüstçe itiraz edemezdi. Brendiden küçük bir yudum aldı ve içkinin boğazını ne kadar yaktığını görünce neredeyse öksürüyordu.

"Bir düşes," diye devam etti William, "hoşnutsuzluklara tepki göstermemelidir. Görmezden gelindiğinde ya da kovulduğunda bile zarif tavrını korumalı ve çocukça oyunlar oynamamalıdır."

Ama kendi kendine bir oyun oynuyor gibiydi. Catherine konyağını yudumladı ve yine de bir şey söylemedi. William'ın kendi oyunlarını itiraf etmesini beklemiyordu, çünkü o da kendi oyunlarını oynayabileceğine inanıyor gibiydi.

ne isterse onu yapardı. Sadece kadınlara her zaman düzgün olmaları söylenirdi.

"Giysilerinizi çıkarın," dedi.

Kadın ayağa kalktı ve şaşkınlıkla ona baktı. O tanıdık sıcaklık yüzüne yükseldi. "Affedersiniz?"

"Beni duyduğunu biliyorum," dedi yumuşak bir sesle. "Senden giysilerini çıkarmanı istedim ve bunu yapmanı bekliyorum. Kendimi tekrarlamaktan hoşlanmıyorum, karıcığım."

Brendisini bir kenara bıraktı ve William'ın gözlerinin üzerinde olduğunu bilinciyle ayağa kalktı. William koltuğunun minderlerine yaslanmış, buyurgan bir ifadeyle onu süzüyordu. Catherine elbisesinin bağlarını çözüp giysiyi sandalyesinin üzerine sererken ayak parmakları terliklerinin içinde kıvrıldı.

William brendisinden boş bir yudum aldı ve kısılmış gözlerle onu izledi. Pantolonunun bağcıklarını çözdü, parmakları onları bir arada tutan ipleri karıştırıyordu.

Catherine sakarlığının nedeninin endiGe mi yoksa beklenti mi olduğunu bilemiyordu, ama sonunda onları çıkarmıGtı. Ardından iç etekliğini ve en sonunda da kombinezonunu çıkardı. Göbeği ihtiyaçla, uyarılmıGlıkla titriyordu.

En küçük bir ipucunda bile içinde bir şeyler oluşuyordu.

"İyi iş çıkardın," dedi William. "Görünüşe göre itaat *edebiliyorsun*."

Yüzüne bir sıcaklık hücum etti. Catherine elleriyle ne yapacağına karar veremediği için onları iki yanında tuttu. Uyluklarının arasını mı, yoksa sert, dik meme uçlarıyla göğüslerini mi örtmesi gerektiğine karar vermeye çalışırken parmakları titriyordu. Ya da herhangi bir yerini örtmeli miydi? William ona sunduğu her şeyi çoktan görmüştü ama Catherine yine de onun önünde çıplak olmanın...

Aynı anda hem heyecan verici hem de korkutucuydu. Tırnaklarını içine geçirdi. "Özel hayatımda sana itaat etmek zorunda değilim. Özel kendim olabilirim. Hatırladın mı?"

William akıcı bir şekilde ayağa kalktı ve konyasını bir kenara koydu. "Evlilik yemininiz aksini söylüyor."

Ona kaşlarını çattı ve davranışını haklı çıkarmak için daha ne kadar *evlilik yemininden* söz edeceğini merak etti. "Herkes evlilik yeminlerinin geleneksel olduğunu bilir," dedi Catherine. "Sözler, yeminlerin ruhundan daha az önemlidir."

"Yine bir avukat gibi konuşuyorsun ve bu hiç hoşuma gitmiyor," dedi William. "Kıpırdamadan dur. Seni düzgün bir düşes olman için eğiteceğim."

Nefesi boğazında düğümlendi. Tartışma dürtüsü, merakıyla ve onun ellerini üzerinde ve erkekliğini içinde hissetmeye duyduğu derin ihtiyaçla savaştı.

William onun sırtının üst kısmına dokundu ve Catherine akınlıkla sarsıldı. "şimdi, benim güzel kızım," dedi William. "Ne yaparsam yapayım kıpırdamadan durmalısın. Bu sana itidalli olmayı öğretecek."

"Anlıyorum," dedi.

Catherine omurgasını dikleştirdi ve omuzlarını dikleştirdi. Kıpırdamadan durmak ilke olarak yeterince basit görünüyordu ama daha şimdiden nefesi hızlanmıştı. Olacakları beklemekten kasları gerilmişti. William tek bir parmağını omurgasında gezdirdi ve Catherine kıpırdamadan durmasına rağmen, vücudu bu küçük dokunuşla ürpermek istedi. Ona doğru bastırmak için can atıyordu, çünkü ona çok hafif dokunuyordu. Sanki dokunuşları bir çiçeğin üzerinde uçuşan bir kelebek .

"Zor olduğunu biliyorum," diye mırıldandı kulağına karşı. "Bu kadar hareketsiz olmanın doğana aykırı olduğunu biliyorum ama yapabileceğini düşünmesem senden bunu istemezdim."

Ayak parmakları kıvrıldı. Catherine derin bir nefes alarak kendini dengelemeye çalıştı. Kendisini mermerden yontulmuş bir kadın, başına ne gelirse gelsin hareketsiz ve sessiz kalacak bir kadın olarak hayal etti.

"Gözlerini kapat," dedi William.

O yaptı.

"Çok iyi," diye mırıldandı. "İstediğin zaman itaatkâr olmakta çok iyisin."

William kadının bir omzundan diğerine doğru bir çizgi çizdi. Parmak uçlarını köprücük kemiğinde, boğazında, kollarında ve kaburgalarında gezdirdi. Kalçalarının arasındaki sıcaklık artarken Catherine çenesini sıktı. Adamın istediği gibi hareketsiz kalmalıydı. Hareketsiz kalmak *istiyordu*. Bu bir meydan okumaydı ve Catherine kazanmaya kararlıydı.

Catherine bir ihtiyaç nabızıyla, küçük bir parçasının da onun uygun düğesi, her Geye katlanabilen *iyi kızı* olmak *istediğini* fark etti. William onu çimdikleyip pembe tomurcuğu parmaklarının arasında yuvarlarken, aniden göğüs ucunda bir acı hissetti. Gözleri irkilerek açıldı ve boğazından hırıltılı bir inilti koptu.

William dilini ağzının çatısına vurdu. "*Kıpırdama* dedim."

Adam arkasına bir tokat attı ve kadın hiç de hoş olmayan bir gıcırtyla öne doğru sarsıldı. Sağ kalçasına hafif bir sızı yayıldı ve arkasına uzanıp adamın vurduğu yeri okşama isteğine karşı koydu.

"Kıpırdama ve sessiz ol," dedi. "Eğer bana itaat etmezsen, seni düzeltirim."

"Çok kabasınız, efendim."

Bir tokat daha. Catherine kalçalarını sıktı ve bir iniltiyi bastırdı. William'ın parmakları diğer meme ucunu yuvarladı ve kalçalarının arasından bir sıvı aktı. Nefesi hızlandı ve göğüslerinin altında ter birikti. Yine de hareketsiz kalmak için mücadele etti.

Elleri, düzeltmelerinin bıraktığı izlerin üzerinden geçerek Catherine'in kalçalarını okşadı. William'ın parmak uçları kızın tahrik olduğunun kanıtlarını taradı ve Catherine'in dizlerinin bağı çözüldü.

Sakin ol. Kıpırdama. Kıpırdama.

Ona arkadan yaklaştı ve ona doğru bastırdı, böylece sert erkekliği sırtının küçük kısmına doğru şişti. Göğüslerini avuçladı ve

Onları ellerinin arasında yoğurdu. Catherine'in kalçaları kıpırdandı ve hatasını çok geç fark etti.

William hareketi iki hızlı tokatla ödüllendirdi, her kalçaya bir tane. Sonra elleri kadının göğüslerine döndü. Dudakları kadının boğazına bastırdı. "Benim iyi düşesim ol," diye mırıldandı. "Senden istediğim şeyi yapabileceğini biliyorum. Kıpırdama ve istediğimi yapmama izin ver."

Boğazında yükselen yumruyu zorla bastırdı. Catherine'in nabızı hızla atıyor, her müdahalede temposu artıyordu. Merkezi delicesine ağrıyor, nabız gibi atıyor ve ihtiyaçtan damlıyordu. Kendini ovmak ve artan dürtüyü yatıştırmak için can atıyordu ama yapamıyordu. William göğüslerini okşadı, dokunuşları çok nazikti. Hiçbir uyarıda bulunmadan meme uçlarını sıktı. Catherine acı veren zevkin ikiz noktaları büyürken bir iniltiyi bastırdı.

William parmaklarının arasında meme uçlarını kısıtıp yuvarlamaya devam etti ve Catherine'in ihtiyacı o kadar arttı ki gözleri akmayan yağlarla yandı. Parmakları daha aĞağıya kaydı ve Catherine'in kalçalarının arasındaki saç kıvrımlarında gezdirdi. William'ın eli daha aĞağıya kaydı ve Catherine'in kendisine dokunmasını en çok istediği yere yaklaĞtığında nefesi hızlandı.

Elini çekti ve onun yerine kalçasına bir tokat attı. Catherine sırtını dikleştirdi. Özlemle inledi. DüĞünceleri arzusunun ağırlığıyla baĞ döndürücü ve tutarsızdı. Catherine'in aklına, adam onun yerine ortasına bir tokat atsaydı bunu tercih edebileceği gibi çılgınca bir düĞünce geldi.

Uyluklarının tepesine inen o keskin, yakıcı tokadın düşüncesi, içinden gelen bir başka uyarılma dalgasına yol açtı.

"Bu dersi iyi öğrenemiyorsun," dedi William, alaycı bir onaylamazlıkla iç çekerek. "Acaba en azından denediğin için seni ödüllendirmeli miyim?"

"Lütfen," diye nefes aldı. "Buna daha fazla dayanamayacağım."

"Yapacaksın," dedi kıkırdayarak.

Catherine'in tüm vücudu titredi ve sırtının alt kısmında ter birikti. Çok sıcaktı, içindeki ihtiyaç bir cehennem gibiydi. William'ın iğkencesi sona erdiğinde, Catherine nefes nefese kalmıÇtı.

Adam bir adım uzaklaştı ve kadın onun ağır ayak seslerini duydu. Ardından bir sandalyenin sürtünme sesi geldi. "Gel," dedi William.

Catherine bacakları titreyerek adamın dediğini yaptı. Ėtiraz etmeyi bile düğünemeyecek kadar arzuyla doluydu.

"Otur," dedi.

Öyle yaptı ve adam karanlık bir ifadeyle ona baktı. Kadının içinden bir zevk ürpertisi geçti.

"Bacaklarını aç."

Nefesi kesildi ve bacaklarını iki yana açtı. Catherine'in karnı zonkluyor, kanı kulaklarında uğulduyordu. Ona ve yatak odasına girebilecek herhangi birine karşı o kadar açıktaydı ki.

"Daha geniş," dedi.

Catherine kalçalarını öne eğerek daha rahat bir pozisyon almak için çabaladı. Kalçalarını neredeyse acıtacak kadar birbirinden ayırdı ve William muzaffer bir edayla sırttı. "Senin görevin ses çıkarmamak," dedi. "Eğer bunu başarabilirsen, seni ödüllendireceğim."

Nasıl olduğunu sormak istedi ama William ona sessiz olmasını söylediği için sadece başını salladı. William onun önünde diz çöktü ve ellerini kalçalarına koydu, başparmaklarıyla çıplak tenini okladı. Catherine'in nefesi düzensiz soluk alış geliyordu. Kalçalarında parlayan ıslaklığı görebiliyordu.

"Gözlerini kapat. Onları açabileceğini söylemedim."

Dehşet ve arzu birbirine karışmış bir halde yaptı bunu. Catherine ıslak bir Çeyin göbeğine bastırıldığını hissetti ve boğazından bir nefes koptu. Bu onun *diliydi!*

"Sessiz ol," diye hatırlattı ona, nefesi bacaklarının arasındaki saç kıvrımlarını ısıtıyordu.

Sandalyenin kollarını o kadar sert sıktı ki parmak eklemleri acıdı. William'ın dili bir kez daha kadının merkezine değdi ve kadının iç duvarları sıkıştı. Dilini incisinin üzerinde ve alt dudaklarının arasında gezdirdi. Catherine'in kalçaları kasıldı ve bacakları titredi. Çenesini sıkıca kavradı ve haykırmamaya çalışarak alnını çattı.

Tüm kasları gerildi ve serbest bırakılması içinde kıvrıldı. Daha fazla dayanamayacağını hissedene kadar ihtiyaç daha da büyüdü. Catherine bir saniye daha sessiz kalmaya zorlanırsa kırılacaktı gibi hissediyordu. William'ın uyluklarındaki dili, kalçalarındaki sızı ve meme uçlarındaki donuk acı artık çok fazlaydı.

"Oh, William!" ,orgazmı içine çökerken.

Beyaz ıGık görüşünü yok etti ve zevk dalgasıyla paramparça oldu. Sadece bir an sürdü, ama Catherine'e kendi bedenini terk etmiG gibi geldi. Terden sıırıslık olmuG, sandalyede nefes nefese kalmıGtı.

"Çoğunlukla iyi iş çıkardın," dedi William. "En sonuna kadar."

Catherine gözlerini açtı ve adam kendisinden fazlasıyla memnun görünerek ona sırtıttı. Catherine umutsuzca zekice bir karşılık bulmaya çalışırken aklı bir karış havada kaldı. Bedeni ve zihni öylesine tükenmişti ki, hiçbir şey bulamadı.

"Ayağa kalk."

Catherine titreyen bacaklarının üzerinde doğruldu ve William onu kollarının arasına aldı. Catherine'in vücudu öylesine hassas ve heyecanlıydı ki, William'ın yeğinin ve ceketinin kumaşı bile ona sert geliyordu. "Yorgun görünüyorsun. Belki de kısa bir mola vermeliyiz?"

"Evet," diye nefes aldı, sonunda sesini bulmuştu.

Tek ve akıcı bir hareketle onu ayaklarının altından çekip aldı. Catherine bu ani hareket karşısında nefesini tuttu, ama o sadece sırtıttı. "Biraz dinlenelim sevgili karıcığım, iyileştikten sonra seni kendi zevkim için kullanmayı düşünüyorum."

Catherine ürperdi. Yorgunluk içine sızarken, "Kelimelerle aran çok iyi," diye mırıldandı.

William onu yatağa taşıdı ve nevresimlerin üzerine yatırdı. Nefes nefese kaldı, kasları gevşedi ve göz kapakları titredi. Catherine'in son düşüncesi, onun -hiç değilse kesinlikle- sadık bir öğrenci olduğuydu.

CKAPTER SL



William, arkadaşı Hamilton'ın bu konuda ne söylemiş olabileceğini merak ediyordu. Meseleyi. Catherine'in henüz olması gerektiği gibi bir düşes olmadığından emin olsa da, William'a bu durum biraz tuhaf gelmişti. Hatta belki de mantıksızdı. Ne de olsa Catherine nasıl bir leydi olunacağını *bilmiyor* değildi. Sadece olması gerektiği gibi davranmıyordu. Yine de o bir hanımefendi ve kadındı; her konuda kendisine yol gösterecek birine ihtiyaç duyan bir çocuk değildi.

Yine de William, Wyte'ın balosuna gitmeden önce başka bir davete katılmayı denemenin en iyisi olacağını düşünmüştü. Leydi Beckingworth'ün bahçe partisi, Catherine'in tondan önce ortaya çıkması için mükemmel bir fırsat olacak gibi görünüyordu. Balodan daha samimi ve daha az katılımlı olacağı kesindi ve William, Catherine'in istemeden yol açabileceği skandalları yatıştırma konusunda Hamilton'a güvenebileceğini biliyordu.

"Bugün çok şık görünüyorsunuz majesteleri," dedi uşağı Edward. "Ben de öyle diyebilirim."

William hiçbir şey söylemedi. Her zamanki gibi görünüyordu. Görünüşünde özel bir şey yoktu ve hizmetkârlarının onu memnun etmek için dalkavukluk yapmaları kadar William'ı sinirlendiren çok az şey vardı.

"Majestelerinin hazır olup olmadığına bakacağım," dedi kaba bir tavırla.

Edward eğildi ve aceleyle uzaklaştı. En azından uşak olmak için iyi bir kafası vardı. Önceki uşaklarından bazılarının yaptığı gibi William'la arkadaş olmaya çalışmadı.

William yatak odasından çıktı ve düşesin odasına girdi. Kapının tokmağını çevirdi ve açtı. Aynı anda bir kahkaha tufanı havayı yarararak içeri girdi. William durdu, çünkü bu neşeli, kadınsı sesin kesinlikle karısının kahkahası olması gerektiğini fark etti. Daha önce onun böylesine neşeli bir ifadesini hiç duymamıştı. Böyle bir neşenin kaynağı neydi? Bahçe partisi için giyiniyor olamazdı.

Durakladı, duymak için zorladı.

"Daha önce bana nergise benzediğimin söylendiğini hiç sanmıyorum." Catherine'in sesi yatak odasına ve düşesin odasının küçük salona belli belirsiz yayılıyordu. "Bu güzel hediye için size teşekkür etmeliyim.

yaratıcı bir iltifat. Doğrusu ben de *jonquil* rengini çok severim ama nadiren giydiğim bir renktir."

"Neden olmasın?" Hannah sordu. "Üzerinde çok güzel duruyor."

"Bana yakıştığını hiç düşünmemiştim," dedi Catherine. "Bana bu rengi öneren kız kardeşim Dorothy'ydi ve modayı çok iyi bildiği için bu elbiseyi almayı kabul ettim. Ancak bir kez bile giymedim."

"Sana çok yakışmış," diye onayladı Hester. "Bir bahar tanrıçası gibi görünüyorsun. Ya da belki Üç Güzeller'den birine!"

Catherine'in kahkahası yine çınladı, bir çan kadar netti. "Kendim hakkında asla böyle abartılı bir şey söylemem!"

"O zaman senin için böyle şeyler söyleyecek bize sahip olduğun için şanslısın!" dedi Hannah. "Hester haklı. Bugün çok güzel görünüyorsun. Bence sarı elbiseyi daha sık giymelisin."

William gülümsedi. Catherine kız kardeşlerinin arkadaşlığından ne kadar hoşlanıyorsa, onlar da Catherine'i o kadar takdir ediyor gibiydiler.

"Aileni seviyor gibisin," dedi Hester. "Onlardan bahsederken sesin hep hüzünlü çıkıyor. Erkek ve kız kardeşlerini özlüyor musun?"

Catherine onlardan ayrılalı çok olmamıştı, ama Hester her zamanki gibi gözlemlerinde çok zekiydi. Karısı her zaman ailesinden öyle büyük bir özlemle söz ederdi ki, daha nazik bir adam onu onlardan ayırdığı için kendini suçlu hissedebilirdi.

"Biliyorum," diye yanıtladı Catherine. "Onlar benim bütün dünyamdı. Elias ve kız kardeşim Dorothy ile sonsuza dek birlikte yaşayabileceğimi düşünmüştüm."

William bu fikrin saçmalığı karşısında başını salladı. Parmak uçlarını kapıya bastırarak kendini göstermeye hazırlandı. Sonra Hannah boğazını temizledi. "Senin kardeşin de bizimki gibi sert mi?"

Bu soru onu duraksattı ve kaşlarını çattı. *Sert* mi? Kız kardeşleri onu daha önce hiç *sert* biri olarak tanımlamamıştı ve Hannah'nın onun hakkında hep böyle mi hissettiğini merak etti. Hester da aynı şekilde mi hissediyordu?

"Öyle değil," Catherine. "Elias dış görünüşe önem verir ama kız kardeşlerimle benim istediğimiz gibi yaşamamıza izin vermekten de oldukça memnundur."

"Nasıl isterseniz?" Hannah sordu, sesi o kadar kısıktı ki William zar zor duydu.

Yüzünü buruşturdu ve Catherine kendi kız kardeşlerini otoritesine karşı kışkırtmadan önce araya girmenin akıllıca olup olmayacağına karar vermeye çalıştı. William ona özel hayatında kendisi gibi olabileceğini söylemişti ve Catherine de böyle biriydi. Catherine ailesine ve kız kardeşlerine değer veren genç ve sevimli bir hanımefendiydi. Hannah ve Hester'la ilişkisini düşününce boğazında bir yumru oluştu.

Ona *sert derlerdi*. William kız kardeşlerini sevmesine rağmen, Catherine'in gelişinden önce onlarla fazla vakit geçirmemişti. Onlarla vakit geçirmek için çalışma odasından daha fazla çıkmasını sağlayan tek şey karısının ısrarlarıydı.

"isterseniz?" Hester merakla sordu.

"Gerçekten de. Elias iyi bir adam."

"Majestelerinin dilediğimiz gibi yaşamamıza izin vereceğini sanmıyorum," dedi Hannah. "O bizim düzgün hanımefendiler olmamızı istiyor."

"Evet," dedi Hester.

William keskin bir nefes aldı. Kız kardeşlerinin sesi tam olarak perişan değildi ama sesleri mutsuzdu. Ciddiydiler. Göğsünde bir düğüm oluştu.

"Ağabeyinizin yaptığı şey için iyi nedenleri var. Biraz daha az sert olabilse de, sadece iyi bir kardeş olmaya ve ikinizin de her türlü ihtiyacınızı karşılayabilecek iyi kocalarla mutlu bir hayat sürmenizi sağlamaya çalışıyor."

İçlerinden biri içini çekti. "Sanırım," dedi Hester. "Ama bu kadar genç yaşta kocalar hakkında düşünmek istemiyorum. Bu iş büyüyene kadar bekleyemez mi?"

"Çoğunlukla öyle olacak."

William kapıdan uzaklaştı. Kız kardeşleri mutsuzdu ve bu rahatsız edici gerçeğe nasıl yüzleşeceğini bilmiyordu. Annelerinin ölümünden beri William kız kardeşlerinin hallerinden memnun olduklarını düşünmüştü. Düzgün kızlar olarak büyüyorlardı ve kadınsı bir varlığın sadece onlara biraz cila vermek için gerekli olduğunu hissetmişti. Şimdi farklı olduğunu biliyordu.

Ne kadar zamandır hayattaki paylarından memnun değillerdi? William derin bir nefes aldı ve yavaşça kapıdan uzaklaştı. Kız kardeşlerinde bu memnuniyetsizliğe neden olan Catherine'in etkisi miydi, yoksa yıllardır içlerinde kaynayan ve onun gözünden kaçan bir şey miydi? William içini çekti ve bir elini saçlarında gezdirdi, düşünceleri olasılıklarla doluydu.

"Yola çıkmaya hazır mısınız, Majesteleri?" Geoffrey sordu.

Kâhyanın birkaç adım durduğunu fark etmemiş olan William, bu beklenmedik hitap karşısında sarsıldı. "Öyleyim," diye cevap verdi, "ama Majesteleri değil. Çalışma odamdaki işime devam edeceğim. Gitmeye karar verdiğinde beni çağırın."

Kâhya kaşlarını çattı, şaşkınlığı yüzünden okunuyordu ama bir şey söylemedi. William adamın yanından hızla geçip merdivenlerden çalışma odasına çıktı. Odaya girdi ve kapıyı arkasından kapattı. William hışımına masasına gitti ve her zamanki sandalyesine çöktü. Ağır bir iç çekişle başını arkaya eğdi ve gözlerini tavana dikti.

Ne yapmalıydı? Kız kardeşleri, onları düzgün birer hanımefendi olarak yetiştirmeye çalıştığı için ondan hoşnut değillerdi ve William'ın bu düşünceyle ne yapacağına dair hiçbir fikri yoktu. William kız kardeşlerini sevmesine rağmen, tonun yöntemlerini değiştiremezdi.

Catherine gibi vahşi ve özgürce koşmalarına izin veremezdi, yoksa kendilerini onlardan yararlanmaya hazır kurtların dünyasında bekâr ve güvensiz bulurlardı. Ama aynı zamanda mutsuz olmalarını da istemiyordu. Kız kardeşlerinin bir şekilde mutluluğu bulmasını *sağlayabilir* miydi, yoksa bu duygu zamanla çiçek açacak şey miydi?

Çalışma odasının kapısı hafifçe çalındı. William çenesini köprücük kemiğine doğru eğdi. "Girin!"

Kapı açıldı ve Catherine içeriden ona baktı. Gözleri Catherine'in narin kıvrımlarında gezinirken nefesi boğazında düğümlendi.

Sarı elbisenin içinde Catherine *gerçekten de* bir nergise benziyordu. Ton'un herhangi bir leydisi kadar narin ve güzeldi ve adamın aklına, bahçe partisini terk edip onu masasına almanın akÇamı geçirmek için çok daha keyifli bir yol olabileceği düÇünceci geldi.

"Gitmeye hazır mısın?" diye sordu.

"Bir süredir öyleydim," diye cevap verdi. "Bütün gününü saçlarını düzenleyerek geçirmeye karar vermiş olabilir misin diye merak etmeye başlamıştım."

Catherine onun buklelerini hafifçe okşadı. "Rose bu sabah harika bir iş çıkardı. Bir hanımefendinin hizmetçisi olarak yeteneklerini aşağılamaya gerek yok," dedi. "Ve kesinlikle bütün gününü almadı, sadece gereken süreyi aldı. Belki de bir düşesin kendini şık bir hale getirmesinin ne kadar uzun sürdüğünün farkında değilsiniz."

Dudakları eğlenerek kıpırdadı. TartıÇmak istemesine rağmen, Catherine ikna edici bir noktaya değinmiÇti. William uzun süredir bir düşesle birlikte yaşamamıştı ve bir kadının kendini şık göstermesinin ne kadar zaman alabileceği konusunda en ufak bir fikri yoktu.

"Sonuçlar bu kadar gzelken sanırım tartışamam," dedi.

William kız kardeşleriyle kulak misafiri olduğu konuşmayı sormayı düşündü, ama hanımefendinin kapısının önünde oyalandığını ve özel konuşmalarını dinlediğini itiraf etmeden bunu yapmanın bir yolunu bulamadı. Bunu yapmak istemiyordu, çünkü yaptığı hiç de nazik olmayan bir şeydi. Catherine öğrenirse çok *acımasız* olurdu.

Catherine, "İsteseydin bir argüman bulabileceğinden eminim," dedi. "İnsanların en aykırısı olmaktan zevk aldığınız belli."

William sandalyesinden kalkarak, "Sen de aykırı olmaktan hoşlanıyorsun ama bugün biraz itidal göstereceğini umuyorum," dedi. "Bu bahçe partisi sizi düşesim olarak tanıtacağım ilk etkinlik olacak ve buna uygun görünmenizi istiyorum."

Rolüne uygun görünüyordu ama William tavırları için aynı şeyi söyleyemezdi. Yine de, yapabileceği en kötü şey neydi? Bu soruyu kısa bir süre düşündü ama olasılıkların şu anda düşünülemeyecek kadar korkunç olduğuna karar verdi. Ne de olsa bu kadın bir ördek sürüsünün peşine düşmüştü. Bahçede bir tc kuş kümesiyle karşılaşırsa ne yapacağını kim bilebilirdi ki?

Catherine'in sarı elbisesinin çamur ve imenle lekelendiğini ve buklelerinin yamuk yumuk olduğunu hayal edince dehşete kapıldı.

"Rolümü oynayacağım," dedi. "Söz verdiğim gibi toplum içinde mükemmel bir düşes olacağım. Benden şüphe etmenize gerek yok, Majesteleri."

Sanki demek istediğini kanıtlamak istercesine zarıfe reverans yaptı. William daha yumuşak bir adam olsaydı, bu nezaket gösterisine iyice ikna olabilirdi. Ama o ne yumuşak ne de aptaldı. İçini şiddetli bir önsezi duygusu kapladı.

Catherine mükemmel bir düşes olmak için elinden geleni yapsa bile, bir şeylerin fena halde ters gitmesi kaçınılmazdı.

CKAPTER ss



Catherine düşes olabileceğini kanıtlamaya kararlıydı.

William'ın istediği buydu, ama neden böyle olması gerektiğine dair ona pek bir neden verdiğinden emin değildi. Eğer mükemmel bir düşes *değilse*, William onun davranışlarını düzeltirdi, ama Catherine bu deneyimi uygunsuz bir şekilde hoş bulmaya başlamıştı.

Arabadan inerken William'ın gözlerinin üzerinde olduğunu farkındaydı. Bir gün önceki ilgisinden dolayı kalçaları hâlâ hafifçe karıncalanıyordu ve bu his ona kendini son derece cüretkâr hissettiriyordu.

Leydi Beekingworth'un bahçeleri geniş ve abartılıydı, çok çeşitli renkli çiçeklere ve bahçeler boyunca uzanan taş yolu kısmen kaplayan geniş çimenlere sahipti. Hanımefendinin kendisi de orta yaşlarda bir kadındı. Oldukça tombuldu ve formuna pek uymayan çiçek pembesi bir elbise giymişti ama halinden memnun görünüyordu. Gülümsemesi bulaşıcıydı ve Leydi Beekingworth'ün yeşil gözleri Catherine'e dikildiğinde, içini sıcak bir duygu kapladı.

"Oh! Bu sevimli düşes!" Leydi Beckingworth haykırdı. "Çok güzelsiniz, Majesteleri!"

William onayladı. "Evet, o Reeds Dükü'nün kız kardeşi."

"Onu iyi tanırım," dedi Leydi Beckingworth, "selefini de öyle. Huzur içinde yatsın."

Catherine kibarca reverans yaptı. "Ne yazık ki ağabeyim sizden hiç söz etmedi. Böylesine hoş bir bayanı benden neden saklamak istediğine inanamıyorum! Ne düşünüyordu acaba?"

Leydi Beckingworth güldü. "Kim bilir? Konu hanımları birbirleriyle tanıştırmaya geldiğinde erkeklerin ne yazık ki unutkan olduğunu görüyorum. Belki de ittifak kurarsak çok güçlü olacağımızdan korkuyorlardır."

Catherine onu keskin bir dikkatle izleyen William'a hızlı bir bakış fırlattı. Bir Çekilde onun bu etkileşimde başarısız olacağını tahmin ediyor gibiydi. Catherine ilk kez, William'ın endişesini görünce biraz yumuşadığını hissetti. Kısa sayılabilecek evliliğinin büyük bir bölümünü William'ın onun güçlü ve bağımsız olduğunu ve bir erkeğin ona nasıl düşes olunacağını söylemesine ihtiyacı olmadığını anlamayı reddetmesi yüzünden hayal kırıklığına uğrayarak geçirmişti.

Onu bu kadar endişeli görmek, görünüşe *çok* önem verdiğini anlamasını sağladı. Nedenini tam olarak bilmiyordu ama onu harekete geçiren şeyin sadece tonun olağan beklentilerini karşılamak istemesi olmadığını hissetti. Onu motive eden daha başka bir şey vardı. Bu onun için önemliydi, bu yüzden mükemmel olmalıydı. Onun için.

Catherine sesini komplocu bir fısıltıya alçaltarak, "Eminim öyledir," dedi. "Majestelerini çok üzeceğim ama beni bazı kadın tanıdıklarınızla tanıştırsanız onur duyarım. Sevgili kocamı kızdırmak için daha fazla ittifak kurabiliriz."

Leydi Beckingworth yelpazesinin arkasından güldü. Yelpazesini kapattı ve parlayan gözlerle Catherine'e baktı. "Senden *hoşlandım*," dedi. "Sanırım çok iyi anlaşıcağız. Majesteleri, güzel karınızı ödünç alıp hanımlarımla tanıştırmak ister miyim?"

William kıkırdadı. Catherine onu iyi tanımayan birinin onun kendinden emin ve sakin görüneceğinden kuşkulandı, ama çenesindeki küçük seğirmeyi fark etti. Ėtiraz etmek istiyordu.

Catherine kocasına bakarak, "Ülkedeki bazı hanımlarla tanışmak güzel olurdu," dedi. "Ne yazık ki pek fazla ortak tanıdığımız yok lordum."

"Bu doğru," dedi William, hanımlara devam etmelerini işaret ederek. "Lütfen, keyfinize bakın."

"Beni izleyin," dedi Leydi Beekingworth.

Bahçede yavaş yavaş ilerlerken Catherine de hemen kadının yanına geçti. Catherine belli belirsiz William'ın arkalarından geldiğini fark etti. Arkasına dönüp onun yüz ifadesine bakma isteğine direndi. Bir düşesin soğukkanlı olması gerekirdi. Bu dersi iyi öğrenmişti.

"Düğününüze katılamamış olmam büyük talihsizlik," dedi Leydi Beekingworth. "Çok güzel bir tören olduğuna eminim."

"Çok küçük ve samimiydi," dedi Catherine, ses tonunun özür dileyen bir tonda olmasına dikkat ederek. "Aceleyle evlenmek istediğimiz için daha büyük bir tören yapmamız mümkün değildi."

"Anlıyorum," diye cevap verdi Leydi Beekingworth. "Majestelerinin bu kadar çabuk evlenmek istediğini duyduğuma şaşırdığımı söylemeliyim."

"Oh?"

Leydi Beckingworth'un gözleri sağa sola kaydı ve yüzünde muzip bir ifade belirdi. "Kırılmanızı istemem," dedi sessizce, "ama kocanızın asla evlenmeyeceğini düşünmüştüm."

"Bunu duyduğuma şaşırdım," dedi Catherine.

"Gerçekten de öyle," dedi Leydi Beckingworth. "Bazı hanımlar onun ne zaman evleneceği ya da evlenip evlenmeyeceği konusunda bahse girmişlerdi."

Catherine sırtıttı. "Anlıyorum. Bir şey kazandınız mı?"

"Ne yazık ki hayır. Ah-Bayan Abernathy!" Leydi Beckingworth haykırdı. "Lütfen gelin ve Majesteleri Sarsen Düşesi ile tanışın."

Kızıl saçları şık bir bukleye toplanmış zarif bir kadın, Catherine ve Leydi Beckingworth'e yaklaşmadan önce erkek arkadaşıyla birkaç veda konuşması yaptı. Bayan Abernathy, minik kristal boncuklarla parıldayan, hayali girdaplar ve çiçekler şeklinde işlenmiş soluk yeşil bir elbise giymişti. Bayan Abernathy reverans yaparak, "oldum, Majesteleri," dedi.

"Bayan Abernathby yakın bir aile dostumuzdur," dedi Leydi Beckingworth. "Kırsalda olduğumuz zamanlarda küçük mavi kuş grubumuza liderlik eder. Okuduğumuz kitapları tartışmak için ayda bir buluşuyoruz."

"Bluestockings!" Catherine haykırdı. "Ne kadar hoş! Ne tür kitaplar okuyorsunuz?"

"Her türden," dedi Bayan Abernathy. "Ben de Bayan Radcliffe'in eserlerine düşkünüm ama nişanlım Yunanca ve Latince metinleri tercih ediyor. İtiraf etmeliyim ki beni yavaş yavaş kendi tarafına çekiyor, bu yüzden son zamanlarda okuduklarım oldukça çeşitlendi."

"Yunanca ve Latince okuyabiliyor musun?" Catherine sordu.

Bayan Abernathy başını salladı. "Elbette hayır," diye cevap verdi ve başka bir beyefendiyle derinlemesine bir sohbeta dalmış gibi görünen arkadaşını işaret etti. "Nişanlım çok olduğu için metinleri benim için tercüme ediyor."

Leydi Beckingworth, "Bu fikri çok romantik buluyorum," dedi.

"Evet," dedi Bayan Abernathy mutlulukla iç geçirerek. "Rahmetli kocamdan oldukça farklı biri."

Catherine, Bayan Abernathy'nin kocasının ölümüne pek de üzölmüş gibi görünmediğini fark etti. Bayan Abernathy'nin önce avantaj için, sonra da aşk uyumu için mi evlendiğini merak etti. Bir hanımefendinin evlenmesi için en stratejik yol buydu.

"Ah, sormam gerekirdi. Evlilik size nasıl uyuyor, Majesteleri?" Leydi Beckingworth, William'a sinsi bir bakış fırlatarak sordu.

Catherine'in kocası kendi tanıdıklarını bulmuştu. O ve diğer birkaç lord biraz uzakta durmuş, bir ağacın altında sohbet ediyorlardı. William koyu renk saçlı, hevesli bir arkadaşıyla eğleniyor olsa da, Catherine onun gözlerinin kendisinden ayrılmadığını hissetti.

Evlilik ona nasıl uyuyordu? Catherine dürüstçe söyleyemezdi. Karışık bir durumdu. *Evlilikten hoşlanmıyor* değildi. Kocasını pek çok açıdan hâlâ bir yabancı olarak kalsa da, evliliğin bazı zevkli yanları olduğu kesindi. Catherine mükemmel bir düşes olmaya karar vermemiş olsaydı, hanımlara bu tür uğraşları zevkli bulup bulmadıklarını sormanın incelikli bir yolunu bulabilirdi.

"Bana çok yakıştığını düşünüyorum," dedi Catherine. "Majesteleri ve ben birbirimizi çok iyi tamamlıyoruz ve kızları da seviyorum."

"Bu harika," dedi Bayan Abernathy, yüzü yumuşacıktı. "Genç hanımlar çok uzun zamandır hayatlarında kadınsı bir varlık olmadan yaşıyorlar."

"Gerçekten de," dedi Leydi Beckingworth.

"Nişanlım sabırsız görünüyor," dedi Bayan Abernathy sevgiyle. "Sürekli bize doğru bakışlar fırlatıyor. Onu bize katılmaya davet edeyim mi?"

Leydi Beckingworth sırtarak, "Bence zavallı adamın biraz daha acı çekmesine izin vermelisiniz," dedi.

Catherine kıkırdadı. "Ne kadar kaba!"

"Bir erkek sabretmeyi öğrenmeli," dedi Leydi Beckingworth, açıkça eğlenerek. "Sizi başka arkadaşlarımla da tanıştırayım mı, Majesteleri?"

"Bu çok hoş olurdu."

Catherine tüm karşılaşmalar için kendini hazırladı. Şimdiye kadar iyi bir performans sergilemişti ve Catherine'in kendisini güçlü tutmak için kullandığı şey de bu *performans* düşüncesi idi. Bir Fransız tiyatrosunda rol yapan bir aktrismiş gibi davranacaktı. Bahçe partisi sırasında mükemmel düşes rolünü oynayacak ve parti sona erdiğinde yeniden kendisi olacaktı.

Leydi Beckingworth, Catherine'i baş döndürücü sayıda lord ve leydiyle tanıştıran zarif bir ev sahibesiydi. Catherine hepsine gülümsemeyi ihmal etmedi. Hanımların elbiselerine iltifat etti ve lordlar en sevdikleri eğlenceleri kısaca anlattıklarında ilgileniyormuş gibi yaptı. Sonsuzluk gibi gelen bir süreden sonra

Tanışma faslından sonra, bahçelerin ortasına kurulmuş olan beyaz çardakta bir kez daha William'a katıldı.

"Bir sürü hayran topluyorsun gibi görünüyor," dedi William, onun yanına oturarak.

Yiyecek ve içeceklerle dolu büyük bir masadaydılar. Catherine birkaç nefis hamur işi yemişti ve şimdi bir bardak limonatayı yudumlarken bahçeleri inceliyor, etrafındaki lordların ve leydilerin boş konuşmalarını dinliyordu.

Hafif bir rüzgâr esiyor, ağlayan bir söğüdün yaprakları patıkayı süpürüyordu; yapraklar Catherine'in uzanıp dokunabileceği kadar yakındı. William kalçalarını kavrayıp onu kendine çekerken, Catherine'in zihninde söğüt ağacının dalgalanan yapraklarının altından kendini ağacın gövdesine bastırıldığı keyifli bir görüntü canlandı.

Catherine, "Şimdiden kendine hayranlar toplamışa benziyorsun," dedi. "Ben de senin kadar çok bulmak için çok çalışıyorum."

"Başarıyor gibi görünüyorsun," dedi William, gözlerini kısarak. "Leydi Beekingworth ile yaptığınız ittifaklardan bahsettiğinize göre endişelenmem gerekir mi acaba?"

Catherine limonatasından zarif bir yudum alarak, "Eğer endieleniyorsan, bu senin yarattığın bir karışıklık," dedi. "Beni bahçe partisine davet eden sendin. Sen davet etmeseydin, Leydi Beckingworth'le hiç tanışamayabilirdim."

"Karımla birlikte gelmeseydim tuhaf görünürdü," dedi William, "özellikle de yeni evli bir adam olarak."

"Doğru." Catherine onları dinleyen biri olup olmadığını anlamak için etrafına bakındı, ama aksi yönde bir kanıt yoktu. "Memnun musunuz? Sanırım oldukça iyi gidiyorum."

"Bir düşese ne kadar iyi iş çıkardığıyla övünmenin yakışacağını sanmıyorum," dedi William, dudakları eğlenerek seğirirken. "Ama çok takdire şayan bir performans sergiledin. Seninle gurur duyuyorum."

Catherine'in yüzü zevkle ısındı. "Teşekkür , ."

"Rica ederim. Övgüyü hak ettiniz." William durakladı ve birkaç dakika boyunca bir şey düşünüyor gibiydi. Sonra dudaklarını kızın kulağına yaklaştırdı. "İyi davranışların için seni cömertçe ödüllendireceğimden emin olabilirsin."

Gelecekte aÇk dolu bir karÇılaÇma vaadiyle içgüdüsel olarak ürperdi. Catherine şimdiye kadar onun sadece düzeltmelerini görmüştü. Onun tarafından *ödüllendirilmek* nasıl bir Çey olabilirdi?

Catherine derin bir nefes verdi. "Sözünü tuttuğundan emin olacağım. Eğer tutmazsan seni asla affetmem."

Gözleri eğlenerek kırıştı. "Ve *sana* verdiğim sözü tutacağım. Bunu iyi yapmaya devam edersen, korkmana gerek yok."

"İşte yeni arkadaşımız!" diye bağırdı Leydi Beckingworth, Catherine'i işaret ederek.

Catherine gülümsedi. "Sözümü tutacağım," diyerek ayağa kalktı ve Leydi Beckingworth'e el salladı. "Bize katılın!"

Leydi Beckingworth bir baÇka kadınla konuÇtu ve ikisi de Catherine ile William'ın yanına gitmek üzere yoldan geçtiler. Catherine omurgasını dikleştirdi ve kendini topladı. Mermer gibi davranıyor, gülümsüyor ve kımıldamıyordu.

Bir kez daha mükemmel düşes rolünü oynama zamanı gelmişti.

CKAPTER s3



Catherine bahçe partisinde takdire ayan bir performans sergilemişti. O sırada

Parti sona erdiğinde, etrafında lordlardan ve leydilerden oluşan küçük bir kalabalık toplamayı başarmıştı. Sanki her sözü eşsiz bir değeri taşıyormuş gibi ona bakıyor ve küçük şakalarına gülüyorlardı. William memnun olması gerektiğini biliyordu. Memnun olmanın da ötesinde.

Ama William göğsünün içinde hissettiğı sıkıcı, ağırlı duyguyu tahmin edememişti. Bu duyguya bir dizi sahiplenici düşünce eşlik ediyordu. *Benimle konuşmasını istiyorum.*

Catherine, Leydi Beckingworth'ün yanında yürüdüğünde William çenesini sıkmış ve onun yerine Catherine'in yanında yürümesini ne kadar çok tercih edeceğini düşünmüştü. Ve Bayan Abernathy'nin nişanlısı -genç ve sinir bozucu derecede yakışıklı bir genç adam- Catherine'e gülümseyip göz kırptığında, William kendini o adamı yumruklamak için ani bir dürtüyle dolmuş buldu.

William, Catherine'le birlikte fuayeye girerken bu duyguları derinlere gömmek için mücadele etti. Parmaklarını iki yana açarak Catherine'in bağılığını çözüğünü izledi. Gözleri Catherine'in üzerinde gezindi, bu elbisenin içinde *gerçekten de* çok güzel görünüyordu. Muhtemelen diğer herkes de bunu fark etmişti.

Muhtemelen yeni düşesinin ne kadar güzel ve biçimli olduğundan bahsetmişlerdir.

"Eee?" Catherine ona sırtarak sordu. "?"

Başını öne eğdi. "Tüm etkinlik boyunca iyi iş çıkardınız. Etkilendiğimi itiraf etmeliyim."

Kız ona gülümsedi ve adamın kalbi yerinden fırlayacakmış gibi oldu. Saat geç olmuştı ve Geoffrey dışında uyanık olan bir tek onlar vardı. Catherine'in yüzünü ellerinin arasına aldı ve onu derinden öptü. Catherine'in vücudu sıcak ve uysaldı, kollarını onun boynuna doladı ve onu kendine çekti. William onu öperken Catherine'in tatlı kokusunu içine çekti. Leydi Beckingworth'un bahçesindeki birçok çiçeğin karışımı olan gül yağı ve lavanta kokuyordu.

Adam öpüğmeyi kesti ve Catherine kocaman gözlerle ona baktı. Catherine'in dudakları ğığmığ ve hafifçe aralanmıştı; kızın ırzına geçilmeye ne kadar hazır görüldüğünü gören adam küçük bir heyecan duydu.

"Yatak odasına gidelim mi?" diye sordu.

"Oh, evet!"

William bir elini onun kürek kemiklerinin arasına koydu ve eğildi, böylece bir kolunu dizlerinin altından geçirebildi. Onu yukarı kaldırdı ve kız zevkle soludu. Tüy kadar hafıftı ve William onu kolayca merdivenlerden yukarı taşıdı. Catherine çok sıcak ve hoştu, onun için çok istekliydi.

"Odaya vardığımızda," dedi alçak bir sesle, "o elbiseyi üzerinden yırtıp atacağım ve her santimini öpeceğim. Bugün kaç erkeğin sana baktığını fark ettim."

Catherine'in nefesi duyulabilir biçimde kesildi. "Ne demek istediğinizi anlamıyorum."

"Buna bir şekilde inanmıyorum, ama bilsen de bilmesen de, başka hiçbir erkek seni benim gördüğüm gibi görmeyecek."

"Hayır," diye kabul etti.

Catherine kollarındayken elinden geldiğince hızlandı. William onun vücudunu iyi tanıyordu. Zaten ona o kadar çok bakmış ve sık sık dokunmuştu ki. Odasına vardıklarında kapıyı iterek açtı.

ayağıyla. Oturma odasını geçti ve yatak odasına girdi. William hemen Catherine'i yatağa yatırdı ve elbisesinin eteklerini tuttu.

Onları kalçalarına kadar çekti. Catherine kendini dizlerinin üzerine kaldırdı, böylece elbisesini bağıının üzerinden çekebildi. William elbisenin bağcıklarını çözdü, parmaklarıyla öyle hızlı oynadı ki neredeyse yırtılacaktı. Catherine'in göğüsleri kabarıp gerildi ve William'ın kanı bu görüntüyle ısındı. "Çok güzel," diye mırıldandı, her göğsüne bir öpücük kondurarak.

Kalıntıları ondan kopardı ve göğüslerini avuçladı. Catherine inledi ve ellerini onun omuzlarına koydu. William ellerinin arasında Catherine'in göğüslerini okşuyor, avuçlarının içindeki ağırlıklarının tadını çıkarıyordu. Bağıparmaklarıyla meme uçlarının üzerinde sert, hızlı daireler çizdi. Gözlerinin önünde sertleştiler ve Catherine'in yüzüne renk geldi.

"Oh, lütfen!" diye haykırdı.

"Sen ne istersen," diye hırladı.

Kadının iç etekliğini ve kombinezonunu yırttı ve kadın onun önünde dizlerinin üzerinde çıtırçıtlak kaldı. William ateşli bir ihtiyaçla onun her yerini öptü; çenesini, boğazını, göğüslerini, karnını. Sıcak öpücükler bırakarak kadının göbeğine doğru bir yol izledi. Catherine inledi ve tırnaklarını onun omuzlarına geçirdi.

Kontrolden çıkmış bir kadın gibi kıvranıyor, kasılıyor ve bükülüyordu. Kadının içinde büyüyen zevki hissetti ve dokunuşuna bu kadar kolay tepki vermesine hayret etti. William'ın pantolonu daha da sıkılaştı, tamamen çıplak olan karısının görüntüsü karşısında penisi sertleşti.

Başparmağını incisinin üzerinde gezdirdi ve kadın kıpırdandı, ona oraya dokunması için ısrar etti. "Lütfen," dedi başını geriye atarak. "Oh, *lütfe*."

William parmağını narin kıvrımlarının arasına daldırmadan önce göbeğinin etrafında sert daireler çizdi. Onu zaten arzu ile nemli buldu. "Şu haline bak," dedi. "Benim için her zaman çok hazırsın. Ne kadar iyi, özenli bir eşsin sen."

Catherine inledi. "Böyle yapmaya devam edersen dünyanın en iyi karısı ben olacağım."

"Niyetim o," dedi.

Bir parmağını içine soktu ve Catherine'in iç duvarları parmağın etrafında kenetlendi. Kalçalarını sallayarak kendini onun üzerine sertçe bıraktı. William sırttı. Hareketlerini durdurdu ama Catherine hızını artırdı. Catherine kendini onun üzerinde yukarı ve aşağı hareket ettirdi, serbest kalmaya çalışırken kalçaları kasılıyordu.

William sırtarak onun yüzünün bir gül kadar kızarmasını izledi. Alnında ter lekeleri oluşmaya başladığında bukleleri yüzünün etrafında sallanıyordu. "Oh, lütfen! Lütfen, çok yaklaştım!"

Mükemmel.

Parmağını geri çekti ve Catherine küçük, ihtiyaç dolu bir feryat kopardı. Sersemlemiğ ve çaresiz bir ifadeyle ona baktı. "*Lütfen*," diye yalvardı. "Lütfen, çok yaklaşmıştım."

William yavaşça ceketini çıkarırken, kadın iri gözlerle ona baktı. Giysiyi yere fırlattı, ardından da yeleğini. Catherine yutkundu. William daha sonra gömleğini çıkardı ve Catherine'e uzun bir süre onun görünüşünü inceleme fırsatı verdi.

Erkekliği ısrarla ağrıyordu ve William kendini onun içine sokmazsa pantolonunun içinde harcayacağından korkuyordu. Pantolonunun düğmelerini açtı ve erkekliği çoktan sertleşmiş ve neredeyse ağlamak üzereyken ortaya çıktı.

"İhtiyacın olan bu mu?" diye sordu. "Erkekliğim senin dar geçidinde."

Uyluklarını birbirine bastırdı ve başını salladı. William gülümsedi ve kendini okşadı, zevk karnında kıvrılmaya başladığında titriyordu.

"Evet, seni içimde istiyorum," dedi.

Zevk arttıkça inleyerek vuruşlarını hızlandırdı. Catherine keskin bir nefes aldı ve onu izledi. William zevkin onu da ele geçirmeye başladığını anlayabiliyordu. Kadın yatakta hareketsiz kalamıyordu. Bunun yerine, yatak örtülerinin üzerinde kaymaya devam etti. Kalçaları ve uylukları titreyip sarsılıyordu.

"Arkana yaslan," dedi William, sesi gırtlaktan geliyordu.

Aceleyle itaat etti ve yatak örtülerine sırt üstü uzandı. Catherine bacaklarını iki yana açtı ve kalçalarını kaldırarak adamın ıslaklığını görmesini sağladı. Yatağa tırmandı ve bir eliyle aletini tuttu. William kendini onun girişine doğru yönlendirdi. Adam içine bastırırken Catherine gerildi ve parmaklarını nevresimlerin içine soktu.

"Hepsini alın, benim iyi düşesim," diye mırıldandı. "Bunu hak ediyorsun."

William'ın kalçaları kendini tutma çabasıyla titriyordu ama onu incitmek istemiyordu. Bunun yerine, onun kalçalarını kavradı ve santim santim içine girdi. Catherine inledi ve kalçalarını oynattı. Hiçbir uyarıda bulunmadan kendini adamın üzerine bıraktı ve adam tamamen içine gömüldü. Nefes nefese kaldı. Uylukları titredi ve iç duvarları delice titreşti.

Catherine başını geriye attı ve çığlık attı. Kadının zevk dalgaları onun da üzerine çökerken William homurdandı. Catherine *küçük ölümünü* , William da onun içine girdi. Hızını artırdı ve Catherine irkilmiş bir çığlık atarak ona ayak uydurmaya çalıştı. Onun hamlesine hamleyle karşılık verdi. Vücudunda ter birikirken William çenesini sıktı. İtişleriyle birlikte yatak gıcırdadı ve bir kükremeyle tohumlarını kızın içine boşalttı.

Müstehcen, ıslak bir sesle geri çekildi ve Catherine'e baktı. Catherine'in yüzü kızarmış, saçları dağılmıştı. Catherine'in göğüsleri hırıltılı nefesleriyle titriyor, yumuşak ve kadınsı vücudunda ter parlıyordu. Memnuniyetle gülümsedi. Catherine'in tamamen tükenmiş ve onun hâkimiyeti altında olduğu bu manzarayı başka hiç kimse göremeyecekti.

"Bana ne yaptığını görüyor musun?" William onun beline sarılarak sordu. "Seni baştan çıkarıcı."

Ağırlığını ön kollarına verdi ve sağ meme ucunu dudaklarının arasına aldı. William dilinin ucuyla fiske vurdu ve Catherine'in nefesi kesildi. "Ah, beni *oradan* yalayamazsın!"

Başını geriye çekti. "Seni çok daha mahrem yerlerinden yaladım," dedi bir elini göbeğinin üzerinde gezdirerek.

Catherine'in kalçaları birbirine kenetlendi. "Sen... bu konuda oldukça deneyimlisin," dedi nefes nefese kalmış bir halde.

"Yakında sen de bu konuda oldukça deneyimli olacaksın," dedi William. "Ve senin bu yanını gören tek kişi ben olacağım."

Bir kolunu gözlerinin üzerine attı. "Tabii ki."

"Seni yatağında böyle bitkin ve dağınık görmek en sevdiğim şey," dedi. Eğer bir dük olmasaydım, günün her saatini seninle bu aşk dolu davranışlarla geçirirdim."

Catherine titreyerek güldü. "Buna dayanabileceğimden emin değilim, kocacığım. Bir aygır kadar enerjiksın."

Göğüslerini avuçladı, bir süre daha onunla oynamaktan memnundu. Kendisini bu kadar uzun süre bir eşten mahrum bırakmış olması inanılmaz görünüyordu. Şimdi, sanki bir kadın bedenine doyamıyormuş gibiydi.

Catherine, "Ayrıca, bunu her gün her saat yaparsak sıkılabilirim," dedi.

"Bundan şüpheliyim. Yatak odasında sana henüz göstermediğim o kadar çok zevk var ki," diye cevap verdi William. "Bunu ilginç kılabilirim. Sadece biraz... yaratıcı olmamız gerekecek."

Zihni birdenbire Catherine'le baka neler yapabileceğine dair imgelerle doldu. Onu arkadan tutup çalışma odasındaki masanın üzerine yatırdığını hayal etti. Onu balo salonlarının karanlık köşelerine ve تنها park banklarına götürüp eteklerinin altından tatmin etmeyi düşündü.

Catherine kolunu indirdi ve biraz güldü. "Bana tüm fikirlerini anlatmanı istemek isterdim ama bu akam daha fazla uyarılmayı kaldırabileceğimden emin değilim."

"Anlaşılabilir," dedi.

Sırt üstü yuvarlandı ve şefkatle ona baktı. Kadın ona sırtıttı. "İlginç buluyorum," dedi, "ikimizin de üzerinde anlaşabildiği tek konu bu."

William güldü. "Sanırım bu, bazı evli çiftlerin sahip olduğundan daha fazla."

Catherine bir dirseğinin üzerine yaslandı. "Sanırım öyle," diye düşündü. "Gerçi son zamanlarda karşılıklı konuğmalarımızın ille de düşmanca olup olmadığını merak ediyorum. Beni avukatına benzetip duruyorsun ve aramızdaki konuğmalardan belli bir düzeyde zevk almadığına inanmakta güçlük çekiyorum."

"Düzeltilmelerim konusunda senin de aynı şekilde düşündüğünden şüpheleniyorum," dedi William. "Bir kez bile şikâyet etmediniz."

"Sana bu zevki tattırmayacağım."

Elini indirdi ve parmaklarını kızın sol kalçasına soktu. Adam onun tenini okşarken Catherine yatakta kıpırdandı. Catherine'in poposu onun tokatlarıyla güzelce pembeleşti, ama bunu görmekten zevk alsa da, kendi gücünün de farkında olan bir adamdı. Ona asla birkaç saatten fazla sürecek izler bırakacak kadar sert vurmamaya özen gösterdi.

"Hayır," dedi William. "Yine de irade gücünüzden etkilendim."

Catherine elinin arkasına bir esneme bastırdı ve bir sevgi dalgası onu sardı. "Özür dilerim, kocacığım."

"Saat geç oldu," dedi. "Emekli olma vakti çoktan geçti. İsterseniz odamda kalabilirsiniz."

Başıyla onayladı. Yatak örtülerini düzelterip yorganı çekerlerken küçük bir itiş kakış oldu. Catherine ona doğru kayd ve

William onu kollarına çekti. Vücutları bir zincirin iki halkası gibi birbirine uyuyordu, sanki her zaman birlikte olmaları gerekiyormuş gibi. Dudaklarını onun saçlarına bastırdı, gül yağı kokusunu içine çekti.

William, Catherine kollarında derin bir uykuya daldıktan sonra uzun bir süre uyanık kaldı. Catherine hiç de beklediği gibi bir eş olmamıştı. O kesinlikle evlenmeyi hayal ettiği düşes değildi. Ona karşı şefkatli duygular hissetmeyi hiç hayal etmemişti ama yine de...

Alışılmadık Sarsen Düşesi Catherine'e karşı azımsanmayacak bir sevgi beslediğini inkâr edemezdi. Catherine onun istediği hiçbir şey değildi ama ihtiyacı olan her şey gibi görünüyordu.

CKAPTER s4



//

Kendinizi masanızdan kaldırmalı ve günü selamlamalısınız düzgün bir şekilde," dedi Catherine, kocasıyla yüzleşirken kollarını kavuşturarak.

Öğle vakti yaklaşıyordu ve adam henüz çalışma odasından çıkmamıştı. Bu *alışılmadık* bir davranış değildi ama son zamanlarda William'ın davranışları çok daha iyiydi. Eski alışkanlıklarına dönmemesini sağlamak karısı olarak Catherine'in göreviydi.

William bir kaşını kaldırdı. "Gerçekten mi?" diye sordu. "Beni eleştirmek için bir nedeniniz olduğunu sanmıyorum, çünkü siz de daha bir saat önce ayağa kalktınız."

Yüzü o kadar çabuk ısındı ki, Catherine yüzünün batan güneğin renginde olduğundan Güphelendi. Refleks olarak kalçalarını birbirine bastırdı. Catherine bacaklarının arasında hafif bir ağrıya ve kollarını bacaklarını çeken hoş bir yorgunlukla uyanmıştı. Yataktan kalkmak için normalden çok daha fazla irade göstermesi gerekmişti.

"Dün gece oldukça kuvvetli bir egzersiz yaptım," dedi Catherine. "Hafızam beni yanıltmıyorsa, bunu sen yaptın. Bu sabahki davranışından sen sorumlusun."

"İyi düşünmüşsün," diye cevap verdi William, gözleri karanlık bir muziplikle parlayarak. "Bununla birlikte, sizi gelecekteki egzersizlerden kurtarmamı istemediğinize eminim. Öyle değil mi?"

Catherine alaycı bir tavır takındı. "Bu öneriye üzıldüm efendim, ama sizin de böyle bir egzersizden kaçınmayı başarabileceğinizden şüpheliyim."

"Haklı olabilirsin," diye kabul etti. "Şimdi, benden yapmamı istediğiniz şey nedir?"

Catherine ellerini arkasında kavuşturdu ve gülümsedi. "Eminim fark etmişsinizdir, bugün çok güzel bir gün."

Pencereye baktı, görünüşe göre güzel bir gün olduğunu fark etmemişti. Gökyüzü maviydi ve bulutlardan yoksundu, güneş ışığı ve gölün yüzeyinde dalgalanmalar yaratan hafif bir esintiyle doluydu. "Demek öyle," dedi.

"Evet. Hannah ve Hester bahçede oynamak istiyorlar. Bunu en son yaptığımızda, bana oldukça kızgın olduğunu hatırlıyorum. Bunun

tehlikeli."

William ellerini masasının üzerinde kavuşturdu. "Buraya benden izin istemeye mi geldin? Bu hiç sana göre değil. Kimsin sen ve düşesime ne yaptın?"

Güldü. "Şaka yapıyor! Doğrusu, uzlaşmaya istekli olabileceğinizi umuyordum. Belki de güvende olduğumuzdan emin olmak için gelip bize göz kulak olmak istersiniz."

William'ın yüzü yumuşadı. İç çekti ve elindeki kâğıtlara baktı. Catherine bir adım öne çıkarak merakla belgelere baktı. Dikkatle yazılmış rakam sütunlarını görünce biraz tereddüt etti. Aritmetikte oldukça iyi olmasına rağmen, sayılara karşı hiçbir zaman güçlü bir sevgi geliştirmemişti.

"Meşgulsün," dedi Catherine. "Sizi sürekli masanızdan kaldırmaya çalıştığım için özür dilerim."

"Ne kadar tuhaf bir şey söyledin."

"Doğru," dedi Catherine. "Her zaman bize katılmanızı istemeye geliyorum ve varlığınızın kız kardeşlerinize büyük fayda sağladığını düşünsem de, düklüğü yönetmenin ne kadar zor olduğunu anladığımı size hiç söylemedim. Her zaman bu kadar meşgul olmanıza şaşmamalı."

"Evet, şey..." William sözünü kesti. "Konumumu kimseye kıskanmam ama birileri bunu yapmalı. Kiracılarımız dükalığımızın can damarıdır ve huzurlu ve müreffeh bir yaşam sürmeleri için ihtiyaç duydukları her şeye sahip olmalarını sağlamalıyım."

"Takdire şayan bir hedef," dedi Catherine. "Ne dersin? Belki kısa bir süre için bize katılabilirsin. Böylece akşamın geri kalanında ödevlerin üzerinde çalışabilirsin."

William mırıldandı ve kalemını masaya vurdu. "Pekâlâ," dedi sandalyesinden kalkarak. "Bahçenin tadını çıkaralım."

Catherine ayaklarının ucuna basarak onun yanağına hızlı bir öpücük kondurdu. "Teşekkür ederim lordum. Kız kardeşleriniz ve ben aşağıda sizi bekliyor olacağız."

"Gerek yok," dedi kolunu uzatarak. "Hemen size katılacağım."

Ona utangaç bir şekilde gülümsedi ve kolunu kabul etti. Birlikte çalışma odasından çıktılar ve merdivenlerden aşağı indiler.

Catherine onu kendisiyle gelmeye ikna ettiği için gurur duyuyordu, çünkü kocası huysuz yaşı bir katır kadar inatçı olabiliyordu. Yine de evlilikleri boyunca kocası iyi bir ilerleme kaydetmişti ve onu çalışma odasından geçmişte olduğundan çok daha kolay bir ekilde çıkarmayı bağırdığı için gurur duymaktan kendini alamıyordu.

"Kırda çok güzel günler geçirdik," dedi Catherine. "Onlardan oldukça keyif alıyorum."

"Gerçekten de öyle," dedi William. "Daha fazla yağımur yağımamasına şaşırdım. Buraya en son geldiğimde her gün fırtına çıktığına eminim."

Catherine alayı bir tavırla, "Yağımur yağıarken bile bahçelerin tadını çıkarmaya karar versem herhalde çok üzülürsün," dedi, dudakları eğılenerek seğıriyordu.

"*Yapardım,*" diye yanıtladı. "Ve bunun iyi bir nedeni var. Soğıktan lebilirsin."

Catherine sırtarak, "Beni ısıtmanın bir yolunu bulacağından eminim," diye cevap verdi.

Kocası sert bir yüz ifadesi takınmaya çalışır gibiydi ama dudakları eğlenerek kıpırdadı. "Bundan eminim ve bundan hoşlanacağınızdan da şüpheliyim."

"Yapardım," diye ısrar etti Catherine, "sırf sana inat olsun diye."

William başını salladı. Catherine'e kapıyı açabilmek için kolunu kısa süreliğine indirdi. William kibar bir selam verdi ve Catherine reverans yaptı. "Teşekkür ederim, yüce lordum."

"Elbette leydim."

Catherine bir kez daha onun koluna girdi ve bahçeye çıkan mermer basamaklardan aşağı indiler. Hester ve Hannah'nın onları beklediği, zarif mermer heykellerin bulunduğu çit labirentinin yanından geçtiler.

"Gelmişsin!" Hannah haykırdı.

"Bize katılabildiğiniz için çok mutluyuz!" Hester eteklerini kavrayıp ellerinin arasında hafifçe sallayarak ilan etti. "Ötücü kuşlar hakkında bir şeyler okuyordum ve aramızda kaç farklı tür olduğunu kataloglamak istiyorum."

"Asil bir uğraş," dedi Catherine. "Tıpkı gerçek bir biyolog gibi olacaksın!"

Hester ona gülümsedi. "Evet, kesinlikle!"

"Ötücü kuşları bekletmek istemeyiz," dedi William. "Gidelim mi?"

Hannah ve Hester başlarıyla onayladılar. Döndüler ve heyecanla labirentin içine daldılar. Catherine ve William da onları takip etti; kızlar labirentte yollarını bulmaya çalışırken birbirlerine bağırıp gülüyorlardı. Görünüşe göre labirente pek sık girmemişlerdi, çünkü tekrar tekrar çıkmaz sokaklara giriyorlardı.

Labirentin ortasında bahçelerle çevrili bir göl ve uzun, yayvan bir meşe ağacı vardı. Burası Catherine'in o güne kadar gördüğü en muhteşem yerdı ve gençliğinde böyle bir yere sahip olmaktan büyük keyif alırdı.

Hannah ve Hester'ın çocukluklarının çoğunu o gizli, saklı bahçenin tadını çıkararak geçirip geçirmediğini merak etti. Yoksa ağabeylerinin koruyuculuğu onları günlerini orada koşturarak geçirmekten alıkoymuş muydu?

William aniden, "bir modacı gelmesini istiyorum," dedi.

Catherine bir kaşını kaldırıp ona baktı. "Öyle mi?"

"Evet," diye cevap verdi. "Bahçe partisindeki performansınıza dayanarak, baloda değerli bir yol arkadaşı olacağınızı kanıtladığınızı düşünüyorum, ancak yeni bir şey giymeniz gerektiğini hissediyorum. Bir düşes olmaya yakışır."

"Elbiselerimi yetersiz mi buluyorsunuz?" Catherine sordu.

Güldü. "Hiç de değil! Bütün elbiselerinizi çok güzel buluyorum," dedi William, sesini komplocu bir fısıltıya indirerek. "Nedenini bilmek ister misin? Çünkü o güzel elbiselerin hepsini yatak odamın zemininde görebiliyorum."

Catherine'in yüzü kızardı. "Siz bir haydutsunuz lordum. Bunu biliyor musunuz?"

William sırıttı. "Bunu biliyorum ama böylesine güzel ve meydan okuyan bir karım varken daha temel dürtülerimi dizginlemek zor oluyor."

Catherine mırıldandı ve kendi omzuyla onun omzunu dürttü. "Beni gururlandırırıyorsun."

"Her türlü övgüyü hak ediyorsun," dedi William. "Daha romantik bir adam yüzünüze şiir yazmaya meyilli olabilir."

Bunun üzerine kadın güldü. "Samimiyetsiz görünmeye başlıyorsun! Hiçbir erkek bana şiir yazmaz. Güzel olabilirim, ama eminim ki diğer iyi yetiştirilmiş hanımefendilerden daha güzel değilim."

"Katılmıyorum."

"Sen ."

Sonunda labirentin sonuna ulaştılar. Hannah zaferle bağırdı ve Hester sırtıttı. "Bakın!" Hester işaret ederek haykırdı. "Kardinaller ne kadar mükemmel kuşlar. Ne kadar parlak ve kırmızı olduklarına hep hayret etmişimdir."

"Bazıları," dedi Hannah.

Hester başını salladı. "Evet, sadece erkek kuşlar."

Catherine, Hannah'nın elinin yönünü takip etti. Çitlerin arasında dört kardinal kanat çırpıyor, yere inip gölü çevreleyen çimen ve çiçek yapraklarının altından tohum topluyordu. Hafif bir esinti gölün aynaya benzeyen yüzeyinde dalgalanmalar yaratıyordu.

"Bunu hep ilginç bulmuşumdur," diye düşündü Hannah, "erkek kuşların bu kadar renkli olması."

"Bunun nedeni dişi kuşların yavrularla birlikte yuvada kalmasıdır," dedi Hester kesin bir ifadeyle. "Yırtıcılardan saklanmak için koyu renkli olmalılar."

Catherine züppelerin erkek kuşlara benzediğine dair bir Çaka yapmayı düşündü, ama bu Çaka umut verici gibi görünse de uygun sözcükleri bulamadı.

"Bakalım onları korkutmadan daha yakından bakabilecek miyiz?" dedi Hester.

"Daha fazla yaklaşabileceğimizden şüpheliyim," diye cevap verdi Hannah.

Yine de ikisi yavaşça çitler boyunca ilerleyerek kuşlara yaklaştılar. Catherine kızların daha yakına gelebileceklerinden de şüpheliydi, ama genç hanımlar çok yavaş hareket ederlerse belki yaklaşabilirlerdi. Ne de olsa kuşlar bahçıvanlara alışkın olacaktı. Sanki daha önce hiç insan görmemişlerdi.

"Sırayla gidelim mi?" William sordu.

"Ve kız kardeşlerini gözetimsiz mi bırakacaksın?" Catherine sordu.

William derin bir nefes verdi. "İyi olacaklarına inanıyorum. Göl boyunca yürürsek onları yine de görebiliriz."

Catherine başıyla onayladı ve birlikte ağır ağır yürüdüler. Gölün çevresinde taş bir patika uzanıyordu; pürüzsüz bir patikaydı ve terlikleri taşlara hiç takılmıyor ya da sallanmıyordu. Çok güzeldi, diye düşündü. Catherine bahçelerde ve tarlalarda pervasızca koşturmaktan zevk alan vahşi bir kadın olmasına rağmen, onunla bahçede yaptığı bu sessiz yürüyüşlere karşı bir tür düşkünlük geliştirdiğini kabul etmek zorunda kaldı.

William'ın sağlam ve güçlü bir yapısı vardı ve kadın kendini ondan huzur alırken buldu. Daha önce bir kocanın böyle bir güvenlik duygusunu nasıl sağlayabileceğini hiç düşünmemişti. Özellikle bir kocaya ihtiyacı olabileceğini ya da onu isteyebileceğini hiç düşünmemişti. Evlenmeye duyduğu tek ilgi, tonunu tatmin etmek için evlenmesi gerektiği idi. Yine de William her şeye bakış açısını değiştirmişti.

"Elbiselerimin değersiz olduğuna mı inanıyorsunuz?" diye sordu.

"Hiç de değil," dedi William. "Sadece böylesine harika bir düşes olduğunuz için bir hediyeyi hak ettiğinizi düşündüm."

"Ne kadar nazıksınız," dedi Catherine. "Her zaman gelip kızlar için elbise diken bir modacıınız var mı?"

"Evet," diye yanıtladı, "ama eğer beğendiğiniz bir modacıınız varsa, elbette onu malikaneye davet edebilirsiniz. Bu baloda en iyi şekilde görünmenizi sağlamak için hiçbir masraftan kaçınmayacağım."

Catherine yeni elbiseler giyme olasılığını düşünerek başını salladı. Elbiselere karşı hiçbir zaman özel bir ilgisi olmamış olsa da, en iyi şekilde görünmeyi severdi. "Kızların da yeni elbiseleri olmalı."

"Gerçekten."

Catherine boyaları ve renkleri düşünürken patika boyunca ilerlemeye devam ettiler. "Yeşilin yeni bir tonu olduğunu duydum," dedi, "Almanya'dan."

"Yeşil sana çok yakıştırdı."

Gölün uzak tarafında durdular. Catherine çiçeklerin, çalılarının arasından, uzun ve güçlü meşe ağacının yanından Hester ile Hannah'yı hâlâ görebiliyordu. Çift birkaç adım ötede durmuş, kardinallerin yerde ve çitlerin üzerinde uçuşunu dikkatle izliyorlardı.

William, Catherine'in düğüncelerinin nereye gittiğini biliyor gibi, "Sana tapıyorlar," dedi. "Bunu beklemiyordum, ama bu beni memnun ediyor. Ve sen de onlara değer veriyorsun."

Catherine sadakatsizlikle, "Çok sevgi dolu kızlar," diye cevap verdi. "Onları sevmeyen bir erkek ya da kadın düşünemiyorum bile."

William başını eğdi ve kızın yanağına hızlı ve nazik bir öpücük kondurdu. "Ben de senin için aynı şeyleri hissediyorum."

Catherine'in göğsünde bir çırpınma hissi yayıldı ve patıkada ilerlemeye devam ettiler.

CKAPTER s5



T bahçe iek, l, uha çiçeği ve ykskotu kokuyordu.

Bu tatlı kokular, kuşların an gibi cıvıltıları ve kardinalleri korkutmamaya çalışan kız kardeşlerinin sessiz fısıltılarıyla birlikte duyularını doldurdu. Ve Catherine hâlâ nazik elini dirseğinin kıvrımında tutuyordu. Akıly yapılması gereken tüm işlere kaydı. Dk olmak küçük bir başarı değildi, çünkü işler hiç bitmiyordu. Her zaman çözülmesi gereken küçük bir kriz vardı.

Ancak, işine dönmesi gerektiğine dair içini kemiren tüm kuşku ve endişelere rağmen, yapması *gereken* şeyi önemsemek için kendini zorlamakta güçlük çekiyordu. Böylesine pastoral bir bahçe ve güzel bir eşle karşı karşıya olan bir adam nasıl olur da karanlık ve sessiz çalışma odasına geri dönebilirdi?

"Beni tatmin edici bir düşes olarak bulmanıza sevindim," dedi Catherine.
"Beni bir şekilde eksik bulacağınızdan korktuğumu itiraf etmeliyim."

William iç çekti. Yolun sonuna vardılar ve William kendini taş bankın üzerine bıraktı. Catherine onun yanına oturdu ve vücudunu ona doğru çevirdi, böylece dizleri birbirine değdi. "Bunun için seni suçlayamam," dedi. "Bir şekilde eksik kalmandan korkuyordum."

Catherine kaşlarını çatarak, "Sana korkman için pek çok neden verdim," dedi. "Bazen bunu bilerek yaptığımdan şüpheleniyorum. Seni kızdırmaktan zevk bile almış olabilirim, çünkü beni değiştirmeye çalıştığını hissediyordum. Memnun edilmesi imkânsız biri gibiydin."

"Hâlâ öyle miyim?"

"Daha az öyle," dedi Catherine. "Belki de *sana* bir iki ders vermişimdir."

Güldü. "Belki." Kızın elini avucunun içine aldı ve başparmağını kızın parmak eklemlerinin üzerinde gezdirdi. "Evet, sanırım öyle. Bu gerçeğe gurur duyuyor gibisin."

"Kocasına bir iki şey öğretmek her kadının harcı değildir," dedi Catherine. "Evliliğimiz boyunca başka neler öğrenebileceğini kim bilebilir?"

"Belki senin kadar."

"Belki de."

"Gelinim olmayı seçtiğin için çok mutluyum," dedi William. "Kendimi senin hakkında daha fazla şey öğrenmek isterken buluyorum. Her gün çözülmesi gereken bir gizem gibi."

"Peki gizemlerden hoşlandığınızı varsayabilir miyim?"

"Son derece. Ama bence çoğu erkek öyle."

Catherine mırıldandı. "Bana bu bahçeden bahset. Uzun zamandır burada olduğunu söyleyebilirim."

"Gerçekten de öyle. En azından iki yüz yıldır," diye yanıtladı William. "Annemin en sevdiği uğrak yerlerinden biriydi."

Anılar gözünün önünde canlanırken boğazında bir yumru oluştu. Ergenlik çağında göl kenarındaki ağaca tırmanıp suya atladığını hatırlıyordu; annesi bunu her zaman dehşetle karşılamıştı. Ve bahçeye gelip birlikte yıldızları izledikleri geceler de olmuştu. Hester ya da Hannah'nın kendilerine zarar verebileceğinden korksa da William'ın bahçede koşarken ve çocukluğunda geçirdiği birkaç yaralanmayla ilgili kendi anıları vardı.

"Bir keresinde," dedi, "yolda düştüm ve dizimi incittim. Çok fazla kan vardı ve babamın bunu görünce bayılacağını düşündüm. Yüzü ölüm kadar solgunlaşmıştı ve bu durum -her ne kadar yaralanmış olsam da- bana oldukça komik gelmişti. Annemin hiçbir çekincesi yoktu ve babam hayalet görmüş gibi sendeleyerek yürüyordu."

"Kötü mü yaralandın?" Catherine sordu.

"Hayır, pek sayılmaz," diye yanıtladı William. "Sadece annemin bu kadar sakın ve soğukkanlı olması, babamın ise böylesine küçük bir yaralanma yüzünden çılgına dönmesi eğlenceliydi. Bu pek sık rastlanan bir durum değildi. Annem aşırı endişeli bir kadındı ve o anda sanki kişilikleri yer değiştirmiş gibiydi."

Catherine mırıldandı. "Benim de çocukluğumda garip yaralanmalarım oldu."

"Bu beni hiç şaşırtmadı," dedi William. "Ne kadar vahşi olursan ol, payına düşenden fazlasını aldığına bahse girerim."

"Elias kadar çok değil," dedi gülerek. "Ergenlik çağındayken korkunç derecede çelimsiz bir şeydi. Uzuvarını her zaman kontrol edemiyor gibiydi."

William kaşlarını çattı ve yavaşça başını salladı. "Bunu belli belirsiz hatırlıyor gibiyim."

"Sen de aynı derecede garip miydin?" Catherine sordu.

"Sanmıyorum," dedi William, "ama belki de kendimi doğru olandan daha fazla sevgiyle hatırlama eğilimindeyimdir."

"*Sen değil!*" Catherine haykırdı, sesinde alaycı bir şaşkınlık vardı.

"Böyle söylemene gerek yok!" William gülerek karşılık verdi. "Yemin ederim bazen beni insanların en sefiliymişim gibi gösteriyorsun."

"Öyle demek istemedim."

William ona, "Bunu gerçekten kastetmediğini biliyorum," diye güvence verdi.

"Mmm. Gençliğinde hiç ağaca tırmandın mı?" Catherine gözlerini meşe ağacına dikerek sordu. "Şu ağaç bunun için uygun gibi görünüyor."

"Yaptım," diye yanıtladı. "Birçok kez."

"Son zamanlarda bunu yaptın mı?" diye sordu sinsice.

"Hayır," diye yanıtladı, "çünkü ben saygıdeğer bir adamım."

Güldü. "Buna inanmıyorum. Bana saygın biri olmadığını kanıtlayan pek çok şey yaptın," diye fısıldadı Catherine. "Bunları senin için sıralayayım mı?"

"Bu tamamen gereksiz."

Catherine ayağa kalktı ve eteklerinin tozunu aldı. Gözlerinde fesatlık parlıyordu ve bu, adamın omurgasında bir endişe çatlağının oluşmasına neden oldu. "Catherine," dedi uyarıcasına.

"Özel olarak kendim olabilirim," diye cevap verdi. "Anlaşmamız böyleydi ve saygıdeğer bir adam sözünden dönmez."

William derin bir nefes aldı ve başını salladı. Kabul etmek zorundaydı ki, kız kendini çok istekli hissettiğinde iyi tartışabiliyordu. Eğer bir erkek olsaydı, iyi bir avukat olabilirdi. "Çocukların seni izlediğini unutma," dedi William. "Kendilerini tehlikeye atarak taklit etmeye çalışabilecekleri bir şey yapmanı istemiyorum."

Catherine kendini beğenmiş bir tavırla, "Az önce gençliğinizde sık sık ağaçlara tırmandığınızı söylediniz, üstelik sapasağlam görünüyorsunuz," dedi. "Neden *biz* de ağaca tırmanmayı seçersek feci bir şey olacağını varsayıyorsunuz? Kadınların kemikleri erkeklerinkinden daha zayıf değildir."

"Bildiğiniz kadarıyla," dedi William. "Cerrah mısınız?"

"Öyle *misin*?"

Hester ve Hannah çitlerin yanındaki yerlerini terk edip göle doğru gittiler. Tıpkı Catherine ve William'ın onlardan önce yaptığı gibi, patikanın etrafında kendi turlarını atmaya başladılar. William omzunun üzerinden kız kardeşlerine baktı. O ve Catherine gölün etrafında yavaş ve dolambaçlı bir tempoda yürürken, Hannah ve Hester sürekli yürümüyorlardı. Birkaç adımda bir durup bir kuşa, bir kelebeğe ya da açan bir çiçeğe bakıyorlardı.

"Ağaca tırmanacağım," dedi Catherine, yüzünde kararlı bir ifade vardı.

"Bu elbiseyle mi?" William onun kıyafetine kuşkulu bir bakış atarak sordu.

"Elbette. Giysilerim olmadan ağaca bile zor tırmanıyorum," dedi, "ve siz de zaten nezaket gösterip bana yeni elbiseler almayı teklif ettiniz. Eğer bu

tamir edilemeyecek kadar hasar görürse, kolayca değiştirilecektir."

Catherine sırtıttı ve patikadan hızla atladı. Ağaca yaklaştığında William'ın kalp atışları hızlandı. Catherine'in haklı olduğunu biliyordu. Onun için endişelenmesini gerektirecek özel bir neden yoktu ama endişelendiğini fark etti. Catherine'den tırmanmamasını talep etmeyi ve kocası olarak haklarını savunmayı düşündü, ama iç çekerek kendini sessiz kalmaya zorladı.

Yavaşça ayağa kalktı ve ağacın dibinde ona katıldı. Catherine elbisesinin eteklerini elleriyle top yaparak büyük meşe ağacına baktı. Bu son derece yakışsız bir hareketti ve William onun açıkta kalan ince, beyaz kalçalarını görünce belinin kıpırdadığını fark etti. Bir eliyle onu belinden tutup diğer eliyle parmaklarını kalçalarının iç kısmında gezdirmek için can atıyordu. William'ın nefesi kesildi.

Catherine eteklerini toplamayı başarmış ve bir eliyle onları tutuyordu. Diğer eliyle de alçakta asılı duran bir dalı kavradı.

William göğsü sıkışarak, "Dikkatli ol," dedi.

"Olacağım," diye cevap verdi, eğlenerek. "Benim için endişelenmene gerek yok."

Yine de *yaptı*. Catherine bu kadar inatçıyken nasıl yapmazdı?

Terlikli ayağını ağacın kabuğuna dayadı ve kendini dikkatle yukarı kaldırdı. Catherine kendini ağacın gövdesine sıkıca bastırdı, eteklerini yukarı çekmek için meşeyi kullanmayı başardı. Uzandı ve hızlı, akıcı bir hareketle kendini yukarı, ağacın en alt dalına çekti. Orada rahatça oturan Catherine ona sırıttı.

"Gördün mü?" diye sordu. "Zararı yok."

William acımasızca gülümsedi. "Peki ya benim zavallı kalbim?"

"Hâlâ atıyor gibi görünüyor," diye cevap verdi Catherine. "Çok kötü yaralanmış olamazsın."

William ağaca yaslandı ve başını yukarı kaldırarak bakışlarını Catherine'in üzerinde gezdirdi. Catherine eteklerini tam olarak düzeltmemişti ve etekleri kalçalarında beceriksizce toplanmıştı. Eteklerinin kenarlarında ağaç kabuğu ve yaprak parçaları vardı ve William kalçasının yanında yeşil bir leke gördü. Elbise tamir edilemeyecek kadar harap olmamıştı, ama çamaşırcının bundan hiç hoşlanmayacağından kuşkulanıyordu.

"İyiyim," dedi. "Sadece küçük bir yaralanmaydı ve hiç yara almadığınızı görmekten memnuniyet duyuyorum."

Parlak bir şekilde sırttı. "Nasıl tırmanılacağını unutmuş olabileceğimi düşünmüştüm ama görünüşe göre korkularım boşunaymış."

"Gerçekten."

Dalın üzerinde biraz daha kaydı ve etrafına bakındı. Bir kalp atışından sonra, dikkatlice yukarı çıktı. William'ın nabızı bir kez daha yükseldi. "Dikkatli ol," diye homurdandı.

"Dikkatli davranıyorum," dedi.

Kollarını bir sonraki dala doladı ve kendini yukarı çekti. İki dal birbirine oldukça yakındı ve tırmanış özellikle tehlikeli değildi. Yine de kızın bir hata yapıp düşmesinden korkuyordu. William yakınlardaydı. Kendi kendine onu yakalayacağını söyledi. Zor olmayacaktı.

Catherine dalın üzerine oturdu ve William bir nefes verdi. "Beni öldürmek için komplo kuruyorsunuz," dedi.

Catherine gülerek, "Beni yakaladınız," diye karşılık verdi. "Zengin ve başarılı bir dul olmak istiyorum."

"Bunu iyi oldu," dedi William. "Sanırım boşanmak istiyorum."

"Benimle evlenmek için bu kadar çaba sarf ettikten sonra mı?" diye sordu. "Sanmıyorum lordum. Bu size çok kötü yansır ve çok önem verdiğinizizi bildiğim itibarınızı zedeler."

"Ne yazık ki haklısın," dedi William. "Çok fazla önemsiyorum."

Hester ve Hannah da ağacın altında onlara katıldı.

"Oh!" diye haykırdı Hester. "Şu haline bak! Tırmanmayı deneyebilir miyim?"

"Hayır," diye yanıtladı William. "Kesinlikle hayır."

"Ne acıtacak?" Catherine bacağını dala doladı ve boş boş havayı tekmeledi. "Ben de senin gibi gençliğimde sık sık ağaçlara tırmandım."

William kollarını kavuşturarak, "Hayır," dedi. "Bu konuda benimle tartışma."

"Neden tırmanmak istiyorsun?" Hannah sordu. "O güzelim beyaz elbiseni mahvedersin."

"Yıkanabilir," diye cevap verdi Hester, gözlerini yukarı dikerek. "Ayrıca, Catherine bunu yaptı."

"Catherine senden daha yaşlı," diye belirtti William. "Düştüğünde zarar görme olasılığı daha düşük."

"Gerçekten de öyle," diye cevap verdi Catherine. "Ama bak, aşağı inmeme izin ver, Hester. Sen yerdeyken benim burada olmam haksızlık olur."

William kısmen Catherine artık ağaçta olmayacağı için, kısmen de onun itaatinin Hester'ı yatıştıracağından şüphelendiği için rahatlayarak iç çekti. Catherine eteklerini topladı ve William kız kardeşlerine döndü. "İkinizi de ağaca tırmanırken görmek istemiyorum," dedi. "Beni anlıyor musunuz?"

Catherine bağırdı ve William dönüp arkasına baktı. Her şey o kadar çabuk olmuştu ki, ne olduğunu anlamakta güçlük çekiyordu. Bir an Catherine ağaçtan aşağı iniyordu. Bir saniye sonra yerde yatıyordu ve bir elini başının arkasına götürmüştü.

"Catherine!" diye bağırdı.

Alçak sesle inledi, gözlerinden yaşlar süzülüyordu. Gelininin yerde yaralı yattığını gören William'ın damarlarına buz doldu.

CKAPTER s6



Bir keresinde Catherine tanrıça Athena hakkında bir hikâye duymuştu. Zeus korkunç bir baş ağrısı yaşadı ve acıya daha fazla dayanamayınca tanrı Hephaistos'tan baltasını alıp kafasını ikiye bölmelerini istedi. Hephaistos bunu yaptıktan sonra, tanrıça Athena tam zırhıyla ortaya çıktı.

Çimenlerin üzerinde yatarken, görüşünde siyah noktalar belirirken, Catherine Zeus'un kafatasının parçalanmasını istemesine neyin yol açtığını anladı. Yüzünü buruşturup diğlerinin arasından tısladı ve başına keskin bir acı yayıldı. Catherine kendini biraz kaldırdı ve kan olması gerektiğinden emin bir şekilde elini başının arkasına götürdü. Ama eli bembeyaz ve tertemiz çıktı.

"Oturmayın!" William tersledi.

Sıkışmış yüzü netleşti. Arkasında Hester ve Hannah'nın birbirlerine sarılmış, ikiz endişe ifadeleriyle onu izlediklerini gördü.

Catherine'in nefesi göğsünde sıkıştı ve vücudunu titretti. "Ben iyiyim," diye mırıldandı.

"Değilsin," diye karşılık verdi William. "Bir süre orada kalman gerekiyor! İyileştikten sonra seni eve götüreceğim ve-"

"Beni taşımak mı?" diye bağırdı. "O kadar da kötü yaralanmadım! Kan bile yok!"

Catherine yavaş yavaş sırtının ağrıdığını fark etti, ama sıcaklık ya da ıslaklık yoktu. Yine de, kafatasındaki çarpıntıyla kıyaslandığında bu acıyla başa çıkılabilirdi. Boğazında bir safra birikti. Kusacakmış gibi hissetti ve bahçe etrafına endişe verici bir şekilde eğildi. Boğazından alçak bir inilti yuvarlandı ve William gerildi.

"Kötü yaralanmışsın," dedi.

"Değilim!" diye karşı çıktı. "Sadece bir dakikaya ihtiyacım var."

William başını salladı ve bir elini saçlarının arasında dolağıtırdı. Adam volta atmaya bağıladı ve yüzü onu görünce bu kadar üzölmeşe, Catherine gülebilirdi. Catherine kollarının üzerinde doğrulmaya çalığıırken, adam ona sert bir bakığı fırlattı. "Kımıldama," dedi. "Kafanı çarptın!"

"Farkındayım," dedi halsizce. "Nasıl olmayayım ki?"

"İyi olacak mısın?" Hannah tereddütle sordu.

"Elbette," diye yanıtladı Catherine. "Bazen kazalar olur. Hepsi bu kadar. Kendimi toparlamak için biraz zamanım olursa, iyi olacağımdan eminim."

Hester dudağını ısırarak, "Sen öyle diyorsan," dedi. "Kafa yaralarının çok sıkıntılı ve öngörülemez olduğunu duymuştum."

"*Bunu* nereden duydun?" William dehşete düşmüş bir sesle sordu.

Hester burnunu kırıştırdı. "Hatırlamıyorum."

"Genç hanımlar *baş yaralarını* öğrenmemeli," dedi William. "Bu tamamen uygunsuz bir davranış."

"William," dedi Catherine yorgun bir sesle. "Lütfen. İyi olacağıma söz veriyorum. Endişeni takdir etmekle birlikte, benim için endişelenmene gerek yok."

Catherine'in görüşü bulanıklaştı ve tekrar uzandı. William'ın yüz ifadesi daha da endişeli bir hal almıştı, ki bu daha önce imkânsız olduğunu düşündüğü bir şeydi. Derin bir nefes aldı, önce acıyla başa çıkmaya çalıştı ama acı o kadar şiddetliydi ki gözleri yaşlarla doldu.

"Yardım çağırırım mı?" Hannah tereddütle sordu.

William kız kardeşine baktı, sanki onun hâlâ orada durduğunu görünce şaşırmıştı. Bakışları tekrar Catherine'e kaydı.

Catherine, William'ın küçük ama acı verici bir yaralanma olduğundan emin olduğu bu durumla ilgilenmek için tüm ev halkını çağırabileceğinden endiGelenerek, kendini dirseklerinin üzerine geri çekmeye zorladı. Kafatasındaki ağrı şiddetlendi ve gözyaşlarını kırıştıracak başını eğdi.

Derin nefesler. Yavaş nefesler.

"Dikkatli ol," dedi William. "Geri yatma."

Catherine derin bir nefes aldı ve yavaşça doğruldu. Acı omurgası boyunca ilerledi. Donuk ve nabız gibi atan bir histi bu. Hissettiği şeyin kendi kalp atışları olup olmadığını, acısıyla aynı anda atıp atmadığını merak etti.

"*Catherine*," diye homurdandı William.

"Ben *iyiyim*!" diye tersledi. "Bana bir dakika izin verin. Dik oturmak istiyorum."

Hannah aceleyle onun yanına gidip oturdu ve iri gözlerle Catherine'e baktı. Küçük kızı rahatlatmak umuduyla gülümsemeye zorladı. "Ağabeyin çok fazla endişeleniyor," dedi Catherine. "Gördün mü? Sadece küçük bir şey."

Catherine'in gözyaşlarını tutamadığı yüzünden sıcak yaşlar döküldü.

Hester ellerini elbisesinin etekleri arasında sıkarak, "Küçük bir şeye benzemiyor," dedi.

"Saçmalık," dedi Catherine.

Derin bir nefes alan Catherine titreyerek ayağa kalktı. Dünya ayaklarının altında sallanıyordu ve birkaç adım tökezledi. William bir kolunu onun beline doladı ve ustaca bir hareketle onu kollarının arasına aldı. Catherine'in dünyası bir anlığına karardı ve başı-

Başı *ağrıyordu*. William'ın kollarında olmak genellikle kendisini istenmiş ve güvende hissetmesini sağlardı ama şu anda sadece kafasının karıştığını hissediyordu. Catherine

ayakta durma kararından pişmanlık duydu. Nefesi gelişigüzel nefes alıp veriyordu ve boğazında asit yanıyordu.

"Seni eve geri götürüyoruz," dedi William sertçe. "Hayatında bir kez olsun dediğimi yap ve bu konuda benimle kavga etme."

Catherine normalde tartışma dürtüsü hissedecek olsa da, bağındaki ağrı William'la tartışma düğünceğini yok etti. Kıpırdamadı ve William onu zahmetsizce bahçeden geçirip labirente soktu.

Catherine gözlerini kapadı, bunun içinde dolaşan yönelim bozukluğuna iyi geleceğini umuyordu. Yardımcı olmadı. Olsa olsa, ne kadar acı çektiğini daha iyi fark etmesine neden oldu.

"Doktorun gelmesi ne kadar sürer?" Hester sordu.

"Bir saat," diye yanıtladı William.

Catherine başını salladı, bu korkunç bir muhakeme hatasıydı. Sertçe yutkundu, kusmuğun tadını bastırmaya çalıştı. "Bir doktora ihtiyacım yok." Sesi sanki çok uzaklardan geliyordu, sanki bambaşka biriydi. "Sana söylemiştim."

William, "Ve az önce başınızın üzerine düştüğünüzü göz önünde bulundurarak, yargılarınıza güvenilmemesi gerektiğine karar verdim," dedi.

Kuşkusuz bu geçerli bir argümandı. Catherine içini çekti. Aralarına sessizlik çöktü. Gözlerini kapalı tuttu ve etrafındaki tüm sesleri tanımlayarak dikkatini dağıtmaya çalıştı. Kuşlar neşeyle cıvıldıyor, bir şeylerin ters gittiğinden habersizdi. William'ın kendir çizmelerinin ve kız kardeşlerinin terliklerinin altındaki çakıllar çıtırdıyordu. Eve yaklaşıyor olmalıydılar.

Kadın biraz kıpırdandı ve William'ın yürüyüşü değışti. Tahminine göre evin girişindeki merdivenleri tırmanıyordu. Catherine gözlerini biraz açtı ve dişlerinin arasından tısladı. Parlak ıGık görüşünü doldurdu ve yatağı girip çamaGırları ve yorganı baGının üzerine çekerek bir hafta kadar uyumaktan baGka bir Gey istemedi.

"Neredeyse vardık," dedi William, sesi azıcık titreyerek.

"Biliyorum," diye mırıldandı Catherine.

"Seni yatıracağım ve doktoru çağıracağım."

Onunla tartışmak anlamsızdı, bu yüzden Catherine onun kollarında sessiz ve gevşek kaldı. Onu merdivenlerden yukarı ve yatak odasına taşıdı. Bir süre sonra

O sırada . Catherine gözlerini açtı ve adam onu yere indirirken arkasına uzandı. Çarşafın altında kıpırdandı ve yüzünü buruşturdu.

William, yüzü endişeyle kaplı bir halde onun üzerinde duruyordu. Hannah ve Hester yatağın ayak ucunda durmuş, iri gözlerle onu izliyorlardı. William, sanki yaralı olan kendisiymiş gibi, "Lütfen yatakta kal," dedi. "Kendi iyiliğiniz için."

Catherine biraz nefessiz kalarak güldü. "Çok fazla endişeleniyorsun. Sana defalarca söyledim, adamı rahatsız etmene gerek yok."

"Ve ben sana inanmıyorum," dedi.

Catherine acısına rağmen sırttı. "Beni çok önemsiyorsun," diye takıldı, "hem de çok."

William kollarını kavuşturdu. "Tabii ki biliyorum."

"Camdan yapılmadığımı biliyorsun."

"Belli, yoksa kırılırdın," diye yanıtladı William. "Ben gidip doktoru getireceğim."

Catherine daha fazla itiraz edemedi, adam topuklarının üzerinde döndü ve hışımla odadan çıktı. Catherine içini çekti ve kendini yatağa ve yastığa bıraktı. Görüşü kenarlarda biraz bulanıklaştı ama acı nihayet biraz azalmış gibiydi. Ya da belki de buna daha fazla alışmaya başlamıştı.

"Gitmemizi ister misiniz?" Hannah sordu.

"Hayır," dedi Catherine. "Gitmek zorunda değilsin, tabii eğer istemiyorsan."

Hester burnunu kırıktırdı ve bir süre Catherine'i düğündü. Sonra tereddütle yatağa tırmandı ve Catherine'in yanına sokularak ona yaslandı. Hannah da onu izledi ve Catherine'in beline yakın bir yere oturdu. Eteklerini düzeltti ve Catherine'e endişeyle baktı. Hava bile gergin görünüyordu, sanki tüm dünya onun sakatlığını fark etmiş ve buna tepki veriyormuş gibiydi.

"İyi olduğundan emin olmak istiyorum," dedi Hannah yumuşak bir sesle.

"Biliyorum," dedi Catherine. "Hepinizin beni bu kadar çok sevmesi beni derinden etkiliyor."

"Bize çok iyi davrandınız," dedi Hester, "kardeşimizi de mutlu ettiniz. Majesteleri şimdi çalışma odasından ayrılıyor. Yemek yiyor ve oyun oynuyor."

bahçelerde bizimle birlikte."

"Bunu yapmaya devam edecek mi?" Hannah sordu. "Yaralandığından beri mi?"

"Elbette yapacak," diye yanıtladı Catherine. "William'ın senin için bütün bunları yapmaya devam etmesini sağlayacağım. Bazen kazalar olur."

Hannah yavaşça başını salladı. "Sanırım öyle, ama seninki korkutucuydu."

"Herkesi endişelendirdiğim için özür dilerim," dedi Catherine nazikçe.
"Gelecekte daha dikkatli olmaya çalışacağım."

"Lütfen," diye mırıldandı Hannah. "Ama yaralanmadığına sevindim."

Hester, "Doktor gelene kadar yaralı olup olmadığını bilemeyiz," diye karşı çıktı. "Bunu bilecek tek kişi biziz."

"Göreceğiz," diye yanıtladı Catherine. "Sanırım ağabeyin emin olmak için birkaç gün yatağıma yakın kalmam konusunda ısrar edecek."

Aslında kulağı korkunç geliyordu. Catherine günlerce yatakta kalmaya zorlanmaktan daha kötü bir şey düşünemiyordu,

Ama elbette bu sıkıntısını kızlarla paylaşmayacaktı. Onları korkutmuştu ve herkesin endişelenmesine neden olduğu için bir tür kefaret ödemesi adil görünüyordu.

Catherine yanağının içini ısırarak düşündü. Yatakta kalmak Hester ve Hannah'nın endişelerini yatıştırabilirdi. Bunun korkunç bir durumun iyi tarafı olduğunu düşündü. Catherine, "Eğer yatakta kalırsam, çok sıkılacağımı tahmin ediyorum," dedi. "İkiniz de bana kitap okumak ister misiniz?"

"Tabii ki!" Hannah haykırdı. "Az önce çok ilgi çekici bir roman öğrendim. Adı *Sense and Sensibility*. Biriyle birlikte okumayı çok isterdim ama Hester ona dokunmayı bile reddediyor."

Hester başını salladı. "Üzgünüm ama ben kadın romanlarından hiç hoşlanmıyorum. Zamanımı değerli bir şeyler öğrenerek geçirmeyi tercih ederim."

"Kadın romanları okumak değerli bir şeyler öğrenmeyi gerektirir!" Hannah dehşete düşmüş bir sesle karşı çıktı. "Aynı fikirdesiniz! Değil mi, Majesteleri?"

Catherine irkildi, çünkü Hannah'nın tiz sesi onu bir bıçak gibi kesiyordu. "Catherine nazikçe, "Bence ikisi de aynı derecede önemli," dedi. Doktor ya da William birkaç gün yatakta kalmam gerektiğine karar verirse, belki ikiniz de bana kitap okursunuz. Bunu hayal bile edemiyorum.

Biriniz bana *bütün gün* kitap okuyabilir, böylece sırayla okuyabilirsiniz. İkiniz de bana en sevdiğiniz kitapları okuyun."

Hannah başını salladı, belli ki cevaptan tatmin olmuştu. "Sonra da bize kimin daha iyi kitaplar seçtiğini söyleyebilirsin!"

"Deneyebilirim," dedi Catherine, bütün kitapların eşit derecede iyi olduğunu ilan edeceğini zaten biliyordu. "Ancak hangi kitabın en iyi olduğuna karar verebileceğime söz veremem. Korkarım edebiyat bilgim çok geniş değil."

Hester gözleri heyecanla parlayarak, "Bu adil görünüyor," dedi. "Sana en sevdiğim kitapları vereceğimden emin olabilirsin, Majesteleri'nin kütüphanesinde bulunan en iyi kitapları!"

Hannah, "Belki de baş yaralarıyla ilgili olanlardan kaçın," dedi.

"Ha!" diye haykırdı Hester kollarını kavuşturarak. "Bence genç hanımların insan vücudunun nasıl çalıştığını bilmeleri önemli. Bizler de insanız. Kendimizi tanımazsak nasıl sağlıklı kalacağız?"

Yatak odasının kapısı açıldı ve William içeri girdi. "Hannah, Hester, onu rahat bırakın. Catherine'in dinlenmeye ihtiyacı var."

Kızlar yataktan aceleyle kalkarken Catherine onlara sempatik bir ifade takındı.

"İyi dinlenin!" Hannah ayrılırken bunu ilan etti.

"En iyi kitaplara sahip olduğunuzdan emin olacağız!" Hester açıkladı.

Onlar ayrılırken William, Catherine'in yatağının yanına bir sandalye çekti ve içine çöktü. Kollarını uyluklarının üzerine koydu ve derin bir iç çekti. "Neden kitaplardan bahsettiler?"

"Çünkü yarın bana kitap okuyacaklar," dedi Catherine, başını arkaya yatırıp yastığının yumuşak rahatlığına gömülerek.

William'ın çenesi sıkıştı. "Mevcut durumunuz göz önüne alındığında kendinizi zorlamanıza gerek yok."

"William, başımı vurdum," diye cevap verdi Catherine, "ama ölümcül bir yara değil."

Yüzünü buruşturdu. "Dikkatli olmaktan zarar gelmez."

"Doğru."

İç çekti ve gözlerini kapattı. "Eğer içinizi rahatlatacaksa dinleneceğim."

"Güzel."

Catherine parmaklarını tezgâhın üzerine kıvırdı ve kendi nefes alıp verme sesini dinledi. "Doktor dinlenmeye ihtiyacım olmadığını söylemediği sürece," dedi Catherine. "O zaman bana böyle davranmayı bırakmanı bekliyorum. Ben kırılgan değilim. Benimle evlenirken bunu biliyordun."

Adam cevap vermedi. Catherine şans eseri ona baktığında, başını eğmiş olduğunu gördü. Yüz ifadesi ondan gizlenmişti ve Catherine'in göğsü sızladı. Onunla bu kadar tartıştığı ve alay ettiği için neredeyse kendini suçlu hissediyordu, çünkü adamın kendisi için gerçekten endişelendiği çok açıktı.

Ona değer veriyordu. Çok derinden.

Catherine'in nefesi hızlandı. Kafatasındaki acı ve üzerine çöken şaşkınlık yüzünden mi düşünceleri dağınıktı, yoksa başka bir şey mi vardı? Birden onu *sevdiğini* hissetti.

Her Şeye rağmen onu gerçekten ve derinden sevdim.

CKAPTER s7



//

Doktor, Grace bana iyi görünüyor," dedi. "Tahmin ediyorum ki Bir iki gün boyunca biraz ağrısı olacak ve sanırım önümüzdeki birkaç gün boyunca yatakta kalmasının ya da özellikle yorucu şeylerden kaçınmasının bir zararı olmaz."

"Anlıyorum," dedi William, bir rahatlama dalgası kaplamıştı.

Catherine iyiydi. Odanın öbür ucundaki yatağında yatan Catherine'e baktı. O da iyiydi. Doktor öyle söylemişti.

William boğazını temizledi. "Sanırım onun düşüşüne biraz fazla tepki göstermiş olabilirim."

Doktor kıkırdadı. "Sadece birazcık. Yine de endişenizi anlıyorum majesteleri. Kimse sizi aşırı endişeli olduğunuz için suçlayamaz.

Karınızın refahı için. Gerçekten de ona olan bağlılığınızın örnek teşkil ettiğini söylemeye cüret edebilirim. Takdire şayan."

"Evet. Zaman ayırdığınız için teşekkür ederim."

Adam eğildi ve William'ı sırttan karısıyla baş başa bırakarak oradan ayrıldı. "Gördün mü?" diye sordu kadın. "Ben *iyiyim*."

Cevap vermedi. Boğazında bir yumru oluşmuş ve göğsü sıkışmıştı. *Mutlu* görünüyordu. Neşeli, hatta. Etkilenmemiş.

Ve William'a sanki annesinin ölümüne yeni baştan katlanmış gibi geldi. Catherine'in yere düşmüş bedenine baktığında onu ele geçiren dehşeti anlatmak için dünyada yeterli kelime yoktu. Hasta olabileceğini düşündü.

Onu önemsiyordu. Onu *seviyor* bile olabilirdi. William'ın ayakları kurşun gibi ağırdı. Tüm duyuları ona bu genç ve pervasız kadından çok uzaklara kaçması gerektiğini haykırmasına rağmen hareket edemiyordu. Onun *sadece* bir eş olması gerekiyordu. Ona bu kadar değer vermemesi gerekiyordu.

Catherine *onun için* bile değildi. Kız kardeşlerinin düzgün birer hanımefendi olarak yetişmelerini sağlamak için olmalıydı.

"Bir şey söyle," dedi Catherine, sesi yumuamıtı. "Lütfen."

"Bir daha aaca tırmanmayacaksın," dedi William, sözleri zorlanarak. "Yalnız olsak da dşesimin böyle bir davranışına müsamaha göstermeyeceğim."

"Anlıyorum."

"Senden bir daha böyle bir şey duymayacağımı söyle."

Catherine iç çekti. Ellerinin topuklarını gözlerine sürdü. "Peki," dedi baını arkaya eğerek. "Bir daha aaca tırmanmayacağım. Ve seni endişelendirdiğim için özür dilerim."

"Güzel. Yapmalısın," dedi.

Başını ona doğru çevirdi. "William-"

William aniden dönerek, "Sizi dinlenmeniz için yalnız bırakayım," dedi. "Birkaç saat içinde, iyi idare ettiğinizden emin olmak için bir hizmetçi göndereceğim."

Göğsündeki o gergin his geri döndüğünde neredeyse odadan kaçacaktı. William'ın bir yanı kalıp onun yanında kalmak, elini tutup ne kadar endişeli olduğunu ve onu ne kadar çok sevdiğini fısıldamak istiyordu, ama yapamadı. Catherine'e gerçekten neler hissettiğini ifade ederse, ona olan aşkı daha da derinleşecekti.

Onu sevmesine gerek yoktu. Olsa olsa, onu nasıl seveceğini *unutması* gerekiyordu. William ellerini yumruk yaptı, tırnakları avuçlarını acıtacak şekilde batıyordu. Merdivenleri hızla çıkarak çalışma odasına yöneldi. Orası her zaman onun sığınağı olmuştu. William kapıyı yırtarak açtı ve arkasından kapattı.

Çalışma odasını temizleyen hizmetçi onun gelişiyle irkildi. "Ekselansları," diye selamladı ve pratik bir reverans yaptı.

"Çık dışarı!" diye bağırdı.

Sanki adam ona vurmuş gibi sarsıldı ve hızla odadan çıktı. William masum hizmetçiyi terslediği için bir suçluluk duygusu hissetti. Ne de olsa kızgınlığının kaynağı o değildi; ama Catherine'e bağırıp çağırarak hali de yoktu. Bağırarak istiyordu. Nasıl bu kadar dikkatsiz olabilirdi?

Bu onun hatasıydı. Onun tarafından baştan çıkarılmasına izin vermeseydi, sinsî gülümsemeleri ve zekice esprileriyle büyülenmeseydi, asla böyle aptalca bir şey yapmazdı. Elleri titreyen William sürahiyi kaptı ve kendine doldurdu

cömert bir bardak konyak. Bir yudum aldı ve kendini masasının arkasındaki sandalyeye attı.

"Lanet olsun, Catherine!" diye tersledi. "Nasıl böyle saçma bir Çey yaparsın?"

Ellerini saçlarında gezdirdi ve başını arkaya eğerek tavana baktı. William konyağı kindar bir sabırsızlıkla içti. Catherine için duyduğu endişe, bu kadar zayıf olduğu için kendisine duyduğu öfkeye dönüştü. Onu bu kadar önemsemesine nasıl izin verebilmişti?

Hayatındaki kayıplar ona hiçbir şey öğretmemiş miydi? Daha az bağlılığın en iyisi olduğunu fark etmemiş miydi? Catherine'i önemsiyorsa, ona kendisini incitme gücü veriyordu. Onu terk ederse nasıl başa çıkacaktı?

"Seni aptal," diye mırıldandı William kendi kendine.

Konyağını bitirdi ve bir bardak daha doldurmayı düşündü. William çalışma odasında kalıp Catherine'e olan duygularını unutturacak kadar konyak içmeyi mi, yoksa bir atla Hamilton'un malikânesine gitmeyi mi tercih edeceğine karar veremiyordu. Arkadaşı ona destekleyici bir kulak verebilirdi.

Kapı çalındı. "Girin!" diye bağırdı.

Geoffrey kapıyı açtı ve derin bir selam verdi. ", " dedi.

Ne yazık ki uşağının ona anlayışlı bir kulak vermesi pek mümkün değildi. Adam zaman zaman sinir bozucu derecede keskin ve ileri görüşlüydü.

"Geoffrey," dedi bir bardak daha konyak doldurarak. "Ne istiyorsun?"

Geoffrey, "Bay Sweeney'i evine kadar uğurladım," dedi.

William kaşlarını çattı. "Kim?"

Geoffrey, "Doktor," diye cevap verdi.

William kaşlarını çattı, doktorun adını hatırlayamadığı için hayal kırıklığına uğramıştı. Malikâneye yakın oturan birkaç kişi vardı, bunların çoğu da taşrada oldukları zamanlarda ailelerini ziyaret eden ikinci oğullardı. William doktorları pek önemsemediğini kabul ediyordu ama yine de hatırlayamadığı için biraz utanıyordu.

"Hatırlamamanız anlaşılabilir bir durum," diye devam etti Geoffrey. "Majesteleri için derin endişe duyduğunuzu hepimiz biliyoruz. Personelimiz bu konuda

Onu rahat ettirmek ve hızlı bir şekilde iyileşmesini sağlamak için elimizden gelen her şeyi yapacağız."

"Biliyorum," dedi William iç çekerek.

Geoffrey, William'ın öfkeli düşüncelerinin farkında olmadan gönüllüsü olmuş gibiydi. "Hannah ile Hester'ın onu fazla kızdırmamalarını sağla. Kız kardeşlerim Catherine'e bayılırlar, ama kediler gibi sevecendirler. Korkarım düşesin üzerine tırmanıp tırmanıp onu bir gram bile dinlenmekten alıkoyacaklar."

"Kesinlikle, ."

William konyağından bir yudum aldı. Geoffrey ellerini kitabının arkasında kavuşturmuş, odanın ortasında ayakta duruyordu. Adamın resmi bir kovulma mı beklediği yoksa William'ın konuşma arzusunu mu tahmin ettiği William için belirsizdi.

"İyileştikten sonra hizmetçilerden birinin Cath'i takip etmesini istiyorum-" Onu daha az sevmek için kendini zorlaması gerekiyordu.

William'ın bir zamanlar Catherine'i idare ettiği o eski resmiyeti hatırlaması gerekiyordu. Evet, eğer Catherine'den uzaklaşırsa.

daha az umursuyordu. Ondan tamamen kaçarsa onu sevemezdi. Acı verici olacağı kesindi ama artık onu sevmemek için kendini zorlayacaktı.

"-Efendimiz," diye sözlerini tamamladı. "Bana öyle geliyor ki, henüz doğru davranmayı öğrenmemiş bir çocuk gibi izlenmesi gerekiyor."

Catherine'in onun yanındayken yaralandığı konusunda ısrar eden içindeki küçük sesi duymazdan geldi. Yaralanması onun suçuydu. Eğer onu sevmeseydi, ağaca tırmanmasına izin vermezdi ve Catherine de yaralanmazdı. Onu artık sevmediğinde, bir dükün olması gerektiği gibi, onun efendi kocası olmak daha kolay olacaktı.

"Nasıl isterseniz, Majesteleri. Bir hanımefendinin refakatçisini önerebilir miyim?" Geoffrey sordu. "Bir hizmetçi bu görevi bir süre için yerine getirebilir, ancak benzer statüde değilse majestelerinin yol arkadaşından sıkılmasından korkuyorum."

William kuru bir sesle, "Majesteleri hayatında daha *az* heyecan ve biraz daha can sıkıntısı olsa iyi olur," dedi. "Bir hizmetçi gayet iyi iş görür."

Eğer çok şanslıysa, belki Catherine kendisine eşlik eden hizmetçiden o kadar sıkılırdı ki, zavallı, bahtsız hizmetçiden kurtulma umuduyla kendini geliştirmeyi öğrenirdi.

"Nasıl isterseniz, Majesteleri."

William ikinci kadeh konyağı da bitirdi. "Ayrıca kız kardeşlerime akşam yemeğinde ya da bir daha asla katılmayacağım."

Yemeklerde kız kardeşlerine katılmazsa, karısı Catherine'e de katılmamış olacaktı.

"O halde yemeklerinizi çalışma odanızda yiyeceğinizi varsayabilir miyim?"

William kâhyanın sesinde bir onaylamama notası mı yakaladı, yoksa kendi vicdan azabı mı suçluydu karar veremedi. "Evet," dedi.

"Çok iyi, ."

"Hepsi bu kadar."

Geoffrey sertçe eğildi ve kapıya doğru yürüdü. William'ın kalbi sıkıştı. Ayağa kalktı. "Geoffrey!"

Uşak hemen durdu. "Evet, ?"

William çenesini sıktı, kanı kulaklarında uğulduyordu. Geoffrey'ye talimatlarını dikkate almamasını söyleyebilirdi. Sadece Catherine'den korktuğu için konuşmuş gibi davranabilirdi. Hatta ona duyduğu sevgiyle onu kaybetme korkusunu uzlağtırmaya bile alığabilirdi. Cesur bir adam böyle yapardı.

"Ben..." devam etti.

"Evet, ?"

William'ın boğazında bir yumru oluştu. Geoffrey sanki William'ın önünde gl bir ahlaki ikilem olduğunu tahmin etmiş gibi sonsuz bir sabırla onu izledi.

William cesur bir adam değildi. Parmak uçları biraz uyuşmaya başlamış olsa da üçüncü kadeh konyağı doldurdu. Yakında düşüncelerinin yumuşayacağını ve odaklanamayacağını hayal etti.

"Hiçbir şey," diye yanıtladı William. "İstediğimi yap."

"Yapacağım, Majesteleri."

William sandalyesine yığıldı. Geoffrey kapıda bir an duraklamış gibi geldi ona. Eğer uşak William'ı bekliyorsa

Geoffrey fikrini değiştirmek için sonsuza dek orada duracaktı. Bir kalp atışından sonra Geoffrey çıktı ve kapıyı arkasından kapattı.

William'ın içinde çığlık atma dürtüsü yükseldi. Bu ne karmaşaydı böyle! Catherine'le evlenmek hayatının en kötü kararıydı. Konyaktan bir yudum daha içti ve çoğunlukla boş olan sürahiye baktı. William içini çekti. Kendini birden yaşlanmış hissetti ve yorgunluk bedenini çekiştiriyor, onu bir yorgunluk denizine sürüklemekle tehdit ediyordu.

William, "Acaba kaç erkeğin eşlerine aşık olması gerekiyor," diye mırıldandı.

Günün olaylarından bu kadar rahatsız olmasaydı, kendini içinde bulduğu duruma gülebilirdi. Asla umursamamaya karar verdiği bir kadına aşık olmakta korkunç bir ironi vardı. William konyağın geri kalanını bitirdi ve gözlerini kapatarak sessizce uykunun gelmesi için dua etti.

Onun yerine yerde yatan Catherine'i gördü, gözleri yaşlıydı ve saçları dağılmış, otlar ve kırık yapraklarla lekelenmişti.

Doktor iyi olduğunu söyledi. O benden çok daha fazla şey bilir.

Adamın bir hata yapmış olması mümkün müydü? Belki de William'ın başka bir doktordan profesyonel görüş istemesi gerekiyordu. Bu Catherine'i kızdırabilirdi, ama onun davranışları göz önüne alındığında, belki de doktorların bitmek bilmeyen ziyaretleri ona bu düzeltmelerin vermediği bir dersi verebilirdi.

Uzun bir süre orada oturdu, zihninde bir sürü plan dönüp duruyordu. Catherine'den uzaklaşmayı her düşündüğünde, ona ve kendisine zarar verme korkusuyla göğsü ağrıyordu. Catherine sadece kendisiydi ve o da buna izin vermişti! Bu onun suçuydu.

Ama hayır-

Hem onun hem de kendisinin iyiliği için en iyisi ondan uzaklaşması ve onu sevmemeyi öğrenmesiydi. Ancak o zaman sert ve mesafeli bir koca, itaat edilmesi gereken bir dük olabilirdi. Ancak o zaman Catherine'e olması gerektiği gibi, uygun bir eş gibi davranmaya karar verebilirdi.

CKAPTER s8



Catherine yaralanmasından yara almadan kurtuldu. Sadece iki gün geçirmişti.

günlerce yatakta yatmış, yarasını iyileştirmeye çalışmıştı. Ama Catherine balo salonuna girdiğinde, eli William'ın kolunun kıvrımındaydı ve düşüşünün *onu* bir şekilde yaralayıp yaralamadığını merak etti. O uğursuz günden beri kocasının kalbi buz kesmiş gibiydi. İyileşirken onu görmeye gelmemişti ve Catherine bunun geçici bir ayrılık olduğunu düşünmüştü.

Bu varsayımında yanılmıştı. Onu aradığında, William'ın her zaman meşgul olduğu ya da ortalıkta olmadığı göze çarpıyordu. Yemeklerde ona katılmıyordu. Bir keresinde onunla kapıda karşılaştığında, baloya gitmek hazırlanırken, nefesinin kesildiğini duymuş ve onun biraz gevşemiş *olabileceğini* düşünmüştü.

O yapmamıştı. Baloda bile onun yanında kaskatı durmuştu. Ona mermer bir heykel de eşlik edebilirdi. Catherine boğazını temizledi. "Bana ders mi vereceksin?" diye sordu, hafif bir tonda konuşmaya çalışarak.

"Hayır," diye cevap verdi. "Nasıl davranacağınızı bildiğinizi varsayıyorum."

"Anlıyorum."

William yeni bir şarkının dans pistine doğru yürümeye başladı. Lordlar ve leydiler, gülerек ve gülümseyerek, eşlerini bulmak ve vals yapmak için acele ediyorlardı.

"Dans edeceğiz," dedi William.

"Talepkâr," diye mırıldandı.

Ona kötücül bir bakış fırlattı. "Baloda dans etmekten şikâyet etmek için bir nedeniniz olduğunu sanmıyorum," dedi William. "Çocukluk etmeyin leydim."

"Çocuk gibi davranan *ben* değilim," dedi sertçe. "Peki ya senin davranışların? Düştüğümden beri vebalıymışım gibi benden kaçyorsun. Ben yaralanmadım. Hayatta kalmaya devam etmeme mi üzülüyorsun?"

Çenesini sıktı ve onu dansçıların oluşturduğu çemberin içine çekti. William elini Catherine'in beline koydu ve diğer eliyle de onun elini tuttu. Onu kendine yakın tutuyordu ama Catherine bunun dans yüzünden olduğundan Güpheleniyordu.

Onun yanında olmak için gerçek bir arzu duymuyordu. Göğsü ağrıyordu ve vücudu, adamın ona yakın olmak istercesine dokunduğu daha iyi zamanların anısıyla canlanıyor gibiydi.

Şarkının ilk notaları başladı ve William'ın gözleri onun gözlerinde sabit kalsa da ifadesinde dostane hiçbir şey yoktu. Müzik etraflarında , canlı notaları ikisinin arasına giren soğuklukla çelişiyordu.

"Neden bana kızgınsın?" Dansın ilk adımlarını atarlarken Catherine sordu.
"Ben yanlış bir şey yapmadım."

William yüzünü buruşturdu. "Bu konu hakkında konuşmamıza gerek yok."

"Bence öyle," diye karşı çıktı. "Anlaşmamıza göre bu gece sizin mükemmel düşesiniz olacağım. Kocamın bana neden bir yabancı gibi davrandığına dair bir açıklama borçlu olduğumu düşünüyorum."

"Sesini alçalt!" diye tısladı.

Dans etmeye devam ettiler ve Catherine göz ucuyla parlak gülümsemeleri ve parlayan yanakları olan kadınları gördü. Bazıları vals yaparken eşleriyle usulca konuşuyordu. Rengârenk etekleri etraflarında dönüyordu. Kalbine saplanan bir hançer gibiydi. William'la yakın olmasalardı

Mutlu mu? Neden bir ağaçtan düşmek, sadece küçük bir kaza, her şeyi mahvetmişti?

"Benimle evlenmeyi kabul ettiğinde ne olduğumu biliyordun," dedi, yüzüne sıcaklık yayılırken. "Kız kardeşimin yerine kendimi sana sunmam için beni ikna ettin, bu yüzden her zaman olduğum kişi olduğum için şimdi bende hata bulman haksızlık."

"Sende bir hata bulmuyorum," dedi William. "Aksine, hatanın bende olduğu çok açık."

Bu onu hazırlıksız yakaladı. Adam onu etrafında döndürürken anlamsızca ona baktı. "Ne demek istiyorsun?" diye sordu.

"Demek istediğim, aklım başımdan gitti," dedi. "Bunun sadece bir mantık evliliği olduğunu unuttum ve kendimi aptalca bir şekilde bunun olduğundan daha fazlası olabileceğine inandırdım."

Catherine'in dudaklarından bir nefes koptu. Vücudu sanki buz dolu bir göle atılmış gibi titredi. "Ne?"

Neredeyse nefes almaya cesaret edemiyordu. Bunu kastetmiş olamazdı. Evlilikleri hoş geçmişti. Keyifliydi! *hoşlanmıştı*, hoşlanmaktan da öte! O da

bütün bunların sadece bir *hata* olduğu anlamına gelemezdi! Catherine yüzündeki bütün kanın çekildiğini görmek yerine hissetti.

"Size yanlış bir izlenim verdiğim için özür dilerim, ancak bu anlaşma sadece bir mantık evliliğı olacak. Bu evliliğın başka bir şey olacağına dair beslediğın düşünceleri henüz erkenken bir kenara bırakmalısın," dedi William. "İkimiz için de en iyisi bu."

İçinde çaresizlik yükseldi. Catherine'in boğazı ağırlaştı ve kalınlaştı ve aniden, alıçık olmadığı bir Çekilde, sözlerini geri alması için ona *yalvarma* dürtüsüne kapıldı. Onun gülmesi ve kendisine sadece zalimce bir Çaka yaptığını söylemesi için her Çeyi verebilirdi.

"Bunu kastetmiş olamazsın," dedi Catherine. "Hiç komik değilsin, William."

"," diye düzeltti.

Catherine sessizliğe gömüldü, dansın içinden geçerlerken aklı başından gidiyordu. O da hiçbir şey söylemedi ve yüzünde en ufak bir nezaket kırıntısı aradığında, sadece soğuk, aşılmaz bir maske buldu. Adam ciddiyydi. *Ne yapmalıydı?*

Catherine başını salladı. "Hayır."

William, "Bu senin bir karar değil," diye verdi.

Şarkı sona erdi. Ellerini indirdi ve resmen eğildi. Catherine çözülmüő bir halde uzun bir süre ona baktı. Anlamaya başlamıştı. Adam ciddiydi. Ciddiydi.

"Hepsi ağaçtan düştüğüm için mi?" diye sordu, taşmak üzere olan lanetli gözyaşlarını zorlayarak. "Bunu bir daha yapmayacağıma söz verdim zaten. Tırmanmayacağım bile."

"Bu ağaçla ilgili değil," dedi William. "Bu son zamanlarda yaşadığım bir farkındalıkla ilgili."

Nefesi kesildi. "Çünkü ağaçtan düştüm."

Bir sonraki dans başlarken William onun kolundan tutup diğer çiftlerden uzaklaştırdı. Catherine hiç ıkâyet etmeden William'ın kendisini çekmesine izin verdi. Duvarın yanında durdu ve ona o kadar yaklaştı ki, nefesi sağ yanağında gezindi. "Ağlama," dedi. "Bu hiç yakışık almaz."

"Sadece kendini suçluyorsun," dedi dudakları titreyerek. "Neden bana böyle kötü bir şey söyledin? Olmamı istediğın her şey olmaya çalışmadım mı?"

William başıyla onayladı. "Denedin," dedi. "Hata sende değil, bende. Birbirimizi sevmememiz en iyisi."

Bu sözler kalbine inen bir darbe gibiydi. Ona vurmuş olsaydı bile, Catherine bu kadar yaralanacağını sanmıyordu. Bunun sadece bir mantık evliliği olmasını istiyordu. William onların dönüştüğü her şeyi yıkmak istiyordu.

"William-"

"Majesteleri," diye araya girdi, "ya da lordum. *William* bir mantık evliliği için fazla gayri resmi."

"Peki ya kız kardeşleriniz, Majesteleri?" diye sordu dişlerini sıkarak. "Yemeklerde bize katılmıyorsunuz ve kız kardeşleriniz yokluğunuzu fark etti. Onlarla birlikte yemek yemeye devam edeceğinize dair söz vermiştim ama beni yalancı çıkardınız."

"Hayır," diye karşı çıktı. "Aptalca bir seçim yaptınız ve hatalarınızın bedelini benim ödememi bekliyorsunuz."

"Anlıyorum."

Catherine kabaca gözlerini sildi ve eldivenlerini kendi gözyaşlarıyla lekeledi. Burnunu çekti. İçinde başka bir şey kıvrıldı, sert ve sivri bir şeydi ve içinde yükselen, onu tüketmekle tehdit eden umutsuzluk dalgalarına hiç benzemiyordu.

"Pekâlâ," dedi Catherine omurgasını dikleştirerek. "Görüyorum ki bencilliğinizden vazgeçmeyeceksiniz."

William ince ince gülümsedi. "Sana sunduğumdan daha fazlasını istemek çok daha bencilce."

"Anlıyorum," dedi. "Bana anlattığınız için teşekkür ederim, *Majesteleri*. Malikâneye dönmek için izninizi aldığımı varsaymakta haksız mıyım? Bu geceki görünüşümün sizi tatmin etmek için yeterli olduğuna inanıyorum."

"Bu geceki görünümünüz ana kadar tamamen uygundu."

"Mükemmel," diye yanıtladı Catherine. "Birden kendimi oldukça hasta hissettim ve artık dinlenmek istiyorum."

"Bu beni şaşırtmadı."

Olmamalı.

Catherine sert bir karşılık verdi. Uzaktan medeni kalmayı zar zor başarıyordu. Çok kindar bir yanı ona ne kadar vahşi olabileceğini göstermek istiyordu. Catherine ona bağırmak ve öfkelenmek istiyordu. Ton'a konuşacak bir şeyler vermek istiyordu.

Ama yapmazdı. O bundan daha iyiydi. Daha da kötüsü, kocasını tüm o insanların önünde küçük düşürmüş olsaydı kendini *suçlu* hissedeceğini biliyordu. Kocasını, onun kendisini incittiğı gibi incitmeye dayanamazdı. Catherine'in zavallı, zayıf kalbi her şeye rağmen onu hâlâ seviyordu.

" dönebilir miyim?" diye sordu. "?"

"Nasıl isterseniz," diye yanıtladı. "Ton'a hastalandığınızı söyleyeceğim. Ben burada kalacağım."

". "

"İyi geceler leydim," dedi William.

Selam verdiğinde, kocasının selamının bile farklı olduğunu gördü. Sanki uzak bir tanıdığa veda ediyormuş gibi sert ve resmiydi. Catherine reverans yaparak, "Size de Majesteleri," dedi. "I

Umarım balonun geri kalanından keyif alırsınız. Gerçekten de unutulmaz bir etkinlik olacağı benziyor."

Onun cevap vermesini beklemedi. Bunun yerine, Catherine ellerini elbisesinin eteklerinin içine soktu ve balo salonunu hışımla geçti. Kalabalıktan uzaklaştı, kanı damarlarında o kadar hızlı pompalanıyordu ki, biraz baygınlık hissetmeye başladı. Sonunda, ton sesleri hiçliğe karıştı. Sırtını duvara yasladı ve derin derin nefes aldı.

Bunu ona nasıl yapabilirdi? Boğazından yükselmek üzere olan umutsuzluk çılgınlığını bastırdı. Catherine gözlerini sımsıkı kapadı ve nefeslerini sabit tutmaya çalıştı. Bunun yerine, küçük ve cılız sesler çıkararak soluk soluğa kaldı.

Ya adam ona ihanet etmişti, ya da kadın ona. Catherine hangisi olduğuna karar veremiyordu ama her şeyin canını *yaktığını* biliyordu. Hayatında hiç böyle bir acı hissetmemişti. Catherine hıçkıra hıçkıra ağlıyor, bedeni çaresizliğinin şiddetiyle sarsılıyordu. Bunu nasıl yapabilmişti? Bunu nasıl yapabilmişti?

"Leydim?"

Beklenmedik sesle yerinden sıçradı. Başını yana çevirdi ve gölgelerin kısmen gizlediğı bir beyefendinin üzerine düştü.

"İyi misiniz?" diye sordu, ona doğru bir adım atarak. "Size yardımcı olabileceğim bir şey var mı?"

"Hayır," diye cevap verdi, sesi titriyordu. "Hayır, teşekkürler lordum."

Catherine adımlarını hızlandırarak duvardan uzaklaştı. Kulakları gerilmişti, adamın onu takip edebileceği endişesi içinde yükseliyordu. Girişe varıncaya kadar hiçbir şey duymadı; uşak dikkat kesilmişti. "Majesteleri!" diye haykırdı, sesi skandala uğramış gibiydi.

"İyi değilim," dedi titreyerek. "Beni kocamın malikanesine götürecek bir araba istiyorum."

"Elbette," diye cevap verdi eğilerek. "Hemen bir tane hazırlayacağım."

Catherine başıyla onayladı ve kapıdan içeri adımını attı. Gece havası canlandırıcı ve nemliydi, iliklerine kadar işliyor gibiydi. Dengeleyiciydi. Gözlerini ve burnunu ovuşturarak arabanın gelmesini bekledi.

Kendisi için bir arabanın evin önüne getirilmesinin hiç de uzun sürmediğinden emindi, ama Catherine yine de sanki sonsuza kadar sürmüş gibi hissetti. Kafası odaklanmamıştı ve düşünceleri dağınıktı. William'ı her düğündüğünde, gözyaşları yeniden akmakla tehdit ediyordu.

"Leydim!" Bir uşak aceleyle arabanın kapısını onun için açtı. "Lütfen, size yardımcı olmama izin verin."

Kolunu uzatan adamı elinin tersiyle itti. "Hayır, ben iyiyim," dedi, kelimeleri dağınık bir şekilde dizilmişti. "Lütfen beni malikaneme geri götürün."

"Tabii ki. Nerede o?"

Kâhya yanlarına yaklaşıarak, "Ona yolu tarif edeyim, majesteleri," dedi.

Catherine kendini minderlere bırakmadan önce ona sulu bir gülümseme attı. Arabanın kapısı arkasından kapandı ve zaten yıpranmakta ve incelmekte olan soğukkanlılığı tamamen kırıldı. Çığlık attı ve minderlere doğru ağıladı. Vücudu öfkesi ve umutsuzluğuyla yanıyordu. Gözyaşları yüzünün kenarlarını haşlıyordu.

Yine bir mantık evliliği içindeydi ve dünyası sona eriyormuş gibi hissediyordu. Catherine boğazı düğümlenene ve gözleri ağrıyana kadar ağıladı. William onu sevmiyordu ve bir erkeği sevebileceğini hiç düşünmemiş olan Catherine hayatının ilk kalp kırıklığını hissetti. Daha da kötüsü, ondan hâlâ düzgün bir hanımefendi olması bekleniyordu. Kocasını Dük'le birlikte davetlere katılması ve hiçbir sorun yokmuş gibi davranması bekleniyordu.

Bu, hayal edebileceği en kötü şeydi; kendi yarattığı bir hapishane.

CKAPTER s9



William kahveyi bir kenara koydu ve masasındaki kâğıtları yeniden düzenledi.

Düşes erken ayrılmış olsa da balo başarılı geçmişti. Bazı davetliler bunu fark etmiş ve Catherine'in iyi olup olmadığını sormuşlardı ama ani bir migren krizi geçirdiği yönündeki açıklamasını hemen kabul etmişlerdi.

Bir hafta kadar önce düşüp başını ve o zamandan beri ilk kez kendini zorluyor. Doktoru iyi olduğu konusunda ısrar ediyor, ancak bazı kalıcı semptomlar yaşıyor gibi görünüyor.

Açıklaması sempatik baş sallamalar ve mırıldanmalarla karşılanmış ve balonun geri kalanı olaysız geçmişti. Evine sessiz bir eve dönmüş ve ertesi sabah sakın bir kahvaltının tadını çıkarmıştı. Catherine'in arkadaşlığından zevk alamadığı için bir parça pişmanlık duyduysa da, bunu kimsenin bilmesine gerek yoktu.

Kapısı çalındı. "İçeri gel!"

Kapı açıldığında nefesi boğazında düğümlendi. Mükemmel vücudunun her kıvrımını hafifçe saran beyaz bir elbise giymiş olan Catherine'di. Bir gece önce yeni, gök mavisi elbisesi içinde de aynı güzellikteydi. Bunu ona söylemiş olmayı diledi.

"Majesteleri," dedi. "Benimle konuşmak için biraz vaktiniz var mı?"

"Elbette. Sabahınız nasıl geçti?"

"İyi," dedi. "Kahvaltıda bana katılmış olsaydın bunu bilirdin."

"Bunun gerekli olduğuna inanmıyorum," diye cevap verdi. "Sık sık yaptığım gibi kahvaltımı çalışma odamda yaptım ve bazı gazeteleri okudum. Ayrıntılarla sizi sıkmayacağım."

"Tabii ki yapmazsınız."

"Neye ihtiyacınız var?" William sordu. "Sizinle konuşacak zamanım var ama bu bütün sabah sürecektir bir konuşma olamaz leydim. İlgilenmem gereken çok iş var."

Catherine odanın içinden geçti, hareketleri o kadar zarif ve ölçülüydü ki neredeyse yerde süzülüyordu. Catherine'i görmenin nabzını nasıl hızlandırdığını ve vücudunu nasıl ilgiyle kıpırdattığını belli etmemeye çalışarak yüzünü soğuk bir maskeye dönmeye zorladı.

"Dün gece baloda yaptığımız konuşmayı düşündüm," dedi Catherine, "ve biraz düşündükten sonra, önüme serdiğin yeni gerçekliği sindirmek için biraz zamana ihtiyacım olduğuna karar verdim."

William kaşlarını çatı. Bir tartışma çıkacağından kuşkulananmaya başlamıştı. "Öyle mi? Buraya beni aksi yönde ikna etmeye mi geldin?"

"Hayır," dedi. "Elias'ın malikânesine dönmem ve bir süre ailemle birlikte yaşamam gerektiğine inanıyorum. Kafamı toparlamak ve bu noktadan sonra eşiniz olarak nasıl davranmam gerektiğine karar vermek için biraz zamana ihtiyacım var."

Sertçe nefes aldı. Bu daha da kötü olabilirdi. Onunla tartışabilir ve ona bağırabilirdi. Ona hakaret edebilir ya da onurunu zedeleyebilirdi. Her nasılsa, onun kararını bu kadar çabuk kabul etmiş olması, verebileceği herhangi bir ret cevabından daha sinir bozucuydu.

"Hester ve Hannah ne olacak?" diye sordu. "Siz yokken onların vasisi kim olacak?"

"Öylesin," diye cevap verdi. "Hayatlarında kadınsı bir varlık olmadan uzun süre hayatta kaldılar ve eminim ki bir süre bensiz de hayatta kalabilirler. Oldukça dirençliler."

"Ne kadar süre uzak kalmayı planlıyorsun?" William sordu.

"Ailemle birkaç hafta geçirmeyi düşünüyordum," diye yanıtladı Catherine. "Belki daha da uzun. Eğer sizi ilgilendiren buysa, kardeşimin evine süresiz olarak dönmeye niyetim yok."

"Buradaki sorumluluklarını öylece terk edemezsin," dedi William. "Kız kardeşlerim senin yokluğunda perişan olacaklar ve ben de senin yokluğuna uyum sağlamak için düzenlemeler yapmak zorunda kalacağım."

Catherine'in yüzüne pembelik yayıldı ve elleri önündeki sandalyenin arkasına dolandı. "Yani gitmeme izin vermeyecek misin?" diye sordu. "Bu mu yani?"

William, "Sizden sadece eylemlerinizin sonuçlarının hesabını vermenizi istiyorum," dedi. "Kabul ediyorsun-"

"Anlaşmayı değiştirip duruyorsun!" diye tersledi. "Neyi kabul ettiğimi biliyorum ve bu anlaşmaya uymaktan mutluluk duyardım! Ama sen şartları değiştirip duruyorsun ve ben bundan bıktım! Benden ne istediğine bile karar veremezken, her zaman senin istediğini yapmaya çalışmaktan hastayım!"

William kendini suçlu hissetmekten fena halde yorulmaya başlamıştı. Anka kuşu gibiydi, öfkeyle yanıp tutuşuyordu ve sandalyesinin minderli arkalığına yaslandı. "O halde, ilk anlaşmamıza dönmek istediğim için memnun olmalısın," dedi William. "Rotamızı düzeltiyorum."

Savunma kendi kulaklarına bile önemsiz geliyordu.

Catherine sertçe güldü. "Hayır! Sen, ben sana en başından beri senin oyuncağın olmadığımı söyledim."

"Hatırlıyorum."

"Bana dokunamazsın, bana nazik davranamazsın, bana iyi davranamazsın ve sonra da beni bir kenara atamazsın! Burada daha fazla yaşayamam!"

"Başka seçeneğin yok," dedi William ayağa kalkarak. "Sen benim karımsın ve kendi karım benimle yaşamayı reddediyor diye tonlarca insanın hakkımızda dedikodu yapmasına izin vermeyeceğim."

Sandalyenin etrafından dolandı ve avuçlarını onun masasına vurdu. "O zaman sana önerim, birkaç haftalığına bir evde yaşama isteğimi kabul etmen.

Kardeşimin mirası," dedi Catherine. "Aksi takdirde, geri dönmemeyi tercih edebilirim."

"Buna izin veremem," dedi boğuk bir sesle.

"Beni *durdurabileceğine* inanıyor musun?" diye sordu kuşkuyla. "Sana itaat edeceğime inanıyor musun?"

"Bu-"

"Evlilik yeminlerimizi biliyorum!" diye tersledi. "Bana bunları yeterince sık hatırlattın ama seni temin ederim ki, hoşuna gitse de gitmese de ailemi görmek niyetindeyim. Eğer beni reddedersen, hiç beklemediğin bir anda ve mümkün olan en utanç verici şekilde sıvışıp giderim."

Çenesini sıktı ve yeni doldurduğu konyak sürahisini düğündü. Belki de Catherine'in onu çalışma odasında rahat bırakacağını beklemekle aptallık etmişti. William onun eninde sonunda sığınağını işgal edeceğini tahmin etmeliydi. Şimdi nereye gidebilirdi ki?

"Burada öylece var olmamı ve tüm bunları şikâyet etmeden kabullenmemi bekleyemezsiniz," dedi Catherine. "Daha fazla zamana ihtiyacım var ve hoşunuza gitse de gitmese de buna hakkım var. Ben bir insanım ve duygularım var."

Onunla sık sık ve büyük bir hevesle tartışan bu kadının söyledikleri özel bir şey değildi ama nedense bu sözler onu bir şimşek gibi çarpmıştı. O, zarif ve hassas duyarlılıkları olan bir insan ve bir kadındı.

William ellerini saçlarında gezdirdi ve ona baktı. O kadar güzeldi ki, tüm görkemli öfkesiyle önünde duruyordu. Catherine'in kızarmış yüzü ve parlak, ışıltılı gözleri onu daha da güzel gösteriyordu. Onu sevmişti ve o her şeyi mahvetmişti. Sevgisi kayıtsızlığa değil de nefrete mi dönüşmüştü? Yüzüne bakarak bunu söylemek imkânsızdı.

Kazadan beri ondan uzak duruyordu ve onun darbelerini savuşturmak için kalbini zırhla kaplamıştı. Belki de bir süreliğine gitmesi en iyisiydi. Belki de onun yokluğu, onu artık sevmemeyi öğrenmesini kolaylaştıracaktı.

William yavaşça başını salladı. "Gitmelisin," dedi sonunda sesini bularak. "Eğer böyle hissediyorsan, kardeşlerinle birkaç hafta geçirmek muhtemelen en iyisi olacaktır."

"Mantıklı düşünebilmenize sevindim," diye karşılık verdi alaycı bir tavırla.

İçini sefil bir duygu kapladı. Eğer daha iyi bir adam olsaydı, onun için savaşılabirdi. Onu sevdiğinde ısrar edebilirdi. Hatta onun için iyi olduğuna onu ikna etmek için yalvarabilirdi.

Ama bunu yapamadı. İçine bir boşluk yerleşti. Sanki artık içinde hiçbir şey yokmuş gibiydi. Catherine ondan her şeyini almıştı.

"Anlaştık o zaman," dedi. "Hemen yola çıkmak için gerekli hazırlıkları yapacağım."

"Güzel."

"Elveda, kocacığım."

Kapıya doğru ilerledi ve o boş his onu ezmekle tehdit etti. William'ın gözleri onun tanıdık, hafif formunda gezindi. O iyi bir kadındı, hak ettiğinden çok daha iyiydi ve onunla bir kocanın yapması gerekenden çok daha fazla hata yapmıştı. "Catherine!"

Elini kapıya dayayarak durdu. Adam gözleriyle kadının omzundaki ve kollarındaki gerginlik çizgilerini izledi. Sonunda kadın ona doğru döndü. Yanaklarının rengi açılmış, yüzü kıpkırmızı kesilmişti. "Evet?"

William'ın kalbi kaburgalarında gümbürdüyordu. Her şey için özür dilemeliydi. *Özür dilerim*. Sadece üç kelime, dört heceydi. Bir yumru yükseldi

Boğazına düğümlendi, nefes almasını ya da kelimeleri oluşturmalarını engelledi. Yine de denedi. Çenesini oynattı ve beceriksizce gülümsedi.

Catherine ona doğru bir adım attı, yüz ifadesi yavaş yavaş umutlu bir ifadeye dönüştüyordu. Eğer özür dilerse, Catherine onu affedebilirdi. Sandalyesini iterek ayağa kalktı. "Catherine," dedi tekrar.

"Beni oyalamaya mı çalışıyorsun?" diye sordu kollarını kavuşturarak. "Eğer öyleyse, bu çok çocukça bir davranış. Bunun farkındasın, değil mi?"

Bir süre sessizlik oldu. Kadın etekleriyle oynadı; adam da tıpkı biraz önce kadının yaptığı gibi avuçlarını masanın üzerine koyarak kendini dengelemeye çalıştı.

"Sizi oyalamaya çalışmıyorum," dedi sonunda.

"Güzel. Çünkü ikna olmayacağım."

"Biliyorum," dedi. "Sadece şunu söylemek istedim, sen..."

Kadının kaşları çatıldı ve adam onun giderek artan sabırsızlığını hissetti. Onun yerinde olsaydı, o da sinirlenirdi. William boğazını temizledi ve

Omuzları, bir zamanlar ona çok tanıdık gelen soğukkanlı güveni yaymaya çalışıyordu. "Umarım kardeşlerinle geçirdiğin zamandan keyif alırsın."

"Teşekkür ederim."

"Acele etme."

Çenesi sıkıştı ve ince ince gülümsedi. Yüzündeki ifade keskin ve zehirliydi. "Tam da bunu yapacağım."

Catherine bir etek ve öfke girdabı içinde çalışma odasının kapısını yırtarak açtı ve içeride kayboldu. Kapıyı arkasından çarptı, sesi odayı sarsacak kadar yüksekti.

O gittikten sonra sessizlikten başka bir şey olmadı. William sandalyesine çöktü ve Catherine'in az önce kaybolduğu kapıya baktı. Catherine onu terk ediyordu. Sonsuza kadar gitmeyecekti, ama yine de istediğinden daha uzun bir süre için. William derin bir iç çekti ve sandalyesine gömüldü. Catherine gider ve geri dönmeyi reddederse ne yapacaktı?

Hayır, bunu yapmaz. Yapar mıydı?

William, sanki hayatı cilalı gül ağacına tutunmasına bağıymıŒ gibi sandalyenin kollarını sıkıca kavradı. "Catherine, bana ne yaptın sen?" diye mırıldandı. "Sen hayatımda tanıdığım en can sıkıcı kadınsın."

Eğer geri dönmezse, onu kendisine dönmeye zorlayacaktı. Bu kadar basitti.

KISIM 3o



Yolculuğunu planlarken Catherine evine gitmeye karar vermişti. ailesinin Londra'daki konağına gitmeyi tercih etti. Kardeşleri taşrada olacaktı ve Catherine Dorothy, Elias ve Bridget'i görmekten başka bir şey istemese de, onlara evliliğinde yaşadığı sıkıntıları anlatmak istemediğini fark etti.

Onun adına öfkelenmek ve kızmak isteyeceklerdi ve Catherine de kimsenin onun adına öfkelenmesini . Bunun yerine, ailesinin Londra'daki konağına gitmiş, buranın çalışanlar dışında terk edilmiş olacağını düşünmüştü. Çalışanlar da onun varlığını gizli tutmaya kolayca ikna edilebilirdi.

Planında tek bir sorun vardı ve Catherine bu sorunu Elias'ın çalışma odasına götürüldüğünde fark etti; ağabeyi oradaydı, bir kadeh Tokay içiyor ve bir şiir kitabı okuyordu. "Catherine!" diye bağırarak ayağa fırladı.

Kitabı bir kenara bıraktı ve elindeki kadehi en yakındaki masaya bıraktı. Catherine gülümsemeye zorladı. Duygularının açığa çıkmasını engelleyebileceğini düğündü ve başarabilirdi de, ama adam onu sımsıkı kucakladı. Burnunu çekti ve ona sıkıca sarıldı.

Gözyaşları serbest kaldı ve onun omzuna doğru hıçkırdı. Nefesi kesildi ve alnını onun omzuna bastırdı.

"Ah, benim tatlı kız kardeşim," diye mırıldanarak onu kendine çekti. "Biri seni incitti mi, kedicik?"

Parmaklarını ağabeyinin ceketinin arkasına geçirdi ve sanki hayatı buna bağılıymış gibi ona sarıldı. Ağabeyinin tanıdık parfümü, lavanta ve portakal çiçeğı kokusu duyularını doldurdu. Catherine hıçkıra hıçkıra ağladı. Çok tanıdıktı ve onun kollarında kendini çok güvende hissediyordu.

"Ah, zavallı kedi," diye mırıldandı, saçlarını okşayarak.

Ondan küçük bir kahkaha yükseldi. "Saçımı mahvedeceksin!" diye bağırdı.

"Bunun için endişelenme," diye cevap verdi. "Burada sadece biz varız ve saçınızın mahvolması umurumda değıl."

Kız omzunda hıçkırır hıçkırır ağlarken, Elias uzun bir süre ona sarıldı. Elias onun kulağına yumuşak teselli sözcükleri mırıldandı ve gözyaşları dinene kadar saçlarını okşadı. Sonra başını kaldırdı. Ağabeyi usulca ona baktı.

"Benimle bir içki iç," dedi nazikçe. "Tatlı şaraplardan her zaman hoşlandığınızı biliyorum."

Elias nazikçe gülümsedi ve uzaklaştı. Bir bardak daha çıkardı ve şarapla doldurdu. Catherine titreyerek yakındaki bir sandalyeye çöktü. Gözlerini ovuşturdu ve Elias centilmence bir mendil çıkardı. Catherine mendili aldı ve hafifçe gözlerini kuruladı. İşini bitirdiğinde, ağabeyi mendili cebine geri koydu ve kadehi ona uzattı. Şarap güneş ışığı rengindeydi.

Elias onun yanına oturdu ve arkasına yaslandı. Ona muzipçe sırıttı ve Catherine onun sevecen bakışları altında ısındığını hissetti. "Seni özledim," dedi. "Hem de çok."

"Biliyorum," diye cevap verdi. "Ben de seni özledim."

Birkaç dakika boyunca dostça bir sessizlik içinde içtiler ve Catherine'in sinirleri yavaş yavaş yatıştı. Artık kardeĞi ona dokunursa parçalanacakmıĞ gibi hissetmiyordu.

Bir süre sonra Elias iç çekti. "Seni üzen ne, kedicik?" diye sordu. "Bana her şeyi anlatabileceğini biliyorsun."

Tabii ki yapabilirdi. Ama kardeşiyle konuşabilmek ve *hazır* olmak tamamen farklı iki şeydi.

"Bu konuda konuşmak istemiyorum," dedi. "Çok acı veriyor."

Elias öne doğru eğildi, kadehini bir elinde gevşekçe tutuyordu. "Sarsen Dükü mü? Size zarar verecek bir şey mi yaptı?"

Burnunu çekti ve Elias'ın ifadesi sertleşti. "Hayır," dedi Catherine. "Hayır, sadece ben... yolculuğumdan dolayı yorgunum ve çok uzun bir yolculuk yaptığım için sinirlerim bozuldu."

Elias başını salladı. "Catherine," dedi uyarırcasına. "Bunun doğru olmadığını biliyorum. Herhangi bir erkek kadar güçlü sinirlerin var. Seni rahatsız eden bir şey olduğunu biliyorum ve tereddütlerine bakılırsa, bunun kocanla ilgili olduğundan şüpheleniyorum. O ne yaptı? Seni incitti mi?"

Catherine başını salladı. "Hayır, hayır... bu sadece küçük bir evlilik anlaşmazlığı. Evliliğimiz hakkında düşünmek için Majesteleri'nden biraz uzak kalmaya ihtiyacım vardı. Hepsi bu."

"Hepsinin bu kadar olduğuna inanmakta güçlük çekiyorum," dedi Elias.
"Sadece küçük bir anlaşmazlık olsaydı, bu kadar üzölmezsiniz."

Catherine arabından bir yudum aldı ve arabın tatlı tadını tercih etti. İlk yudumunu aldığından beri Tokay'dan hep keyif almıştı. Ağabeyinin bakışları onun üzerinde kaldı. Sanki en küçük bir ifadeden bile bir anlam çıkarmaya kararlıymış gibi dikkatle yüzünü izledi. Catherine alaycı bir endişe duydu, çünkü ağabeyi onu herkesten daha iyi tanıyordu. Ona yalan söylemeyi umut bile edemezdi.

"Seni seviyorum," dedi.

"Bunu biliyorum."

"Ve mutlu olmamı istediğini biliyorum," dedi Catherine.

"Mutlu ve *güvende*," dedi. "Londra'ya kadar kocan olmadan geldin ve az önce ağlamaya başladın. Ailemiz öldüğünden beri seni ağlarken görmemiştim ve endişelendim. Her erkek endişelenirdi, kedicik."

"Bunu biliyorum ama sizden daha fazla soru sormamanızı rica ediyorum. Hazır olduğumda size konu hakkında bilgi vereceğim. Şu anda hazır değilim," dedi. "Özür dilerim."

Elias derin bir iç çekti ve Tokay'ından bir yudum aldı. Yavaşça başını salladı. "Nasıl ," dedi, "ama iyi olduğundan emin misin? Eğer sana zarar verdiyse, seni koruyacağımı biliyorsun. Ne olursa olsun, sevgilim."

"Biliyorum. Ama bu konuda konuşmak istemiyorum," dedi. "Lütfen Elias. Benimle başka bir şey hakkında konuş."

Mırıldandı ve başını geriye eğdi. "Emin misin?"

"Tamamen."

Elias bir elini saçlarının arasında gezdirdi. "İş için Londra'dayım," dedi. "Tahmin edebileceğiniz gibi Dorothy ve Bridget taşrada kaldılar. Neredeyse onlarla birlikte olmayı dileyecektim. Avukatlarla tartışmak zorunda kalıyorum ve bu hiç de keyifli bir eğlence değil."

"William sık sık ona bir avukatı hatırlattığımı söyler," dedi, "çünkü onunla çok sık tartışıyorum."

İçinde acı tatlı bir his kıvrandı. Onu düşünmek zorunda kalmamayı diledi ve kocasını daha fazla düşünürse tekrar ağlayabileceğinden korktu. Bu çok üzücü olurdu.

Elias güldü. "Bana biraz birini hatırlatıyorsun," diye kabul etti. "Ancak itiraf etmeliyim ki sizin esprileriniz avukatıminkilerden çok daha hoşuma gidiyor. Sanırım Sarsen de aynı şeyi söyleyecektir. En azından öyle olmalı."

"Başka ne yapıyorsun?" Catherine sordu.

Elias şarabından bir yudum aldı. "Avukatımla konuşmanın yanı sıra, Kölelik Karşıtı Dernek toplantılarına katılıyorum. Isadora ile biraz zaman geçirdim."

"Isadora?"

"Ah, Leydi Mathers."

Catherine bir kaşını kaldırdı. Mathers Kontesi Leydi Isadora Mathers güzel ve sivri dilli bir duldu. Tonların yarısı onunla evlenmek istiyor, diğer yarısı da onu kıskanıyordu. Ancak birçok talibinin onunla evlenmek için yarışmasına rağmen Leydi Mathers evlenmeyi reddetti. Bu onun yararına olmazdı. Dul bir kadın olarak Leydi Mathers'a kocasının büyük serveti miras kalmıştı ve evlenirse bu serveti kaybedecekti.

"Peki neden Leydi Mathers'la bu kadar çok vakit geçiriyorsun?" Catherine sordu.

Elias sırtarak, "Genç hanımlar için bir ruhban okulu kurma konusunda onunla görüşüyorum," diye cevap verdi. "Isadora yetim genç kadınların gidip meslek öğrenebilecekleri bir yer yaratmak istiyor."

"Ve sen de böyle bir çabaya yardım etmeyi cömertçe kabul ettin," dedi Catherine biraz kuşkuyla. "Sadece kalbinin cömertliğinden mi?"

Elias güldü. "Sevgili kardeşim, *yoksa hanımefendinin* çabalarına yardım edeceğimi neden düşünesin ki?" Gözleri neşeyle parlıyordu. "Ne ima ettiğinizi bilmediğimden eminim."

Catherine güldü. Kardeşinin neden birdenbire bu bayana bu kadar bağlanmış olabileceği gayet açıktı ve bunun bir papaz okulu kurma arzusundan çok, böylesine güzel bir bayanla *aşk kongresi* yapmakla ilgisi vardı.

"Isadora'ya olan ilgim tamamen entelektüel," dedi Elias göz kırparak. "Sizi temin ederim."

Catherine, "Nedense kendimi size inanmaya meyilli bulmuyorum," diye cevap verdi.

Elias derin, melodramatik bir iç çekti. "Yazık bana! Umutsuzluğa kapılmaktan başka çarem yok. Öz kardeşim benim sadece saf niyetlerim olduğuna inanmayı reddediyor. Böylesine korkunç bir cadaloz kardeşe sahip olmak ne kadar korkunç!"

Catherine şarabının geri kalanını içti ve Elias ayağa kalktı. Şişeyi aldı ve kadehi bir kez daha doldurdu. "Bu şişeyi bitirip anılarımızı tazelemeye ne dersin?"

"Bitirmeniz gereken işler olduğuna eminim," dedi Catherine kadehten takdirle bir yudum alırken. "Dük olarak her şeyi idare etmek küçük bir iş değil. Kocam bana bunu öğretti."

Elias kıkırdadı ve şarabın geri kalanını bardağına boşalttı. "Bundan hiç şüphem yok. Adam hiç masasından kalkıyor mu?"

"Hayır," dedi.

Bir zamanlar vardı, ta ki o her şeyi mahvedene kadar. Catherine yüzünün nasıl düştüğünü gizlemeyi umarak şarabından bir yudum daha aldı. William masasından kalkmaya bağılamıştı ve Catherine bir çekilde ağaçtan düşerek her şeyi mahvetmişti. Bu ona bile gülünç geliyordu.

Elias başını salladı. "Bu... bu yüzden mi-"

"Bu konuda konuşmak istemiyorum," dedi Catherine kararlılıkla. "Beni bu konuda konuşmaya zorlamaktan vazgeç. Lütfen, Elias."

"Özür dilerim," dedi ve şarabını sahte bir kadeh kaldırarak. "Söz veriyorum, senden cevap almaya çalışmaktan vazgeçeceğim. Ne tartışıyorduk?"

"Leydi Mathers'ın papaz okulu."

"Ah, evet. O iyi bir kadın," dedi Elias. "Neden tekrar evlenmek istemediğini anlıyorum, ama bu tonun tüm bekarları için bir kayıp, çünkü onun muhteşem bir eş olacağından eminim."

Catherine, Leydi Mathers'in yatak odasının zevkleri konusunda deneyimli olduğu için mi harika bir eş olacağını merak etti. Catherine, erkek kardeşinin Leydi'nin arkadaşlığından bu kadar hoşlanmasının nedeninin bu olduğundan kuşkulanıyordu. Evlenmeden önce ağabeyinin neden bu kadar çapkın olduğunu anlamamıştı, ama yatak odasının zevklerini tattıktan sonra bunun nedenini biliyordu.

"Senin için muhteşem bir eş mi?" Catherine sordu. "Onu seninle evlenmeye ikna edebileceğini düşünüyor musun?"

Elias öyle bir güldü ki kadehi sallandı ve şarap damlacıkları koluna döküldü. "Sevgili kardeşim, benim gibi hovarda birini bırak, herhangi bir adamla evlenmesi aptallık olur! Eğer benim karım olmaya karar verirse, ben

ona olan tüm ilgimi kaybedeceğimden şüpheleniyordum. Isadora'nın parlaklığı onu bu kadar sevmemin nedenlerinden biri."

Catherine bir an için kardeğini düşünerek mırıldandı. "Biliyor musun, sanırım ilk kez bir kadının zekâsına hayranlık duyduğunu ifade ediyorsun. Genellikle güzelliklerinden bahsedersin. Bazen de konuşmalarından. Ama asla zekâlarından değil."

"O kıyas kabul etmez bir kadın," dedi Elias. "Bunu gerçekten söylüyorum. Onu sevdiğimi söylemeye bile cüret edebilirim. Ne kadar ironik değil mi? Evlenmeyi reddeden bir kadını sevmeyi öğreniyorum."

Catherine usulca, "Seni seven bir eşe sahip olmayı hak ediyorsun," dedi.

Artık onu sevmeyen kendi kocasını düşündü. Catherine sevgili kardeşinin sevgisiz bir evliliğe hapsedildiğini düşündüğünde kalbi sızladı.

"Bana söz ver," dedi.

"Söz mü?"

"Aşk için evleneceğine," diye açıkladı Catherine. "Bana bir aşk eşi bulacağına, ve sen bir evliliğe razı olmayacağına söz ver."

kolaylık. Senin için tek istediğim bu."

Elias'ın yüzü yumuşadı. Catherine bir an için çok fazla Gey söylemiş olabileceğini . Onu bu kadar üzen şeyin tam olarak ne olduğunu tahmin etmiş olabilirdi. Anladıysa bile, bundan söz etmeyecek kadar onun isteklerine saygı duyuyordu.

"Söz veriyorum bunu yapacağım kedcık," dedi. "Eğer bu seni mutlu edecekse."

Catherine, "Bu ikimizi de mutlu edecek," diye cevap verdi.

Elias şarabını bitirdi ve ayağa kalktı. "Bu akşam bir şeyler yapmak ister misin kedcık? Tiyatroda bir gösteri izleyebiliriz. Ya da belki bir opera."

Catherine gülümsedi ve başını salladı. "Bunu çok isterim," dedi.

"Güzel," dedi. "Bugün bitirmem gereken küçük bir iş var. Odanız sizin için hazır olmalı. Biraz dinlen kardeşim, çünkü yolculuğun çok uzun sürdü. Evraklarımı bitirdiğimde seni uyandıracığım ve tiyatroya gideceğiz. Bir gösteri izleyeceğiz. Bu kesinlikle ruhunu canlandıracaktır ve seni üzen her şeyi unutabilirsin."

Kadehini ona doğru kaldırdı ve nazikçe gülümsedi. "Teşekkür , Elias. Sana."

Göz kırptı ve kendi kadehini de kaldırdı. "Ve sana, benim tatlı kardeşim."

KISIM 3L



*W*illiam günlerini saymaya başladı. O günden bu yana yedi gün geçmişti.

Catherine'i en son gördüğünden beri. Çalışma odasına son gelişinden bu yana sekiz gün geçmişti. Son danslarının üzerinden dokuz gün geçmişti. Yemek salonuna girdiğinde, karısının genellikle oturduğu yere kederle baktı. Karısı her zaman onun sağında, kız kardeşleri ise daha aşağıda otururdu.

Şimdi burası boştu. Annesi öldükten sonra William sık sık onun hâlâ peşinde olduğunu hissetmişti. Onun varlığı evin her yerindeydi. Şimdi ise Catherine'in ruhu her köşeyi, her mobilya parçasını ve pencerelerden süzülüp yerleri aydınlatan her güneş ışığı kırıntısını işgal etmiş gibiydi.

Onun yaklaşmasıyla Hannah ve Hester sandalyelerinde doğruldular ve hevesli gözlerle ona döndüler. "Kahvaltıda bize katılacak mısın?" Hannah sordu.

"Öyleyim," diye yanıtladı, yerine oturarak.

Hester, "Bizimle birlikte yemek yemeniz çok güzel," dedi.

William zorla gülümsedi. Aklı ortak yemeklerine başlamış olan Catherine'e gitti. Hannah ve Hester kuşkusuz Catherine'in gittiğini biliyorlardı ama kız kardeşlerinin onun neden gittiğinin farkında olup olmadıklarını bilmiyordu. Catherine onlara veda bile etmiş miydi?

Kahvesinden bir yudum aldı, sert içeceğin Catherine gittikten sonra üzerine çöken düşünce sisini dağıtacağını umuyordu. William sonra bir kaşık dolusu yumurta yedi. Sadece yemesi gerektiğini bildiği için yemişti; yemeğin tadını neredeyse hiç almamıştı.

"Bir soru sorabilir miyiz?" Hannah tereddütle sordu.

William'ın bir önsezi duygusu kapladı. Bu soru hiç de hoş karşılanmayacaktı. "Elbette," dedi. "Ne bilmek istiyorsun?"

Hannah ve Hester endişeli bakışlar attılar, sanki sorguyu kimin yapacağını sessizce belirlemeye çalışıyorlardı. Bir kalp atışından sonra Hannah derin bir nefes aldı ve çenesini yukarı kaldırdı. Bu açıkça Catherine'in tavırlarını taklit eden bir hareketti ve Hester'ın kalbi bunu görünce sıkıştı.

"Majestelerinin neden gittiğini merak ediyorduk," dedi Hannah. "Hester ve ben bu konu hakkında konuşuyorduk ve acaba... acaba... çünkü gitmiş olabilir mi diye merak ettik..."

"Bizim yüzümüzden!" Hester ağzından kaçırdı.

Dehşet William'ın üzerine çöktü ve onu iliklerine kadar dondurdu. "Hayır, hayır! Bu senin hatan değil, en ufak bir hata bile değil! Ben bir hata yaptım ve Catherine bu yüzden gitmek zorunda kaldı."

"Ne hatası?" Hannah sordu.

"Tamir edilebilir mi?" Hester sordu.

"Hayır," dedi William. "Catherine'le yakınlaşmak gibi bir hata yaptım. Bunu yapamam, bu yüzden her şeyi yoluna koymak zorundaydım. Bunu yaparken de Catherine'i incittim. Her şeyi düşünmek için malikânedен biraz uzaklaşmaya ihtiyacı var."

Hester kaşlarını çattı ve Hannah dudağını ısırdı. "Neden bunu düzeltmiyorsun?" Hannah sordu.

"Majestelerini neden sevemiyorsun?" diye sordu Hester. "O kadar güzel, nazik ve kibar ki!"

"Onu çok seviyoruz," dedi Hannah. "Ona yakınız. Bu kötü bir şey mi?"

"Hayır," diye yanıtladı William. "Catherine'den hoşlanman kötü bir şey değil. de değil!"

Hester kararsız bir sesle, "Bu iyi," dedi.

Hannah başını salladı. "Ben... onu çok özlüyorum. Annem öldüğünden beri kendimi kimseye yakın hissetmedim. Catherine dışında."

Hester burnunu çekti ve gözlerini özenle sildi. "Ve sen," dedi. "Majesteleri hayatımıza girdiğinden beri kendimi *sana* daha yakın hissediyorum."

William ne diyeceğini bilemez halde güldü. Suçluluk duygusu onu canlı canlı yiyebilirdi. Yavaşça ayağa kalktı ve kız kardeşlerinin saçlarını karıştırabilmek için masanın üzerine eğildi. "İkiniz de harika kız kardeşlersiniz. Hiçbir erkek daha iyisini isteyemez."

Daha önce hiç saçlarını karıştırmamıştı ve kız kardeşlerinin yüzlerinin nasıl parladığını görmek hoşuna gitti. William derin bir nefes aldı ve kendini sakın olmaya zorladı.

Catherine'e ihtiyacı vardı. Buraya bir ışık getirmişti ve şimdi o ışık gitmişti.

"Geri dönecek mi?" Hannah sordu.

"Evet," dedi William. "Catherine sonsuza dek uzakta kalmayacak. Sadece birkaç haftalığına ailesinin yanında kalacak. Sonra bize dönecek."

Hester rahatlayarak, "Bu iyi," diye cevap verdi.

"Evet," dedi William.

bir kuşku şimşek gibi çaktı. *Acele etme*, Catherine'e giderken söylediği şey buydu. Ya acele etmemeyi seçtiyse? Ya hiç dönmezse?

"Ona yakın olamayacağından emin misin?" Hannah sordu.

"Evet!" Hester haykırdı. "Neden biz ona yakın olabiliyoruz da sen olamıyorsun?"

William başını salladı. "Bunu açıklamak zor," dedi. "Bu iki evli insan arasındaki bir mesele ve ikinizin de anlayacağı bir şey

çok daha yaşlı olduğunuzda."

"Şimdi anlayabiliyoruz!" Hester gözleri büyüyerek haykırdı. "Lütfen, anlat bize!"

"Hayır," dedi William. "Ama bir gün sana anlatacağım. Söz veriyorum."

Hannah kollarını kavuşturarak, "Bu hiç adil değil," diye homurdandı.

"Yine de bu karı koca arasındaki kişisel bir meseledir," dedi William, kız kardeşlerini gerçeğe yüzleştirmek istemeyerek. "Böyle bir şeyi genç hanımların duyması uygun değil. Şimdi, umarım ikiniz de kahvaltınızın tadını çıkarırsınız. Korkarım ki bitirmem gereken işler var."

"Akşam yemeğinde bize katılır mısınız?" Hannah sordu.

"Evet," diye yanıtladı. "Ve çay ve akşam yemeği."

Hester sırtıttı. "Burada olmanızı bekleyeceğiz. Eğer biz her zaman düzgün hanımlar olmak zorundaysak, siz de düzgün bir beyefendi olmalısınız ve herkes bilir ki bir beyefendi her zaman sözünü tutar."

"Tabii ki."

William yemek salonundan çıkana kadar gülümsedi. Sonra merdivenleri ikişer çıkarak aceleyle ıktı. Bir kez daha çalışma odasına gidiyordu. Orası hâlâ onun sığınagıydı ve Catherine'in beklenmedik gelişlerini özlediğini fark etti. Göğsünde bir sızı zonkluyordu. Bir şekilde onu kendisine dönmeye ikna etmeliydi.

Catherine'e karşı en ufak bir sevgi kırıntısı bile besleyemiyordu. Başka birini kaybetmeye tahammül edemezdi. Bu inkar edilemez bir gerçekti. Ama...

Onu çoktan kaybetmemiş miydi? Catherine artık onun hayatında değildi. Hayattaydı ama yine de gitmişti. Eğer harekete geçmezse, aralarındaki mesafe daha da büyüyecek ve Catherine ondan daha da uzaklaşacaktı. Her zaman başka hiç kimseye sevgi beslememeye karar vermişti, ama ona zaten biraz sevgi beslemiyor muydu?

Bu aşk değildi. William kendisinin bunu gerçekten yapabileceğine inanmıyordu. Aşkı tanıyıp tanımayacağını bile bilmiyordu. Ama ona çok değer verdiğini biliyordu ve onun yokluğunu izleyen haftalarda William ona duyduğu sevgiyi azaltmaya hiç yaklaşmamıştı.

İçini çekti ve ellerini saçlarında gezdirdi. Catherine'in yokluğu onu çıldırtıyordu ve yakında bir şey yapmazsa

Çığlık. Bir şekilde onu geri dönmeye ikna etmelidir.

Onun ve kız kardeşlerinin iyiliği için.

BÖLÜM 3s



Catherine, Elias'ın tüm hayatını yeniden düzenlediğinden kuvvetle şüpheleniyordu.

Londra'da aniden ortaya çıkışının etrafında. Dorothy ve Bridget'i taşrada bırakıp Londra'ya tek başına geldiğine göre oldukça meşgul olması gerektiğini biliyordu ama Elias ona Londra'da eşlik etmek dışında hiçbir yükümlülüğü yokmuş gibi davranıyordu.

Tiyatroya ve operaya gittiler. Onu St. James ve Bond Caddesi'ndeki mağazalara götürdü. Kız havanın ne kadar güzel olduğundan bahsettiğinde, adam hemen bir gezinti önerdi.

Çiftler patıkada dolaşıyor, güneşin ve sıcak havanın tadını çıkarıyorlardı. Catherine onları daha önce olduğundan daha fazla gözlemlediğini fark etti. William'la evlendiğinden beri insanları daha yakından izlemeyi ve daha düzgün bir hanımefendi gibi davranmayı öğrenmiş gibiydi.

Catherine sinsice, "Leydi Mathers'i bize katılmaya davet etmemenize şaşırdım," dedi. "Eminim çok hoş bir arkadaş olurdu."

Elias ona yan gözle baktı. "Leydi Mathers'a olan düşkünlüğümle fazlasıyla ilgileniyor gibisin."

"Ona bu kadar hayran olmanı ilginç buluyorum," diye cevap verdi Catherine. "Çok duygusalsın."

Elias, "Ben duygusal biri değilim," dedi.

Catherine başını salladı. "Ona senin hakkında söyleyebileceklerimden korktuğun için genç bayanı benden uzak tutmak için komplo kurduğuna inanıyorum. Aşırı dedikodu yapacağımızdan mı korktunuz? Leydi Mathers'e çok ilginç hikâyeler anlatabilirim."

Elias, "Belki de kendi romantik beklentileriniz hakkında düşünmek için daha fazla zaman harcamalısınız," dedi.

"Benim romantik bir beklentim yok!" diye gülerek haykırdı. "Ben evli bir kadını!"

Elias mırıldandı. Aniden durdu ve Catherine'i de kendisiyle birlikte durmaya zorladı. Çapkınca sırtarak yoldaki dönemeci işaret etti. "Sanırım romantik beklentilerin var."

Catherine keskin bir nefes aldı. Etrafında zaman durmuş gibiydi, çünkü kocası William yayılan bir söğüdün altından çıkmıştı. Gözleri hevesle onun yakışıklı vücudunu inceledi, geniş omuzlarından beline ve bacaklarına kadar. William'ın mavi ceket ve pantolonu erkeksi formunu vurguluyor ve kanını ısıtıyordu.

O oradaydı. Catherine ona bakarken aklından geçen düşünceleri tam olarak saptayamıyordu bile. Neden Londra'daydı? *Onun* Londra'ya gittiğini nereden biliyordu? Bir saniye sonra Catherine, adamının ona haber vermiş olması gerektiğini anladı ama yine de Londra'ya geleceğini tahmin etmemişti.

"O neden burada?" Catherine kardeşine sarılarak mırıldandı. "Burada olacağını bana haber vermedi."

"tek bir nedeni var," dedi Elias. "Sen."

William rahat tavırlarla onlara yaklaştı. Catherine kardeşine yaklaştı. Kocasından korkmuyordu ama bu yüzleşme tehdidi onu derin bir korkuyla doldurmuştu. Ya William ona evliliklerinin feshedilmesini istediğini söylemeye geldiyse?

Belki de evliliklerinin feshedilmesini önermek için *değil*, onu ne kadar özlediğini ifade etmek için geliyordu. Catherine'in nabzı hızlandı. Onu hâlâ istiyor muydu?

"Catherine," dedi. "Sevgili Catherine."

"Oh, ben *Catherine* miyim, Majesteleri?" diye sordu.

Ve bu onun bir kez daha *Majesteleri* yerine *William* olduğu anlamına mı geliyordu? Catherine parmaklarını eteklerinin arasına soktu ve derin bir nefes alarak dağınık düğüncelerini bir düzene sokmaya çalıştı. Bir Gey gerçek olamayacak kadar iyi görünüyorsa, genellikle öyle olduğunu uzun zamandır öğrenmişti. Ama *ah*, bunun doğru olmasını istiyordu!

William'ın özür dileyerek ve ağkını ilan ederek gelmesini istiyordu. Catherine yanağının içini ısırdı. William dokunabileceğı kadar yakınındaydı ve parmak uçları onun göğsünün düzlüklerinde gezinme arzusuyla seğırdi.

"Evet," diye yanıtladı William, kaşları çatılmıştı. "Evet, Catherine. Sana nasıl davrandığım için çok özür dilerim."

"*Oh*," dedi Elias sinsice. "Bu ilginç olacak. Seni üzen şeyin ne olduğunu öğrenecek miyim?"

Catherine, "Bu seninle ilgili değil," dedi.

"Eğer bu senin mutluluğunu ilgilendiriyorsa, beni de ilgilendiriyor demektir," diye . "Sen benim sevgili kız kardeşimsin."

Catherine ona zehirli bir bakış fırlattı, ama bu sadece bir sırtışıla karşılık buldu. Kolunu ağabeyinin kolundan kurtardı ve kocasına doğru belli belirsiz bir adım attı. Aralarında sadece bir kıl payı mesafe vardı ve Catherine onu görebilmek için başını yukarı kaldırmak zorunda kaldı.

"Sana uzak durmanı söylediğimde bir korkaktım. Ne kadar aptalmışım, Catherine."

Kalbi yerinden fırlayacak gibiydi. Catherine inanıp inanmadığını bilmiyordu, ama içindeki her şey ona inanma *ihtiyacıyla* yanıp tutuşuyordu. "Peki şimdi nesen sen?" diye sordu.

Adam kıkırdadı ve ona çaresiz bir bakış attı. "AĞık bir aptal," diye cevap verdi. "Catherine, senden başka hiçbir Ğey düĞünmüyorum. Sen gittiğinden beri delirdim."

Nefes nefese kaldı ve elini ağzına götürdü, bu sözlere inanmakta güçlük çekiyordu. "Gerçekten bunu mu demek istiyorsun?"

"Evet," dedi. "Evet, seni istiyorum. Seni seviyorum, her şeyini ve daha azını değil."

Catherine'in gözlerinde yağlar oluştu, sıcak ve yakıcıydı. "Fikrini ne değiştirdi?" diye sordu.

"Fikrimi hiç değiştirmedim," diye cevap verdi. "Seni uzun seviyorum. Sadece bunu itiraf etmekten korkuyordum. Hayatımda çok fazla insan kaybettim ve seni kaybetmeye dayanamadım. Ama sen gittiğinde seni bir anlığına kaybettim ve seni bir daha asla kaybetmek istemediğimi fark ettim."

Hiç düşünmeden kendini adamın kollarına bıraktı ve adam onu derin bir öpücük için kendine çekti. Parktaki diğer çiftlerin onlara baktığını belli belirsiz fark etti. Elias'ın da onlardan biri olduğundan kuşkulanıyordu, ama Catherine bunu umursamadığını fark etti.

Kollarını onun boynuna doladı ve ciğerleri havasızlıktan yanana kadar onu öptü. O da aynı hararetle onu öptü, sanki o uzun öpücüğün kaybettikleri tüm zamanı telafi etmesine izin vermeye kararlıydı.

Öpüşmeyi kestiklerinde birbirlerine yakın durmaya devam ettiler, vücutlarındaki sıcaklık arttıkça göğüsleri kabarıyordu. "Ben de seni seviyorum," dedi Catherine.

"Beni dünyanın en mutlu adamı yaptınız," dedi William.

Gülümsedi. İçini o kadar büyük bir mutluluk kapladı ki patlayacakmış gibi hissetti. "Gerçekten de büyük bir başarı."

William, "Ailenle birlikte kalma arzunu anlıyorum ama acaba seni benimle eve dönmeye ikna edebilir miyim?" dedi.

Catherine yüzü ısınarak, "Gkna olabilirim," diye cevap verdi. "Ne de olsa seni özledim."

William onu tekrar öptü. "Bu beni tahmin edebileceğinden çok daha fazla mutlu etti."

Catherine omzunun üzerinden baktı ve gözleri muziplikle parlayan kardeşine sıırttı. "Meselenin çözüldüğünü mü varsaymalıyım?"

", " dedi Catherine. "Eve döneceğime inanıyorum, Elias."

CKAPTER 33



*W*illiam, koltuğa yaslanmış olan karısına bakmaktan kendini alamıyordu.

arabanın koltuğuna oturdu. Onun karşısına oturdu, ince boğazını ve yavaşça aşağıya, dolgun göğüslerine doğru inen bakışlarını içine çekti. William koltuğun kenarına doğru kayd ve ellerini Catherine'in kalçalarına koydu. Catherine'in nefesi kesildi. "William..."

"Malikâneye dönene kadar beklemeyi düşünmüştüm," dedi, içinde kabaran duygularla boğazı düğümlenmişti. "Ama o kadar uzun süre bekleyebileceğimden emin değilim."

Gözleri büyüdü ve yüzüne renk geldi. Catherine öne doğru kayd ve sonra onun önünde dizlerinin üzerine çöktü. Küçük elleriyle adamın göğsünün düzlüklerinde gezindi, arabanın engebeli yoldaki sarsıntı ve itiş kakışlarına rağmen hareketleri pürüzsüzdü. "Ben de aynı Çeyi hissediyorum," diye mırıldandı ve adamın köprücük kemiğine bir öpücük kondurdu.

Onu dudaklarından öptü. Parkta paylaştıkları o sert, tutkulu öpücük değildi bu, onun yerine nazik ve geçici bir öpücüktü ve gelecek güzel şeylerin habercisiydi. "Koltuğa otur," diye mırıldandı.

Catherine ona merakla baktı, ama adamın dediğini yaptı. Adam sırıttı. "Bacaklarınızı açın ve topuklarınızı koltuğun kenarına koyun."

"Oh!" Catherine haykırdı.

Kendini geriye doğru bastırdı ve bacaklarını açtı. Catherine kendisine sorulmadan eteklerini yukarı sıyırarak belden aşağısını ortaya çıkardı. Kadın titredi ve William'ın aç gözleri kadının solgun, ince kalçalarını ve merkezini gizleyen sıkıca sarılmıŒ kahverengi buklelerini gördü.

"Çok güzel," diye mırıldandı.

Ona bakmak için başını eğdi. "Yaratıcı olman gerekecek," dedi. "Burada üzerime uzanabileceğini sanmıyorum."

"Hayır," diye kabul etti.

William onun önünde diz çöktü ve parmak uçlarını uyluklarında gezdirdi, dokunuşu o kadar hafifti ki Catherine'in sadece en ufak bir şey hissettiğinden emindi.

parmak uçlarından gelen basınç. Teninde tüyler diken diken oldu ve sabırsızca kıpırdandı. Adam onun kalçasına doğru kıkırdadı.

William öne doğru eğildi ve Catherine'in uyluklarının iç kısmına öpücükler kondurdu, okÇayarak açtığı yolu izledi. William sonsuza dek onun kalçalarını öpüp okÇadı ve Catherine William'ın bakışları altında kıpırdandı. Başını arkaya eğdi ve inledi.

"Çok uzun sürüyor!" diye haykırdı.

"Beklentiği arttırıyorum" dedi.

Catherine kalçalarını salladı ve William öne doğru eğildi. Diliyle, Catherine'in çözölmesine neden olan o tanıdık yere bastırdı. Catherine oldukça yakıÇıksız bir çığlık attı ve bir kez daha ona doğru eğildi.

"Oh!" diye haykırdı. "Oh! William!"

Bacakları titriyor ve kalçaları çılgınca hareket ediyordu. Catherine'in diline karÇı ıslaktı ve bir çığlıkla serbest kaldığını hissetti. UyarılmıÇlığının kanıtı kalçalarının içini nemlendirdi ve nefes nefese kaldı. Catherine'in yüzü her zamanki gibi kızarmıÇ, gözleri parlıyordu.

"Seninle işim bittiğinde her zaman harika bir şekilde darmadağınık görünüyorsun," dedi bir eliyle pantolonunun düğmelerini açarken.

Güldü ve bağını salladı, dudakları parlak bir gülümsemeye dönüğtü. Catherine onun maskaralıklarına inanamıyormuğ gibi sahte bir dehşetle ona baktı. Erkekliğini eline aldı ve elini yavağça üzerinde gezdirdi, boğazından kısık bir inilti koptu. William, Catherine'in hızlanan nefesinden cesaret alarak bağparmağını erkekliğinin ucunda gezdirdi.

Sertleşmişti, vücudu serbest kalmak için yalvarıyordu. fazla dayanamayınca, dikkatlice Catherine'in giriğine doğru hizalandı ve duvarlarını itti. Catherine alçak sesle inledi. Adam acı verici bir yavaşlıkla kendini onun içine iterken, tırnakları minderlere batıyordu.

"Oh, evet..." diye titreyerek nefes aldı. "Oh, lütfen! Hepinizi istiyorum!"

"Biliyorum," diye mırıldandı.

"Oh, lütfen..."

Kendini sıkıca onun içine soktu ve mutluluktan uçan yüzüne baktı. "Seni seviyorum," dedi ve bir öpücük için eğildi.

Öpücüğüne karşılık verdi ve parmaklarını saçlarında dolaştırarak onu kendine yaklaştırdı. Adamın penisi ağrıyana kadar tekrar tekrar öpüştüler. Geri çekildi ve kendini dışarı çekti. Sonra, içeri. William'ın kalçaları titriyor ve dizleri ağrıyordu. Catherine'in iç duvarları ona sıkıca bastırırken, hızını yavaş ve nazikçe sürdürdü.

"Bu çok iyi!" diye soludu, bir kolunu yüzüne doğru savurarak. "Çok çok iyi."

İçeri ve dışarı. William hafif bir ritim tutturdu ve Catherine'in vücudu ısındı. Onlara doğru bastırdı ve birlikte hareket ettiler, zevkin zirvesine gittikçe yaklaştılar. Catherine'in kasları çılgınca ona doğru bastırdı ve o *küçük mortu* bir kez daha buldu, zevkle haykırdı. Bir kalp atışı sonra, William da onunkini buldu. Kendini onun içinde harcadı ve nefesi kesilerek geri çekildi.

Catherine şaşkın bir ifadeyle ona baktı. "Harikaydın," dedi. "Bu... bu senin her zaman yaptığın bir şey değil."

"Farklı bir şey denemem gerektiğini düşündüm," dedi.

William onu kollarının arasına aldı ve başı omzuna yaslandı. Araba de altında sallanırken ona sarıldı ve saçlarını okşadı. Catherine'in kirpikleri dalgalandı. "İnanıyorum ki

Beni aşırı derecede yordu," dedi. "Şimdi, yolculuğun geri kalanında uyumak isteyeceğim."

"Kimse seni durduramaz," diye mırıldanarak onun şakağını öptü. "Söz veriyorum, uyandığında burada olacağım."

Yüzüne yayılan kızarıklık göğüslerine de sıçramıştı. Adam onları elleriyle okşadı ve Catherine zevkle mırıldandı. "Çok güzel," dedi tekrar. "Benim mükemmel düşesim."

Catherine uykulu bir sesle, "Benim için geri dönmene sevindim," dedi. "Benden nefret edersin diye çok endişelenmiştim."

"Senden asla nefret edemem," dedi William.

Belini okşadı ve kalçalarının çizgilerini takip etti. Elleri kaburgalarının üzerinden geçerek bir kez daha göğüslerine uzandı. Yanağını ve boynunu öperken, Catherine onun kollarında uysal bir Çekilde duruyordu. William bunun Catherine'in en sevdiği hali olduğuna karar verdi; Catherine onun aşk dolu ilgisinden zevk alıyor ve sersemliyordu.

"Seni herkesten çok seviyorum," dedi.

"Ve seni seviyorum." Durakladı. "Sonra ne olacak?"

Güldü. "Sanırım evli olmanın gerçekten ne demek olduğunu öğreniyoruz, Catherine."

"Bunu zaten bilmiyor muyuz?"

"Öyle olup olmadığımızdan emin değilim," diye yanıtladı William. "Evliliğin ne olduğunu anladığımı sanıyordum, ama seninle evlendikçe anladığımdan daha az emin oluyorum."

Catherine, "Sanırım ben de aynı Çekilde hissediyorum," diye cevap verdi.

Yolculuğun geri kalanı boyunca ona sarıldı. Ancak malikâneye yaklaştıklarında William isteksizce onu bıraktı. Tekrar koltuğuna tırmandı ve elbisesinin kırıklıklarını düzelterek ona muzipçe gülümsedi. "Umarım kimse bizi duymamıştır," dedi.

"Atların ve yolun sesine bakılırsa, bundan şüpheliyim," diye cevap verdi. Ama eğer biri bunu yapmış olsaydı, eminim uşağım görmezden gelmeyi tercih ederdi."

"Ne kadar cömert."

"Gerçekten de cömert."

William onu bir kez daha öptü ve elini sıktı. Boğazı düğümlendi ve vücudu sevinçle doldu. Bir kez daha Catherine'le birlikteydi. Onu sevdiğini itiraf etmişti ve daha da iyisi, o da onu seviyordu.

Her şey mükemmeldi.

EP)LOGUE



//

Elias sarılmak için eliyle işaret ederek/ Emekli olmamızın zamanı geldi de geçiyor," dedi.

Catherine sırttı ve kardeşine sarıldı. Tanıdık Albany kolonyası Negus ve çam kokusuna karışmıştı.

"İyi geceler," dedi Catherine.

"İyi geceler."

İşlemeli çobanpüskülü yaprakları ve kırmızı kurdelelerle süslenmiş güzel beyaz bir elbise giymiş olan Dorothy de ona sarıldı. "İyi geceler kedicik," dedi. "Mutlu Noeller."

Catherine kız kardeşine sıkıca sarıldı. "Mutlu Noeller."

Bu, William'la birlikte malikânede düzenledikleri ilk tatil etkinliğiydi ve üç gün sürecek samimi bir Noel partisiydi. Ailesi ilk gün gelmişti ve harika bir zaman geçirmişlerdi. Neşe, oyunlar ve kahkahalar vardı. Neredeyse sadece kendisinin ve kardeşlerinin olduğu eski günlerdeki gibiydi. Yine de bu daha iyiydi. William ve kızlar hoş bir eklenti olmuştu.

Aynı zamanda çok yorucuydu ve saat gece yarısına yaklaşırken, Catherine kardeşlerinin geceyi geçirmek üzere yatmaya hazır olduklarını görünce minnettar oldu. Hannah ve Hester çoktan uykuya dalmışlardı ve Bridget son bir saattir yorgun görünüyordu. Catherine, Elias'ın bitmez tükenmez gibi görünen enerjisiyle hiç uyuyamayacağından endişeleniyordu.

"Seni seviyorum," dedi Dorothy.

"Ben de seni seviyorum."

Kâhya erkek ve kız kardeşine odalarına kadar eşlik ederken Catherine gülümsedi. Bir zamanlar soğuk ve yasaklayıcı olan mekân, konukların beklentisiyle değişime uğramıştı. Mevsimin şerefine tüm ev çobanpüskülü ve sarmaşıklarla süslenmişti.

Bir çift kol onu arkadan sardı ve Catherine güldü. William'ın sıcak kucağına geri çekildi. Sırtını onun geniş, kaslı göğsüne dayadı. "Yorgun musun?" William sordu.

"Sana bunu düşündüren ne?" Catherine sordu.

"Sürekli esneyip duruyorsun," diye karşılık verdi William, kadının boynunun dibine hafif bir öpücük kondurarak.

"O kadar da yorgun değilim," dedi. "Sadece biraz. Ailemin burada olması evin her zamanki halinden oldukça farklı."

"Gerçekten de," diye kabul etti William. "Söyle bana, canım. Ailenin işitme duyusunun ne kadar iyi olduğunu düşünüyorsun?"

Catherine güldü. "Terbiyeli ol," dedi.

William'ın kıkırdaması göğsünde yankılandı. Dudakları onun kulağının kabuğuna değdi. "Sen sessiz olursan ben de sessiz olabilirim," diye mırıldandı. "Ne de olsa gürültücü olan sensin."

Keyifle titredi ve ayak parmakları terliklerinin içinde kıvrıldı. Gerçekten ne kadar yorgun olduğuna karar vermeye çalışırken, içten içe ısınıyordu. Akli yatağa gitmesi gerektiğini söylüyordu ama vücudunun bu konuda başka düşünceleri var gibiydi. Catherine aniden dizlerini bükerek William'ın ellerinden kurtuldu.

Kucaklamak. Kollarının altından sıyrıldı ve ona parlak bir gülümseme göndererek arkasını döndü.

"*Bu* da bir şeydir!" diye neşeli bir kahkaha attı.

Sırıttı. "Görünüşe göre senden kaçmışım."

"Demek öyle."

Catherine göz kırptı. Sonra dönüp koğmaya bağıladı, terlikleri merdivenlerde hafif bir fısıltı gibi yankılanıyordu. Adam arkasından gürledi ve onu bir kez daha kollarının arasına aldı. Adam onu ayaklarından kaldırırken Catherine nefes nefese kaldı ve bir Çağkılık ığı attı.

Kollarını onun boynuna doladı ve yanağını omzuna bastırdı. "Bu gece yatak odanızda emekli olacağımı mı varsaymalıyım?"

"Bunun güvenli bir varsayım olduğunu düşünüyorum."

William merdivenleri çıkarken Catherine onun yanağına bir öpücük kondurdu. William'ın gücüne hayret ediyordu, çünkü bir kez bile duraksamamıştı. Merdivenlerin tepesine vardıklarında, yatak odasının kapısını açtı. Yatak odasının kapısını açtı.

ve onu yatağa yatırdı. Nabızı hızlandı ve yatağın üzerinde geriye doğru kaydı. William kapıya gitti ve arkasından kapattı. Sonra kadının yanına döndü.

Catherine sırtıttı ve kollarını bağının üzerinde gerdi, bu hareketin göğüslerini kaldırdığını ve göğsünü en iyi şekilde gösterdiğini biliyordu. "Sessiz olmak için elimden geleni yapacağım," dedi Catherine.

William'ın gözleri hevesle parladı. "Eğer yapmazsan, ağzını tıkmak zorunda kalacağım."

Bu öneri kanını hızlandırdı. "Oh!" diye nefesi kesildi.

Belki de daha önce hiç böyle bir şey duymadığı için dehşete kapılması gerekirdi, ama bunun yerine, içinden bir beklenti sızısı yayıldı. William yatağa tırmandı ve onun beline oturdu. Catherine onun erkekliğinin pantolonunun içinde sertleştiğini gördü. Catherine ona uzandı ve kumaşın üzerinden okşadı. Adam bağını arkaya eğip inledi ve Catherine gülümsedi. "Seni böyle zevke getirebilir miyim?" diye sordu.

"Evet," diye cevap verdi, onun elini tutarak. "Ama ben zevkimi senin içinde bulmayı tercih ederim."

Kadın sırtıttı ve adam boğazını öptü. Sonra, çenesini. Son olarak da dudaklarını buldu. Catherine parmaklarını onun saçlarına doladı ve çıkardıkları seslerin farkında olarak onu öptü. Ailesinin duyacağını sanmıyordu ama ihtiyatlı davranmak en iyisiydi.

"Bu gece aynı yatağı paylaşacağımız için çok mutluyum," dedi William'ı öperken.

"Peki neden?"

"Çünkü dışarısı çok soğuk."

Kıkırdadı ve onun köprücük kemiğini öptü. "Yakında seni ısıtacağım."

O da yaptı. Geceyi ve sabahın büyük bir kısmını yatakta birlikte geçirdiler, öpüşmeler, okşadılar ve birbirlerini tatmin ettiler. Gün doğduğunda Catherine hâlâ uyanıktı. Yanağını William'ın göğsüne dayamış yatıyor, William da onun saçlarını nazik ve sabit vuruşlarla okşuyordu.

"Seni seviyorum," diye mırıldandı göğsüne karşı.

"Ben de seni seviyorum."

"Her sabah seninle böyle uyanmak istiyorum," dedi Catherine.

"Yapabilirsin."

Onu alnından öptü ve Catherine'in gözleri ağırlaştı. Yavaşça gözlerini kapadı ve yanağını onun göğsüne yasladı. Her şey mükemmeldi.

Son mu?

UZATILMIŞ EP)LOGUE

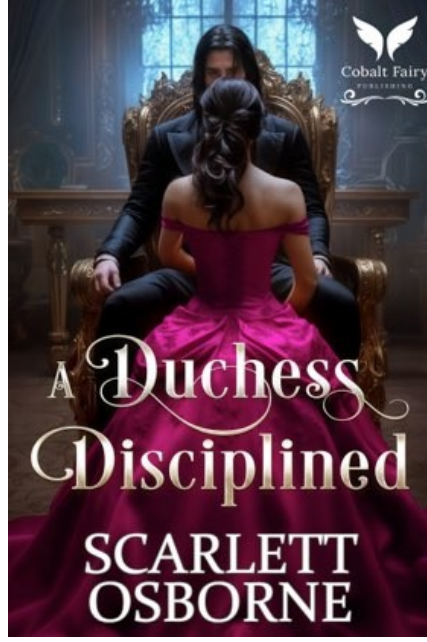


Catherine ve Milliam'ın ilişkisinin nasıl geliştiği hakkında daha fazla bilgi edinmek ister ?

O zaman sevilen çiftin yer aldığı bu ücretsiz kısa öykünün tadını çıkarın!

Şimdi ÜCRETSİZ olarak okumak için BURAYA DOKUNUN! veya bu bağlantıyı kullanın: **<https://cobaltfairry.com/prequel/book/a-duchess-disciplined>** doğrudan tarayıcınızda.

Hayal kırıklığına uğramayacağınızı garanti ederim. ❤️



Ama gitmeden önce, benden ekstra tatlı bir ikram için sayfayı çevirin...

ALGO BV GCARLETT OGBORNE

Disiplinli Düşes'i okuduğunuz için teşekkürler!

Umarım beğenmişsinizdir! Eğer beğendiyseniz, [lütfen BURAYA bir yorum yazmanızı](#) rica edebilir miyim? Bu benim için dünyalara bedel. Yorumlar çok önemli ve sizin sevdiğiniz kitapları yazmaya devam etmemi sağlıyor.

Oku! ❤️

Diğer bazı :

Yeraltı Dünyası Dükü

Düşesin Yerine Geçen

Şimşek Dükü

Dükün Ültimatomu

Düşmanı Düşes Dükü

Tarafından Ehlileştirildi

Ayrıca, bu kitabı beğendiyseniz, [Amazon Kitap Kataloğumun BURADAN](#) tamamına da göz

atabilirsiniz. Desteğiniz için teşekkür ederim, siz bir cevhersiniz!

Scarlett Osborne

ÖNCEKİ) EW: TKE'NİN
DUKE'Sİ
UNdERWORLD



CKAPTER L



"O zaman nereye gidiyorsun küçük kuş? Biraz buraya gelmek ister misin? sohbet, ha?"

Persephone Lovell, Whitechapel'in çeşitli kapılarında ve ara sokaklarında, orada burada ceplerinde toplanan adamlardan bir düzineden fazla gönülsüz çağrı duyduktan sonra, bu kabalığa ve imalara daha alışkın olması gerektiğini düşündü. En azından lakaplara biraz daha alışmış olmalıydı.

Anlaşıldığı kadarıyla karanlık karakterler lakaplar konusunda sonsuz yaratıcılığa sahipti. Adımlarının hızını artırdı.

"Ah, böyle yapma, civciv!" diye seslendi adam, sesi her adımda biraz daha uzaklaşıyordu. Kız aceleyle gözden kaybolurken, arkadaşlarının ona takılmaya başladığını duydu, kahkahaları sarhoşluklarından daha da yüksekti, "böyle güzel bir etek parçası" tarafından nasıl reddedildiği hakkında.

Ve bu küçük iş için en sessiz eteğini giymişti.

Erkek sesleri mahallenin katmanlı gürültüsü içinde tamamen kaybolduğunda Persephone adımlarını yavaşlatmayı düşündü. Fazla süslü eteğine rağmen göze çarpmamak istiyordu. Ama aynı zamanda

bu, ah, onun yanlış macerası hızlı ve *başarılı* bir şekilde
Sonuç.

Olmak zorundaydı. Bu işe yaramalıydı.

Başka bir seçeneği olsaydı bunu yapmazdı, en azından görebildiği kadarıyla.
Bu hayatta çok az gücü vardı, son birkaç ayda giderek daha fazla, acımasızca
aşıkâr hale gelen bir şeydi bu.

Düşünebildiği tek şey buydu. İşe yaramazsa ne yapacağını düşünmesine bile
izin veremezdi.

"Orada haklı mısın, kızım?"

Bu bir kadın sesiydi ve Persephone'ye erkeklerden çok daha nazikti. Durdu,
etrafına bakındı ve kapı aralığında uzanmış bir kadın gördüğünde neredeyse
yerinden sıçrayacaktı, elbisesi gerçek bir giysiden çok bir ima gibiydi.
Bacağının tamamı açıktaydı. Persephone daha önce kendisine ait olmayan bir
kalça görmemişti ve şimdi... hepsini görebiliyordu.

Gecenin hanımefendisiyle konuşuyordu! Bu fikir biraz heyecan vericiydi.

"Ah, affedersiniz," dedi Persephone. Giysileri gibi sözleri de onun bu
mahallenin yerlisi olmadığını açıkça ortaya koyuyordu. Bu da yetmiyormuş
gibi aksanı da onu ele verebilirdi.

Baronların kızları Mayfair'de sosyetenin alt tabakasında yer alıyor olabilirdi
ama o muhtemelen son bir yıl içinde bu sokaklarda dolaşan en kibar
hanımefendiydi.

Persephone'u buraya getiren şey olan beyefendiler ise tamamen başka bir
soruydu.

Kadın kaşlarını çatdı.

"Cor, bayan, burası size göre bir yer değil," dedi kadın. Kadın bir adım öne, ışığa doğru ilerledi ve Persephone yoğun sürme ve allıkla vurgulanmış yorgun gözleri bir an için yakaladı. "Kendini nasıl bu kadar kaybettin de buralara düştün?"

Persephone aceleyle, "Kaybolmadım," dedi. İçinde kararlılık ve çaresizlikle örülmüş şüphelerden başka şey olmasa da, kendinden emin görünmek en iyisiydi.

"Hayır mı?"

"Hayır," dedi kararlılıkla, ancak fark etti ki... evet, aslında. Birazcık yolunu kaybetmişti. "Ama," dedi çenesini kaldırarak, "bana Yeraltı Dünyası kulübünün yerini gösterirseniz çok memnun olurum."

Loş ışıkta bile kadının gözlerinin gördü.

"Hayır, bayan, orası sizin gibilere göre değil," dedi ve sözlerini başını sertçe sallayarak vurguladı, böylece lülelerinin kendi değil peruk olduğu anlaşılıyordu. "Oraya gitmek istemezsin. Orası çok zor bir yer, bayan. Çok sert."

Persephone yüzünü buruşturma isteğiyle savaştı.

Londra'nın en kötü şöhretli kumar kulüplerinden biri olan Underworld için kullanılan en yaygın tanımlama büyük olasılıkla "kaba saba" idi. Burası fısıltılarla konuşulan bir yerdi, hatta daha cüretkâr beyefendiler arasında bile... Hepsi de bu kumar cehennemini hem görmek hem de görülmek ... hatta burayla çok sık ilişkilendirildiklerinde itibarlarının zedelenmesinden korkarlardı.

Bazı açılardan bu fikir Persephone'u gülümsetti. Beyefendilerin bir kez olsun itibarları için endişelenebileceklerini düşünmek güzeldi.

bu sıkıntılar sadece kadınlara özgüdür.

Ya da şu anki işi olmasaydı, bu onu gülümsetebilirdi.

"Aynen öyle hanımefendi," dedi kadına. Kibar olmaktan asla zarar gelmezdi. "Buradan işletmeyi nerede bulabileceğimi biliyor musunuz?"

Kadın rahatlamış görünmüyordu. "Benim de bir kızım var," dedi ellerini sıkarak. "Ve o soylu bir genç kız değil, bunu size söylememe gerek yok." Kendini küçümseyen kahkahası biraz acılıkla karıştı. "Ama ben kendi kızımı Yeraltı Dünyası'na göndermezdim, bunu bir kenara yazın. Göründüğün kadar iyi yetiştirilmiş olsan da seni de göndermemem gerektiğini düşündürüyor bana."

Daha iyi koşullar altında Persephone bu konuda biraz daha yüksek fikirli olmaya karar verebilirdi. Ne de olsa düşük doğumlu kızlar yüksek doğumlulardan daha az korunmayı hak ediyordu. Ama zaman gerçekten de çok önemliydi ve Persephone'un şu anda ihtiyacı olan şey felsefi bir tartışma değil, talimatlardı.

"Madam," diye tekrarladı. "Lütfen. Ev sahibiyle bir işim var."

Bu kadının ağız düştü Açık. "İş mi? ile ve sahibi .
Yeraltı mı?"

Sesi yaklaşık olarak Persephone'nin bu konuda hissettiği kadar kuşkulu geliyordu ve bu fikre alışmak için haftaları vardı.

"Korkarım öyle," dedi.

Kadın bir dudağını kemirerek ucuz rujunu bulaştırdı.

"Lütfen," dedi Persephone usulca. Sesinin umutsuz çıktığını biliyordu ve belki de bu söylediklerinden daha fazlası anlaşılıyordu ama umurunda değildi. Umursamaya gücü yetmedi. Yeraltı Dünyası'na gitmesi, mal sahibine teklifini sunması *gerekiyordu...*

Yoksa her şey kaybolur.

Ve belki de bu kadın o dili konuşuyordu. Persephone, böylesine acımasız bir mahallede mesleğinin sertliği göz önüne alındığında, bildiğini hayal edebiliyordu.

Çünkü kadın içini çekmiş, sonra da sanki düşünüyormuş gibi gözlerini kaçırmıştı. Beklemek neredeyse imkânsızdı ama Persephone, yapacağı herhangi bir hareketin kadını amacından saptıracağından korkarak bekledi.

"İyi," dedi sonunda. "Hoşuma gittiğini söyleyemem hanımefendi ama... iyi." Ara sokaktan çıkıp daha geniş bir yola doğru ilerledi. "Bu yoldan aşağıya doğru giderseniz, büyük bir caddeye ulaşırsınız. Sola doğru biraz ilerleyin, göreceksiniz. Gözünden kaçmaz. Buraya aitmiş gibi davranmaya çalışan yüksek burunlu beyefendilerin olduğu yeri arayın."

Persephone'nin "o yollar "ın belirsizliğinden ya da kat etmesi gereken mesafelerin belirsizliğinden heyecan duyduğunu söyleyemezdi ama kaçıramayacağı bir şeyin sesini sevmişti.

"Teşekkür ederim," dedi hararetle. "Teşekkür ederim." Eteğinin içindeki gizli cepleri karıştırdı, orada iğne parasından kalan küçük bozuk paralardan bazılarını sıkıştırmıştı. Birkaç tanesini çıkardı ve kadına uzattı.

Tereddüt etti.

"Bu kadar zor durumdaysan senden bir şey almamam gerektiğini düşünüyorum," dedi kadın ama sonunda Persephone'nin elindeki paraları almak için uzandı. "Ama özgürce verilen parayı geri çevirecek biri değilim."

Persephone'nin kulağa aşağılayıcı gelmeyecek bir şey söyleyecek hali yoktu, bu yüzden sadece takdirini yineledi.

"Teşekkür ," dedi tekrar. Işık eteğinin gösterdiği yöne döndü.

"Fikrini değiştirmek için hâlâ zamanın var!" diye seslendi kadın . Persephone bu sözlerin onu durdurmasına izin vermedi.

Çünkü fikrini değiştirmesi için artık çok ama çok geçti. Bunun ne kadar aptalca olduğu önemli değildi, korkudan aklını kaçırmış olması da önemli değildi.

Yeraltı Dünyası'na girmek zorundaydı. Başka bir seçenek yoktu.

CKAPTER s



//

Bu akşam sizi burada görmeyi beklemiyordum, Majesteleri."

Nighthall Dükü ve bu kötülük yuvasının talihsiz sahibi Hugh Blackwood, unvanını duyunca irkildi. Yeraltı Dünyası'ndayken hep böyle yapardı. Bu ona her zaman, iki dünyasını birbirinden ayrı tutmak için ne kadar uğraşırsa uğraşsın, eninde sonunda kaçınılmaz olarak çarpışacaklarını hatırlatırdı.

Hugh, son yıllarda Underworld'deki sağ kolu olan Martin O'Connell'ın bu korkunç olasılığı hatırlatmak için mi Hugh'nun unvanını kullanmakta ısrar ettiğini, yoksa bunu sadece Hugh'nun ağrıtmak için mi yaptığını bilmiyordu. Zeki ve aykırı İrlandalıyı tanıyorsam, her iki şekilde de olabilir.

Hugh'nun atalarından kalma unvanını resmen kullanmasına rağmen Martin, Underworld'ün kumar oynanan ana katına bakan küçük balkonda Hugh'nun yanında yer almaktan çekinmedi. Burası, sahibinin ofisinin dışında, bir adamın görebileceği ya da en azından çok fazla tanık olmayacağı, kuytu bir köşeydi. Hugh dikkat çekmemeyi tercih ediyordu. Kulübün görünür varlığı Martin'di, Hugh değil.

"Hm, satıcılardan biri bana sorun çıkabileceğini söyledi," dedi Hugh, gözlerini aşağıdaki kalabalıktan ayırmadan.

Martin'in yüzündeki şakacı ifade hemen kayboldu. "Ne tür bir sorun?" diye sordu.

Hugh, Martin'in İrlanda'dan Londra'ya gitmesine neden olan şeyin ayrıntılarını hiçbir zaman öğrenememişti -hiç sormamıştı- ama adamın kendisini bir tür belanın yanlış ucunda bulduğunu hissetmişti. Ama içgüdüleri Hugh'ya en başından beri Martin'e güvenmesini söylemişti ve bu kararından pişmanlık duyması için hiçbir neden yoktu. Martin kendi ülkesinde ne tür sorunlar yaşamış olursa olsun, bunlar onu çok iyi bir kulüp yöneticisi yapmıştı ve Martin aksini söylemeye karar verene kadar Hugh'un bilmesi gereken tek şey de buydu.

Tanrı, bir insanın sırlarını saklamaya hakkı olduğunu biliyordu. Bazen Hugh hayatının her parçasının birinden ya da diğerinden gizli olduğunu hissediyordu.

Yine de Martin'in yoğunluğuna şu anda ihtiyaç yoktu, bu yüzden Hugh bir el salladı.

"Her zamanki gibi," dedi. "Bırakın borçlarını ödemek zorunda kalmayı, kaybettiklerini duymaktan bile hoşlanmayan kabadayı adamlar."

Martin düşünceli bir şekilde mırıldandı, sonra parmaklarını her zamanki gibi pürüzsüz bir parlaklıkta cilalanmış olan parke parmaklığına vurdu.

"Pekala, gözümüzü dört açacağız," dedi, "ve eğer çocuklardan birini birini kışına tekmeyi basması için göndermemiz gerekirse, yapacağımız şey bu olacak."

Hugh başını sallamaya başladı -bu standart bir prosedürdü ve son derece işe yarıyordu; beyefendiler akranlarının önünde utanmaktan herkesten çok korkarlardı- ama sanki bir işaretmiş gibi, göz kulak olması için iyi para ödediği adamlardan biri balkona çıktı. Ev sahibinin balkonu hiçbir şekilde personele yasak değildi, ama Martin dışında hiç kimse mecbur kalmadıkça buraya çıkmazdı.

Adamlar Martin'e saygı duyuyor ve ondan biraz korkuyorlardı... ama Hugh'dan düpedüz korkuyorlardı.

Çoğu insan yaptı.

"Affedersiniz Bay O'Connell, Lordum," dedi adam kalın bir İrlanda aksanıyla. Martin işe alımlarla ilgileniyor ve birçok hemşerisini işe alıyordu. Aslında, Hugh'un personelin günlük işleyişiyle o kadar az ilgisi vardı ki, çoğu onun gerçek adını veya unvanını bilmiyordu - ancak hepsi onun aristokrasinin bir üyesi olduğunu kabul ediyordu.

"Ne oldu, McCreedy?" Martin sordu.

"Sorun," dedi delikanlı kısa ve öz bir şekilde. "Batı mahallesindeki masada. İki adam üçüncü bir adamla kavga ediyor. Aynı ikisi daha önce kızlardan biriyle uğraşıyordu."

Hugh'nun ağzı acımasız bir çizgiye oturdu. Çalışan kadınların Underworld'e gelmesinden hoşlanmıyor olabilirdi ama onların varlığından tamamen kaçınmanın bir yolu olmadığını fark ettiğinde kulübü daha yeni açmıştı. Kulübe girmelerine izin vermezse, dışarıda dolanıp kulübün zengin müşterilerinin çıkmasını bekleyeceklerdi.

Dışarıda hiçbir gücü yoktu. En azından burada, sırf o kadınlar ilgilerini sattı diye diledikleri gibi hareket edebileceklerini düşünen herkese hızlı bir tekme atabilirdi.

"Kimdi o genç kız?" Martin, şiddet vaat eden bir şekilde dik durarak sordu.

McCreedy aceleyle, "Bessie-ama o haklı," diye ekledi. "Hatta sarsılmaktan çok kızgın."

Martin sertçe başını salladı ama hiçbir şeyi gevşemedi. Tırabzandan uzaklaştı, ancak Hugh, Martin'in yüzüne bastırıcı bir yumruk indirince hareketleri durdu.

elini koluna koydu.

"Bunu ben hallederim, Martin," dedi. "Ben buradayım. Ben de halledebilirim."

Sıradan sözleri ses tonundaki buzu gizlemeye yetmedi. Bela bu iğrenç işin kaçınılmaz bir parçasıydı ama yine de biri -genellikle sarhoş, hak sahibi biri- oyun cehennemine fazladan kargaşa getirdiğinde kızmaktan kendini alamıyordu.

Martin ona anlayışlı bir şekilde başını salladı ve balkona döndü. Hugh bu ince hareketin arkasındaki anlamı anlamıştı. Ne zaman ihtiyacı olsa Martin onun arkasını kollayacaktı.

"Doğru," dedi McCreedy, sesinde biraz gerginlik vardı. "Öyleyse bu taraftan, Lordum."

Hugh sorunu görmeden önce duymuştu; iki üst tabaka aksanı, içkinin etkisiyle bulanıklaşmıştı ve bir el kâğıt hakkında tartışıyorlardı. Ciddi bir şey değildi - krupiyenin üzgün ya da endişeli değil, sıkılmış ve sinirli görünmesinden bunu zaten anlayabiliyordu- ama bu bir kargaşaydı.

"Beyler," dedi buz gibi bir sesle, hatırı sayılır boyuna bakmaları gerekene kadar onlara yaklaşarak. "Sorun nedir?"

Bunun tek bir doğru cevabı vardı. Adamlar, eğer biraz sağduyuya sahip olsalardı, derhal herhangi bir sorun olduğunu inkâr etmeli ve ardından kendilerini bu kulüpten acilen uzaklaştırmalıydılar.

Ya çok sarhoştular ya da bunu fark edemeyecek kadar aptaldılar - belki de her ikisi de. Her iki adam da hemen protestolara ve suçlamalara başladı.

"Aldattı-" "O bir

yalancı-"

"Beyler," dedi Hugh tekrar, biraz daha yüksek sesle ve biraz daha güçlü bir şekilde. "Devam etmeden önce, lütfen size kuruluşumuzun kurallarından birini yeniden hatırlatmama izin verin. Tesisimizde hile yapmakla suçlanan herkesin uzaklaştırılacağını ve üyeliğinin iptal edileceğini biliyor muydunuz? Bununla birlikte, size bir kez daha sormama izin verin. Sorun nedir?"

Bir an için adamların bunu anlayacağını düşündü. Akıllıca bir şey yapacaklarını düşündü.

Bunun yerine birbirlerine baktılar ve hep bir ağızdan öfkelendiler. "Siz kim olduğunuzu sanıyorsunuz?" diye sordu biri. "Kim olduğumuzu biliyor musunuz?" diye mırıldandı diğeri.

Hugh onlara genişçe gülümsedi. İçlerinden biri bu durum karşısında endişeli görünecek kadar sağduyuluydu.

Bazen Hugh insanlar üzerinde bu tür etki bırakmaktan gerçekten hoşlanıyordu.

"Anladığımı söyleyemem," dedi ısırırçasına hoş bir sesle. "Ama sanırım kim olduğunuzun pek de önemli olmadığını göreceksiniz. Önemli olan *benim* kim olduğum. Ve ben de sizin bu müesseseye girip giremeyeceğinizi kontrol eden adamım. Ve bunun da ötesinde, arkanızdaki adamların maaşlarını ödeyen adam benim-"

Endişeli olan, azıcık akıllı olan, komik bir hızla başını çevirdi. Ancak Hugh hâlâ gülme modunda olmadığını fark etti, çalıştırdığı bekçi sert adamlardan biri süslü koyalara gösterişli bir selam verdiğinde bile.

Bu kiralık adamın her yerinde Martin yazıyordu. En kötü anlarda bile aynı muzip duygulara sahiptiler.

"-bu da demek oluyor ki," diye devam etti Hugh, "sizi bu kulüpten attıracak olan kişi benim. Şimdi, her şeye rağmen bana kim olduğunuzu söylemek isterseniz, üyelik dosyalarınıza bir not düşebileceğimden eminim, ama..."

"Hayır, hayır," dedi daha zeki olan. "Hayır, biz gidiyoruz."

Arkadaşının kolunu çekiştirdi. İkinci adam daha fazla mücadele etmeyi düşünüyor gibiydi ama sert adamlardan biri diğer kolunu tutunca kolayca kapıya doğru gitti.

Hugh, bundan sonrası için çalışanlarına güvendi.

Ancak arkasını döndüğünde gösterisinin bir izleyici topladığını gördü. Belki de bir düzine meraklı göz ona bakıyordu.

Hugh bir kez daha gülümsedi, bu seferki de en az öncekisi kadar keskin uçluydu.

"İşte bu yüzden," dedi alaycı bir ses tonuyla, "içkileri kontrol eden adama meydan okunmaz. Bu arada, neden kadehlerimizi kaldırmıyoruz, ha beyler?"

Bu teklif, toplanan müşterilerin coşkulu tezahüratları ve Hugh'un teklifini yerine getirmek için acele eden personelin telaşlı hareketleriyle karşılandı.

Kulübün sesleri hızla normale döndü; galiplerin solukları ve mağlupların iniltileri. Kahkahalar ve atışmalar vardı, evet, ama gerçek bir düşmanlıktan söz eden hiçbir şey yoktu. Yine de Hugh işlerin bu gece için tatlıya bağlanmadığından emindi. Saatler sabaha doğru ilerledikçe ve oyuncular kupalarına daha da çatışma kaçınılmazdı.

Ama şimdilik her şey .

Hugh, Martin'in gülümsemesini gizlemeye çalışarak zayıf bir iş yaptığı balkondaki yerine döndü.

"Dramayı seviyorsunuz, değil mi Majesteleri?" diye sordu. "Onları karıştırdığınız kesin; izlemesi eğlenceliydi."

"Seni hâlâ kovabilirim, biliyorsun," diye mırıldandı Hugh, gerçek bir sıcaklık ya da asi müşterilerle uğraşırken tercih ettiği buz olmadan.

"Ah, evet, tabii," dedi Martin, şimdi düpedüz kıkırdıyordu. "Ve sonra tüm personeli yönetebilir, içkileri sipariş edebilir ve yeni kart desteleri sipariş edebilirsin. Bir de gündüz çalışanları var, onları da unutma-"

"Kapa çeneni, seni akıllı İrlandalı piç," dedi Hugh. "Ne demek istediğini anladın; senin yerin doldurulamaz. Bu konuda kendini beğenmişlik yapma."

Martin sustu, ama bunu kendini beğenmiş bir havayla yaptı.

Martin birkaç vuruştan sonra, "Kendinize biraz eğlence bulduğunuz için kimse sizi suçlayamaz," dedi. "Biliyorsun-"

"Yeter," dedi Hugh bıkkınlıkla. Aralarında eskiden beri süregelen bir tartışmaydı bu. Martin, Hugh'nun sosyal hayatının bir şekilde eksik olduğu yanılığına kapılmış gibiydi - ki bu, neredeyse kulüpte yaşayan bir adam için gerçekten de çok zengindi.

Hugh meşgul olabilirdi ama yine de Londra'da, dullar ve aktrislerle dolu bir şehirde yaşayan bir düktü. Tanrı aşkına, *bekâr* değildi.

Gerçi Martin tamamen haksız da sayılmazdı, diye düşündü Hugh. En son bir sevgilisi olalı kısa bir süre olmamıştı.

Hugh, arkadaşının buna verecek bir cevabı olduğundan emindi ve gerçekten de Martin bir şey söylemek için ağzını açtı, ama dudaklarının ucundan bile geçmedi. Onun yerine bakışları aşağıda bir şeye takıldı ve Hugh içgüdüsel olarak onu takip etti.

İlk başta görmedi. Ve sonra, aniden, gördü. Buraya ait değildi,
değil mi?

BÖLÜM 3



T onun yeri...

Persephone aynı anda o kadar çok şey görüyordu ki, herhangi birine tam olarak odaklanamıyordu.

Erkekler vardı, düzinelerce erkek, herhangi bir balo salonunda gördüğünden çok daha fazla. Ve küstahça davranıyor, yüksek sesle gülüyor, birbirlerini şakacı bir şekilde itip kakıyorlardı. Bunlar beyefendilerdi ve ev işleriyle ilgilenmeleri gerekirken yasadışı bir mafya futbolu oynayan çiftlik çocukları gibi davranıyorlardı.

Ve bu sadece erkeklerin kendisiydi. Kadınlar da vardı, bazıları öyle giyinmişti ki Persephone'nin ara sokaktaki yardımcısı manastırdan yeni çıkmış gibi görünüyordu.

Artı *para*. Oyuncuların hepsi jeton kullanıyordu elbette- Yeraltı Dünyası'nın cazibesi, bu yasadışı eylemlerin gerçekleştiği yeraltı dünyasına üst sınıf bir cila atmasıydı. Gerçekliği olmayan kirli işlerin tehdidiydi. Burası, aristokratların yoksulluğun beraberinde getirdiği tatsızlıkların hiçbiri olmadan sıradan bir adam olma oyununu oynayabilecekleri bir yerdi.

Persephone hırsız değildi -keşke olsaydı; bu pek çok sorununu çözerdi- ama onca paranın bir el iskambil kâğıdı kadar aptalca bir şey için çarçur edilmesini izlemek, parmaklarını bir suç yaşamına yönelmek için kaşındırıyordu.

"Affedersiniz, bayan. Yardımcı olabilir miyim?"

Persephone, İrlandalı bir tınıya sahip kibar bir sesle döndüğünde, uzun boylu, zayıf bir adamın sabırsızlıkla karışık meraklı bir havayla kendisine baktığını gördü.

Persephone kuyruğunu kıştırıp kaçma isteğine direndi. Buraya kadar gelmişti. Şimdi tereddüt etmeyecekti. Yapamazdı.

Bu yüzden çenesini kaldırdı ve onun gözlerinin içine baktı.

"İyi akşamlar, efendim," dedi. "Bu işletmenin sahibiyle konuşmam gerekiyor."

Önündeki adam hiç etkilenmemiş görünüyordu.

"Bayan," dedi, "bunun mümkün olduğunu sanmıyorum. Aslında, bu gece burada sizin için hiçbir şeyin mümkün olduğunu sanmıyorum. Gitmelisiniz. Size bir araba çağırayım mı?"

Bir yanı, zorlamaya varan bir çaresizlikle, sinirlenerek ayağını yere vurmak istedi. Onu koruyan tek şey, huysuz bir çocuk gibi görünmeme arzusuuydu.

Ama, Tanrım. Bu akşam *herkes* ona engel olmak zorunda mıydı? Henüz en büyük engeline bile ulaşmamıştı. Birisi birazcık olsun anlayışlı olamaz mıydı?

"Efendim," dedi onun *özledim* derken kullandığı tonda, "ısrar etmek zorundayım. Aslında, doğrudan bu noktada kalmayı planlıyorum-" vurgu için ayaklarını işaret etti. "-bu müessesenin sahibi olan adamla konuşana kadar."

Bu gizemli sahibin kim olduğunu biliyordu, her ne kadar kendini özenle gizlese de. Gerektiğinde bu bilgiyi açıklayabilirdi ama sırrını saklamayı tercih ediyordu, çünkü bu ona bir parça iyi niyet kazandırabilirdi.

Tanrı biliyor ya, alabileceği her şeyi kullanabilirdi.

"Bayan," diye tekrarladı adam, bu kez sesinde daha güçlü bir uyarı imasıyla.

"Beni zorla götürmek zorundasınız," dedi, adama fikir vermediğini umarak. Çoğu centilmen bir bayana bu şekilde el kaldırmaktansa şapkalarını yemeyi tercih ederdi, özellikle de bu kadar çok tanığın gözü önünde, ama Persephone bu adamın bir centilmen olduğunu söyleyemezdi.

Ne de hitap ettiği adamın doğumundan bağımsız olarak, böyle bir yerde genel olarak centilmen bir davranış beklenebilirdi.

Yine de, hissettiğinden daha cesur görünmeye çalışarak onun bakışlarını tuttu.

Tam fazla dayanamayacağından endişelenmeye ki, adam çenesini indirdi ve başını hüznünlü bir şekilde salladı.

"Peki," dedi. "Sahibini görmek ister misin? Sizi ona götüreyim."

Persephone istediğini elde ettiği için minnettar olması gerektiğini bilse de, bu durumdan biraz da olsa çekiniyordu. Kendi talimatıyla belirsiz bir yere gitmek başka bir şeydi. Kendi seçimi olmayan bir yere *götürülme* fikrinden hoşlanmamıştı.

"Beni burada göremez mi?" diye sordu.

İrlandalı ona şansını gerçekten zorladığını söyleyen bir bakış attı.

"Gelemez," dedi kuru bir sesle. "Kulüp açıkken oyun katına nadiren iner. Onu çalışma odasında görebilirsiniz ya da hiç göremezsiniz."

Drat.

"Ve çalışma odası... binada mı?" diye açıkladı.

Adam yanağından etkilenmiş gibi görüldüğü için kendini övüyor muydu? Muhtemelen öyleydi, ama bu ona güven verdi, bu yüzden kendini kandırmaya devam etmeye karar verdi.

"Öyle," dedi adam.

Persephone bundan hoşlanmamıştı. Gerçekten ama gerçekten bundan hoşlanmamıştı. Birden önce kendisinden, sonra sokaktaki kadından ve hatta bu adamdan aldığı tüm uyarıların ve yankıların kafasının içinde yankılandığını hissetti.

Ne düşünüyordu ki? Sonunda... Muhtemelen kendisi gibi kızların bu gibi yerlerde ne tür sorunlarla karşılaştığını bilemeyecek kadar saftı. Oyun cehennemlerinde insanlar bıçaklanıyor muydu? Muhtemelen her akşam bir bıçaklama olayı oluyordu, değil mi? Ya da soyulurdu! Çalacak bir şeyi yoktu, ama bu muhtemelen hırsızları kızdırırdı, dolayısıyla bıçaklanırdı!

Sonunda soyulup bıçaklandığında kendinden başka suçlayacak kimsesi olmayacaktı. Kendisi ve babası, diye düşündü.

Alaycı İrlandalı beklenti içinde ona bakıyordu. Ve Persephone anlaşılmaz derecede inatçıydı.

Her şey gittikten sonra bunu mezar taşına yazacaklarına şüphe yoktu.

"Pekâlâ," dedi. "Beni ona götür."

Adam döndü ve nefesinin altında, kulağa *aynı derecede dramatik* gelen bir şeyler mırıldandı. Persephone sormamaya karar verdi.

Adamın peşinden kumarhanenin ana katından çıkıp geniş, yüksek tavanlı odanın etrafını saran merdivene doğru ilerlerken aklını başına topladı. İkinci kata ulaştıklarında halılar ayaklarının altında daha gür ve yayvan bir hal aldı. İçerisi, aşağısı güzelleşti... daha güzel olması gerekmiyordu ama her akşam gelip geçen yüzlerce kişi tarafından daha az rahatsız ediliyordu.

Süslü bir şekilde oyulmuş ve pirinç kolları mükemmel bir parlaklıkta cilalanmış büyük bir meşe kapıya geldiklerinde Persephone bu değerlendirmesini değiştirdi.

Burası zarif değildi. *Dehşet* vericiydi.

Ve adını bile *sormadığı* bu adam -ki şimdi bu büyük bir dikkatsizlik gibi görünüyordu- kapıyı açıp içeri girmeden önce tereddüt bile etmedi. Persephone sakin bir nefes aldı, eteklerini aceleyle düzeltti ve sonra adamın peşinden içeri girerek onunla yüz yüze geldi-

Hiç kimse.

Kısa bir süre için geri çekildi.

Adamın ona kıs kıs gülmüş olabileceğini düşündü. *kabaydı*.

"Lütfen hanımefendi," dedi, sesi *belirgin bir şekilde* eğlenmiş gibi çıkıyordu. *Gerçekten çok kaba!* "Burada bekleyin. Ekselansları birazdan yanınızda olacak."

Persephone yüzünü buruşturmamaya çalışarak

başını salladı. "Güzel, teşekkür ederim," dedi.

Adam ona doğru döndü ve bir duman gibi hızlı ve sessiz bir şekilde kapıdan çıkıp gitti.

Persephone'yi kaderini beklemesi için orada

bırakarak. "Çalışma odanızda bir bayan var."

Hugh o gece ikinci kez balkonda Martin'in kendisine yaklaştığını gördü.

Ancak bu kez, ikinci komutanının gelişiyle kafası çok daha fazla karışmıştı.

Martin'in bunu neden yapmadığını merak ederek, "Çıkarın onu dışarı," dedi. "Kızlar çalışma odama giremeyeceklerini biliyorlar."

Kulüpteki çalışanlardan bazıları daha önce de onun dikkatini çekmeye çalışmıştı elbette. Onun Nighthall Dükü olduğunu tam olarak bilmeyebilirlerdi ama paralarını erkeklerin lütfuyla kazanan kadınlar kesenin ağzını nasıl açacaklarını bilirler ve bu paranın bir kısmını kendileri için kazanmak için risk almaya hazırdılar.

Hugh kadınları, ellerinden alınamayacak bir metayı sattıkları için suçlamıyordu. Çoğunun çaresiz koşullara sürüklendiğini ve dünyanın en eski mesleğini isteyerek yapmadıklarını iyi biliyordu.

Ama misafirlik için para ödemiyecekti ve bunu kesinlikle kendi iş yerinde yapmıyordu. Bir erkeğin geçemeyeceği bazı çizgiler vardı ve savunmasız bir kadından bu şekilde faydalanmak Hugh'nun hazmedemeyeceği bir şeydi.

Martin ona iğrenmiş bir bakış attı, Hugh'un ikinci adamını ne zaman hafife alsa attığı bir bakıştı bu.

Martin, "Bana biraz hak ver," diye söylendi. Hugh bir hata yaptığında bunu hiçbir zaman söylemeden bırakan biri olmamıştı. Kendi açısından sinir bozucuydu, ama bir ömür boyu insanların onun rütbesine boyun eğmesinden sonra, bu aynı zamanda ferahlatıcıydı. "Çalışan kızlardan biri değil. Bir *hanımefendi*."

Bu Hugh'un dikkatini çekti.

"Bir... mi?"

Martin'in bakışı Şimdi daha da ięrenmiŐti. "Başka bir tőr var mı?" Şey, hayır, Hugh, sanırım yok.

"Onun orada ne işi var?" diye sordu.

Martin omuz silkti, bakışları sevinę dolu bir ifadeye dőnőŐti.

"Ben sormadım," dedi. "Onu yoluna gőndermeye ęalıŐtım ama o inatla bu işletmenin sahibiyle konuşması gerektiği konusunda ısrar etti."

"Sormadın ki," diye yineledi Hugh sert sesle.

Martin, "Bu ikramı Majesteleri'nin zevkine bırakabileceğimi dőŐündüm," dedi ve eğilerek selam verdi.

Arsız . Ve yine de...

Yine de Hugh merakının az da olsa arttığını inkār edemezdi.

"Peki," dedi. "Ama bir sorun ęıkarırsa, temizlemen için sana bırakıyorum."

"Bütün işimin bu olduğunu dőŐünürsek, bu sandığınızdan daha az bir tehdit," diye karşılık verdi Martin bőyük bir edayla.

azından biri eğleniyordu.

Sessiz adımlarla ęalıŐma odasına girdi, gizli arka kapının iyi yağlanmış menteŐesi sessizce açıldı. Hiçbir kanun adamının bir dőkün sahibi olduğu kumar kulübünü basması olası değildi ama her ihtimale karşı hazırlıklı olmak her zaman daha iyiydi.

Ve bazen gizli girişler, tatlı kıvrımlı kızıkları arkadan gözlemlemek gibi konularda işe yarıyordu.

Ana kapıya dikkatle bakıyordu, duruşu sertti ve elleri yumruk şeklindeydi. Koyu, mütevazı renklerde giyinmişti ama giysileri, Yeraltı Dünyası'na sık sık gelen olağan kadın sınıflarından herhangi biriyle karıştırılmayacak kadar kaliteliydi.

Demek doğruymuş. Kulübünde bir bayan varmış.

Hugh dudaklarında küçük bir gülümsemenin belirmesine izin verdi. Belki de bu akşamdan zevk alacak tek kişi Martin değildi.

* * *

"Oturursan daha rahat edersin, biliyorsun." Ses arkasından, çok yakınından geliyordu.

O kadar şiddetli bir şekilde sıçradı ki, bir an için devrilmek üzere olduğundan korktu. Hazırlıksız yakalanması yeterince kötüydü; Yeraltı Dünyası'nın korkunç sahibi Nighthall Dükü'yle yerde yığılmış bir halde karşılaşmasına gerek yoktu. Dengesini yeniden kazanmış bir halde onunla yüzleşmek için döndüğünde, yüzüne ürkmüş değil de öfkeli görünmesini umduğu bir ifade yerleştirdi.

"Bana sinsice yaklaştın!" diye suçladı. Geri adım atmayı göze alamazdı.

Her ne kadar... onun genel görünüşü göz önüne alındığında böyle hissetmemek zor olsa da.

Oh, iyi. Kabul etti. Olabildiğince yakışıklıydı. Uzun boylu, esmer ve yasakçıydı ve mutlak bir otorite havası vardı. Geniş omuzları, kalın kaşları ve koyu, çok koyu gözleri vardı. Ve koyu, gür saçları ve-

ve kelime dağarcığına ne olmuştu? Hayatının bir noktasında *karanlıktan* başka bir kelime bildiği kesindi.

Tüm korkutucu bakışlarına rağmen adam, daha önce bir duvar halısı olduğunu düşündüğü bir boşluktan içeri girerken onu tehdit etmek için hiçbir harekette bulunmadı.

Ne tür bir gotik roman saçmalığıydı bu? Karanlık, düşünceli kahramanlar ve gizli geçitler mi?

Aman Tanrım. Bu, onun tutkuları yüzünden her şeyini kaybeden naif bir kahraman olduğu anlamına mı geliyordu? Hayır, hayır, o tamamen tutkusuzdu. Kesinlikle iyi olacaktı. Sadece odaklanmaya devam etmeliydi.

Bu odaklanmanın peşinde, onun omzunun birkaç santim ötesine baktı. Hm, oraya astığı resim çok güzeldi. Çok rahatlatıcı. Muhtemelen alt katta tanık olduğu tüm şamataya güzel bir karşılık veriyordu.

"Ben kapıdan girdim," diye hafifçe yorum yaptı. "Yanlış kapıya bakmış olmanızın benim suçum olduğunu söyleyemem."

Gözleri parladı. Bu, trajik bir şekilde, onun gözleriyle karşılaşma hatasına düşmesine neden oldu. Hâlâ karanlık. Hâlâ anlamsız.

Ne yazık ki.

"Oturmak ister misiniz?" diye sordu ve masasının karşısındaki ikiz sandalyeleri işaret etti.

Hızlıca iki kapı arasına baktı, sonra sandalyelere göz attı. Girişleri gözlemek için uygunsuz bir şekilde yerleştirilmişlerdi, bunun sadece kasıtlı olduğunu varsayabilirdi. Ama o aptal değildi - çevresi ne olursa olsun trajik bir kahraman *değildi*. Başını salladı ve kendini yeniden konumlandırdı. Bu kez her iki giriş de göz hizasındaydı.

Onun yüzünde bir onay titreşimi gördüğünü sandığında kendini mi kandırıyordu?

Dük kendi sandalyesine çöktü ve boyunu en aza indirdi. Bu çok yardımcı oldu. Artık kendini bir leviathanla konuşuyormuş gibi hissetmiyordu. Ya da en azından o kadar değil.

Bir vuruş. Sonra bir tane daha.

Ve... Persephone doğru kelimeleri bulamadığını fark etti. Geç de olsa, aslında buraya kadar gelmeyi beklemediğini fark etti.

"Benimle konuşmaya ihtiyacın olduğunu duydum," dedi adam, kız endişeyle kıpırdanmaktan başka bir şey yapmayınca.

"Ben... evet." Boğazını temizledi, biraz daha kıpırdandı ve ancak o zaman onun gözlerinin içine baktı. Gözleri gerçekten de merak uyandıracak kadar derin bir renkteydi. Derin bir nefes aldı. "Benim adım Persephone Lovell. Babam Baron Fielton."

Onun anladığı anı gördü. Adam bir santim bile kıpırdamamıştı ama kadın onun zihninden geçen hesapları ve toplamaları görebiliyordu. Hiçbiri iyi görünmüyordu, ne ona ne de ona. O kadarını biliyordu.

"Babanın bu müesseseye büyük bir borcu var," dedi sözünü eğip bükmeden.

Gözleri utanarak başka yöne kaydı ama sonra tekrar ona döndü. Bu ofise girmeyi başarmıştı. Şimdi ürkmeyecekti.

"Evet," dedi. Üretilecek bir mazeret yoktu, bu yüzden bir mazeret üretmeye çalışmayacaktı. Babası makul olanın çok ötesinde, *hayal edilebilecek* olanın çok ötesinde kumar oynamıştı. Bir servet kaybetmiş ve sonra da kaybetmeye devam etmişti.

Ve geri ödememişti.

Hugh, "Ödemeyi ihmal ettiği için üyeliğini sonlandırmak zorunda kaldım," diye ekledi.

"Evet," dedi tekrar. "Ve... bunun için teşekkür ederim."

Hugh bir kaşını kaldırdı. "Bunu sizin iyiliğiniz için yapmadım, Bayan Lovell. Yaptım çünkü bu bir iş. Babanız ödemeyi yapamadı. Bir adamın bir zar atarak bir serveti heba etme arzusunu tatmin etmek için daha fazla para kaybetmeyeceğim."

"Doğru," diye mırıldandı, tekrar kıpırdanarak. Bu... son derece mantıklıydı. Tabii ki babasını korumak için değildi. "Doğru, elbette. Bu gece buraya geldim, Majesteleri-" Onun kimliğini bildiğini fark ettiğinde kaşları çatıldı, bu tam olarak bir sır değildi ama herkesin bildiği bir şey de değildi. "-hafiflik istemek için."

Hugh yüzünü buruşturdu. "Baban seni buraya güzel bir yüzün borçlarını affetmem için beni zorlayacağı umuduyla mı gönderdi?"

Gözlerinin fincan tabağı gibi büyüdüğünü hissetti. Gerçekten düşünemiyordu-

"Ben-hayır! Hayır!" Başını o kadar sert salladı ki buklelerinden biri iğnelerinden kurtuldu. "Hayır, babam burada olduğumu bilmiyor."

Tanrım, sadece hayal edebiliyordu. Hangisinin daha kötü olduğunu bilmiyordu; babasının buraya gelmesini engelleyerek ailesinin sonunu getireceği düşüncesi mi, yoksa tehlikeye, itibarının riske girmesine rağmen onu gelmesi için teşvik etmiş olabileceği düşüncesi mi? Babasının onu zerre kadar umursamadığının bu son teyidinin onu yıkacağından korkuyordu.

"Ben sadece... daha fazla zamanımız olup olmadığını sormak istemiştim," diye kekeledi. "Ya da yeni bir ödeme şekli olup olmadığını. Herhangi bir şey. Yardımcı olabilecek herhangi bir şey."

Çok fazla becerisi yoktu ama belki *bir şeyler* önerebilirdi. Dukes'un Fransızca ya da benzeri bir derse ihtiyacı yoktu ama evli de değildi. Belki yardım isterdi... bir etkinliğe ev sahipliği yapmak? Menüleri planlamak? Kendisinin iyi bir fikri yoktu ama belki onun vardır.

"Hanımefendi," dedi sertçe, "bu tür bir müessesede böyle bir teklifte bulunamazsınız. Başka bir adam bunu yanlış anlayabilir."

Kısa bir süre kaşları şaşkınlıkla çatıldı, sonra da yüzü kızardı. Oh, Tanrım. Oh, *Tanrım*. Onun bunu çalıştığını düşünmüştü.

Onun ödemesi karşılığında kendi *kişiliğini* takas etmek niyetindeydi. Ve evet, Persephone'un ara sokakta tanıştığı kadın son derece sevimliydi, bir yabancıya olması gerekenden çok daha fazla şefkat göstermişti. Ama bu Persephone'un kadının kariyer yolunu izlemeye niyetli olduğu anlamına gelmiyordu! Kendini bir ışık eteği yapmak istiyordu.

Neredeyse kendi şaşkınlığı içinde boğuluyordu.

"Ben-hayır! bu değildi," dedi. "Sadece düşündüm ki..."

İç çekti. "Merhamete gelebileceğimi düşündünüz. Sırf sen istedin diye borcu affedebileceğimi mi düşündün -bu borçları toplamanın işimin temelini oluşturduğunu boş ver-? Kendini ne sandın? Burada çalışan insanlardan daha mı önemlisiniz - ailelerinden daha mı önemli? Onların geçim kaynaklarından?"

"Hayır, ben-"

"Buraya gelerek yaptığın aptallıktan etkilenebileceğimi mi düşündün? Kendini böylesine tehlikeli bir yere, böylesine tehlikeli bir dünya yaratmaya bırakarak?"

"Bu değil-"

"Ya da belki sen de karanlığın tadına bakmak istedin," diye düşündü. "Belki de babanın arzuları sana kabul etmek istediğinden daha fazla bulaşmıştır. Belki de sen-"

"Cevap vermeme izin verir misin!" diye tersledi. "Yoksa kendi sesine o kadar aşıksın ki, konuşmaları bir partner olmadan yapmayı tercih ediyorsun!"

Dük cevap vermedi ve onun karşılık vermesinden sonraki sessizlik kavernözdü. Öfkesinin, patlamasından duyduğu dehşete dönüşmesi birkaç saniye sürdü.

"Özür dilerim, Majesteleri," dedi.

Özründen sonraki duraklama sonsuzdu. Adam onu bir aşağı bir yukarı süzdü, bakışları değerlendirici ve kasıtlıydı. Kadın, o sondalı bakışlar altında kıpırdamamak için varlığının her zerresiyle mücadele etti. Adamın ne düşündüğünü bilmek için sahip olduğu tüm parayı verebilirdi - ki bu çok fazla bir şey değildi ama yine de.

Ayağa kalktı. Bu pozisyonda, aralarındaki masaya rağmen Persephone'nin üzerinde yükseliyordu. Persephone ufak tefek sayılmazdı ama uzun da sayılmazdı.

Dük'ün yanında kendini küçük hissediyordu.

Yine de bocalamadı. Yapamazdı. Sadece dudaklarını sıkıca bastırdı ve ellerini tekrar yumruk yaptı. Tırnaklarının avucunun etine sürtünmesi onu yönlendirdi.

"Buraya," dedi yavaşça, düşünceli bir tavırla, "babanın borçlarını ödemek için yeni bir yol bulmayı istemeye geldin."

"Evet," diye temkinli bir şekilde kabul etti. Adamın gözlerindeki bakışta son derece tehlikeli bir şey vardı. Bunu bilmek için erkekler konusunda uzman olması gerekmiyordu. "Yani... ima ettiğin şekilde değil-" Kızarmasının yakıcı parlaklığını hissedebiliyordu. "-ama evet."

"Ve bunu elinizden gelen her şekilde yapacaksınız - tabii ki," diye alaycı bir şekilde ekledi, "benim ima ettiğim yol hariç."

Durakladı, sanki onun sözlerinde gizli bir anlam arıyormuş gibi görünüyordu. Ve muhtemelen bu küçük şakayı hak etmişti. Bütün bu durum... Delilikti.

"Evet," dedi bir süre sonra. "Eğer aileme yardımı olacaksa... o zaman evet."

Adamın gözlerindeki zafer parıltısı onu son derece tedirgin etmişti.

"Bu durumda," dedi, "yapabileceğin bir şey var." "Evet?" diye sordu kadın, gözleri fal taşı gibi açılmış ve nefesi kesilmiş bir halde.

"Evet," dedi. "Benimle evlenebilirsin."

Hikayenin nasıl bittiğini öğrenmek ister misiniz? Hikayenin devamını okumak için aşağıdaki bağlantıya dokununuz.

Yeraltı Dünyası Dükü

Çok teşekkür ederim!

TKE AUTKOR HAKKINDA

Florida'nın Güneşli Eyaleti'nde doğan, ancak hem İngiliz hem de İskandinav kökenli olan **Scarlett Osborne**, atalarının topraklarından tarihi romanlar okuyarak büyüdü. 1800'lü yılların İngiliz toplumundan etkilenen ve çılgın bir hayal gücüyle donanan yazar, Yaratıcı Yazarlık diploması aldı ve hemen Regency romanı yazarı olarak kariyerine başladı.

Olağanüstü bir hayalperest olan Scarlett, kahramanlarının yerine geçmeyi, kendini kendi hikâyelerine kaptırmayı ve çocukken yaşamayı dilediği maceraları yaşamayı seviyor. Hevesli bir okuyucu ve açık hava hayranı olan Scarlett, boş zamanlarını ya okuyarak ya da iki oğluyla birlikte uzun at gezintilerine çıkarak geçiriyor.

Her köşede macera ve aşkın beklediği bir büyü diyarında kaybolun... Scarlett, kahramanları aracılığıyla sizin de peri masallarının gerçek ve tüm hayallerin mümkün olduğu Regency döneminde fırtınalı bir romantizm yaşayacağınızı umuyor!

Scarlett, **Cobalt Fairy**'nin yazar ekibinin bir parçası! Her kitap kurduna yönelik yeni, indirimli ve ücretsiz fırsatlar için **[cobaltfairy.com adresini](http://cobaltfairy.com)** ziyaret edin!





İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

